Ketabton.com

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کـتــاب نـــــوم: سیندونه هم مري

شـــــــــاعـــــــر: اسحاق ننگیال

راټـــولــوونـکی: محمد اسمعیل یون

خــــپـــــرنـــــدوی: یون کلتوري یون

چـــــاپـــشمــــــېر: ۱۰۰۰ ټوکه

لــــومـــــړی چاپ: ۱۳۷۷ل کال

دویـــــــم چــــاپ: ۱۳۸۷ل کال

د راټــولــوونکي پرله پسې نومره: (١٤)

د خـــپرنـــــدوی پرله پسې نومره: (١٤)

کـــــمــــــــپوزر: وفاالرحمن وفا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اثر دويم چاپ

خدای ښښلی اسحق ننګيال زموږ د اوسنۍ شاعرۍ يوه نوميالۍ څېره ده. که مرګي له موږه ژر نه وای بېل کړی، نو اوس به يې داسې نور ګڼ نوښتونه ترسره کړي وو. دا ټولګه چې ستاسو په لاس کې ده، د اسحق ننګيال د ټولې شاعرۍ کليات نه دي، خو منتخبات يا تر يوه حده غورچاڼ ورته ويلای شو. ځکه چې نه يوازې هغه وخت دده اکثره ناچاپ شعرونه په کې خوندي شوي، بلکې له چاپي مجموعو څخه يې هم تر يوه ځايه غورچاڼ شوی او ځينې شعرونه ورسره يوځای شوي دي، نو ځکه يې د اسحق ننګيال د شاعرۍ منتخبات بللای شو.

البته د ننګيال په چاپي شعرونو کې نور ډېر ښکلي شعرونه هم شته، خو دا په دې مانا نه ده چې د هغه ټول غوره شعرونه همدې ټولګه کې راټول شوي دي. د المان مېشتې؛ (د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې) کور دې ودان وي، چې هغه وخت يې ژر دا ټولګه چاپ کړه او د مرګ له خطره يې وژغورله. اوس چې د چاپ امکانات تر پخوا زيات شوي او د انټرنټ څپو کې د ادبي، علمي او نورو اثارو د خوندي کولو زياته اړتيا ده، نو ځکه مې ضروري وبلله، چې دا اثر يو ځل بيا له سره کمپوز او چاپ کړم. هم به يې د چاپ له لارې خلکو ته ورسوم او هم به يې د انټرنيټ له لارې خلکو ته د لوستو لاره چاره اسانه شي. هيله من يم، چې زموږ نور ليکوال هم خپل او د نورو ليکوالو تېر ارزښتمن اثار يو ځل بيا له سره کمپوز او هم يې بيا چاپ کړي او که د چاپ وس يې نه لري، نو لږ تر لږه خو دې د انټرنيټ څپو ته وروسپاري، چې هم ترې ګټه اخيستنه عامه او اسانه شي او هم د مرګ له خطره وژغورل شي، بيا يې نو که د چاپ هيله او غوښتنه کوله، د چاپ کار به يې هم اسان شي.

په پښتو کې د برېښناييز کتابتون د چټک بهير د لا چټکۍ او پراختيا په هيله.

پوهندوی محمداسمعيل يون

ارګ، د جمهوري رياست ودانۍ

۱۳۸۷ل کال، د کب ۲۳مه نېټه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادون

د تېرو دوو لسيزو په بهير کې د پښتو شاعرۍ د څو مطرح څېرو له جملې څخه يو هم خدای بښلی اسحق ننگيال و. ده د ځوانۍ په شپېبو (پنځوسمو کلونو په بهير) کې شاعري پيل کړې وه، خو د ژوند تر پايه پورې له هېڅ شي سره دومره خواخوږی او نږدې پاتې نه شو، لکه له خپلې شاعرۍ سره. شعر په حقيقت کې د هغه د ټکلي روح او روان د ټکورولو اغېزمنه وسيله وه. ننگيال لږ تر لږه د خپلې څلېرويشت کلنې شاعرۍ په بهير کې د شاعرۍ دومره پخې تجربې ترلاسه کړې او بيا يې د همدې تجربو له کبله دومره ښکلي شعرونه وزېږول، چې په پښتو شاعرۍ کې د ښکلو غميو حيثيت لري او کولای شي د ننگيال نوم زموږ د ولس په ذهن کې تر ډېر وخته ژوندی وساتي. شاعر هم د بل هر انسان په شان په ټولنيزو، سياسي، فکري او نورو مسايلو او چارو کې د بريو ترڅنگ له يو لړ ښويېدنو، تېروتنو، هيلو او نهيلو سره مخامخېږي. کله چې پر ننگيال او دده پر شاعرۍ خبرې کېږي، نو ځينو ته ضرور د هغه د شاعرۍ ترڅنگ، د هغه د ټولنيز، سياسي او اخلاقي شخصيت انځور هم تر سترگو کېږي. د هنرمند د پېژندنې لپاره خو تر ټولو غوره لاره داده، چې د هغه خپل هنر وکتل شي. د هنرمند تخليق او زېږونه پخپله د هغه د ظاهري او تر زياتې کچې د باطني شخصيت هنداره ده، نو کله چې د ننگيال پر شخصيت خبرې کېږي، مجبور يو د هغه د شعر نړۍ وگورو او هغه کلمه يوه يوه تر سترگو او فکره تېره کړو، چې د ننگيال له ضميره يې سرچينه اخيستې او بيا د شعر پرښتې په خپلو اوښکو مينځلې او د مينې د نړۍ د ابديت غېږې ته يې سپارلې ده. دا خبره د منلو وړ ده، شاعر تر هغه پورې، چې د فکري بلوغ پړاو ته رسېږي، د فکر ستنې به يې يو او بل فکري لور ته کږېږي. تر هغه پورې چې شاعر خپله ذهني او فکري شتمني بشپړوي، تر هغه وخت پورې يې د فکري ښويېدنو اټکل کېدی شي.

ننگيال د خپلې ځوانۍ په درشل کې پر شاعرۍ پيل وکړ او دا هغه مهال و، چې نور نو ټول هېواد د ((عقيدې د بحران او د معنويت د سقوط)) پر لور روان و. گڼو فکرونو د بېلابېلو شعارونو تر پردې لاندې د هېواد د ځوان پښت د ذهنونو د خپلونې هڅه کوله. شعارونه يې خواږه وو، خو وروستي عملونه يې ترخه...

د ننگيال د ذهن يوه برخه هم د يو سياسي فکر د جال په کړۍ کې گير شوه، خو دې فکر لا د شاعرۍ پر بې تکلفې ښکلا خپل سيوری نه وغوړولی، چې د ناورين لومړی پړاو پيل شو. بياناورين دپاسه بل ناورين او غميزه راغلل، چې نه يوازې زموږ د هېواد او ولس د هر ډول شتمنۍ ستنې يې ولړزولې، بلکې له گڼ شمېر متفکرو مغزونو څخه يې هم لاره ورکه کړه.

دې پړاو ډېر زيات دوام وموند او ننگيال هم په داسې يو جغرافيايي او مسلکي چاپېريال کې ژوند تېراوه، چې هلته د يو داسې فکر واکمني وه، چې د ننگيال د اصلي شاعرۍ له سپېڅلي روح سره يې تگلوری په ټکر کې و. ننگيال په دې کلونو کې لکه د نورو گڼو ليکوالو او د فکر د خاوندانو په څېر په داسې يو جال کې راگير و، چې تر دې دمه يې لا نه پوره سترگې رڼې شوې وې او نه يې د شعر د ښاپېرۍ وزرونو خپلواک پروازونه کولای شول. په دې پړاو کې د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننگیال فکري بلوغ هم د خپل پوخوالي پړاو ته رسېدلی نه و، نو ځکه خو يې د هغه وخت په نظمونو (نه په شعرونو) کې يو لړ فکري ښويېدنې لیدل کېږي، خو پر همدې وخت بیا هم دده په شاعرۍ کې د فکري او انساني بغاوت او د عاطفي سیند د ځپو يو پټ شور پروت و او داسې اټکلېده، چې يوه ورځ به دده ددې فکري تېروتنې پر ځای، دده د فکر او ضمير هغه دننني نړۍ راڅرګنده او د خپل شعر ناوې به پرې سينګار کړي.

کله چې شاعر د فکري او شعري بلوغ پر لوري بريمن ګامونه اخلي، نو تېل شوی، تصنعي او ناشعوري اندود يې هم ورو ورو له منځه ځي. کله چې لږ نوره رڼايي هم راغله او په کابل کې د يو زيات شمېر ليکوالو سترګې رڼې شوې، نو هر چا د خپل هېوادني اند اصلي جوهر ميندلو ته هڅه وکړه. ننګيال چې په پټ ضمير کې يې همدا راز پټ و، له ځينو نورو څخه په دې لار کې څو ګامه دمخه شو. جرئت او رښتينولي يې ددې مرغلرې د ځلونې او ځپلونې لپاره امېل کړل. تر ١٣٦٢- ١٣٦٤ کلونو وروسته وختونو پر مهال په کابل کې د مقاومت د ادبياتو او د شعر د شعري جوهر د پياوړتيا لپاره په څرګند ډول هڅې پيل شوې. په همدې کلونو کې په څرګند ډول د شعر او شعار ترمنځ پوله ډاګيزه شوه. د ادبي مبارزې په دې تاوده ډګر کې د هېواد د پياوړي کره کتونکي او کيسه ليکونکي زرين انځور او بيا د تکړه کره کتونکي لطيف بهاند او نورو زيار او هڅې د يادونې او ستاينې وړ دي. دوی يو زيات شمېر هغه ځوان شاعران چې په شاعرۍ کې يې د ((شعاريت)) پر ځای د ((شعريت)) جوهر پياوړی بريښېده او يا په کې د شاعرۍ تومنه څرګندېدله، دېته راوبلل چې له شعارونو څخه خپله لاره بېله کړي. ننګيال يو له هغو ځوانو شاعرانو څخه و، چې تر ټولو لومړی له همدې پيل شوي بهير سره يوځای شو. دا د شعر د پوخوالي پر لوري د ننګيال د بريمنو هڅو د پيل کلونه دي. دې بهير تر ١٣٧١ل کال پورې خپل عمر ته دوام ورکړ.

په همدې واټن کې د ننګيال شاعري، دومره خوږه، سپېڅلې او عاطفي شوه، چې د هغه محبوبيت يې د هېواد د يو ستر عاطفي شاعر تر بريده ورساوه. ننګيال د همدې کلونو په بهير کې د خپلو شعرونو څلور مجموعې (ډالۍ، سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي، هغه شپې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي)) چاپ کړل. څرنګه چې دده شعر ورځ پر ورځ د خوږوالي او کره والي پړاوونه وهل، نو په (٧٠) کلونو کې دی د خپلو شعرونو له ځينو چاپي مجموعو، په ځانګړي ډول ((ډالۍ او سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي)) څخه څه ناڅه پښېمان و او هغه يې ((شعرونه)) نه ګڼل. د ده شاعرۍ د پرمختګ بهير دومره ګړندی و، چې د خپلې دمخنۍ شاعرۍ زياتو شعرونو ته به يې خندل، سره له دې چې دده په شاعرۍ کې د شعر اصلي تومنه او جوهر له پيله ښکاره کېده، خو وروسته وروسته يې د خوږو کلمو يو زرين شال ور په سر کړ. کله چې د ١٣٧١ل کال د غويي مياشتې پر ٨مه نېټه په کابل کې د اسلامي انقلاب (!) په نوم يو ستر ستمي ناورين او غميزه پر افغانانو ور وتپل شول او د هېواد ټول نظام ګډ وډ شو، د ننګيال ژوند او ان دده فرهنګي کارونه هم له سختو ستونزو سره مخامخ شول. د سرو ګوليو په باران کې يې ايله دومره وکړای شول، چې خپله کورنۍ تر لغمانه پورې ورسوي، د کور شته يې ټول تيت و پرک شول او څو ځله په يوه ښار کې له يوه ځايه بل ځای ته مهاجر شو. د کور دکاليو په کيسه کې خو نه و، خو د کتابتون د چور او تالان له غمه يې له سترګو لمبې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کېدلې او همدا يې ويل: ((ياره پيرجانه افسوس چې دا کتابونه يې راڅخه نه واى وړي)). د کتابونو غم لا نه و سوړ شوى، چې د يوې درنې ګولۍ ګوزار هم ورته ور ورسېد؛ د توپ يوه ګولۍ يې څنګ ته ولګېده او څو ټوټو يې د بدن ځينې برخې غلبېل کړې. له ناروغۍ لا پوره ښه شوى نه و، چې بېرته يې د ليکوالو په ټولنه کې خپلې دندې ته ځان ورساوه. شپه او ورځ به همالته په ټولنه کې و. د ليکوالو انجمن يې هم کور و او هم د دندې ځاى. څو مياشتې لا وتې نه وې، چې کوم چا ورته کوم پنجشېرى ولمساوه. تياره ماښام و، ډيوه يې لا لګولې نه وه، چې د وره له ټک ټک پرته دا شخص له خپلو نورو ملګرو سره يوځاى په کوټه ور ننوت. خداى(ج) خبر هغه په کوم فکر کې ډوب و، چې يو ناڅاپه يې پر دوى سترګې ولګېدې. ده لا هغو ته د ناستې او ست هيله لرله، چې يو ګوزار دده ترمخه داسې راورسېد، چې دده يو غوږ يې هم د څه وخت لپاره بې حسه کړ او دا يې ورته وويل چې: ((ما چرم کن استم، سبا تا يى وقت اين اتاقه ايله مى کنى، ديگر ده اينجا نبينم ات، اى اتاق را ما براى چرم کنى کار دارم)). څو ورځې د هغه په سترګو کې له اوښکو او په څېره کې يې له يوې ستړې نهيلۍ پرته بل څه نه ليدل کېدل او داسې يو حالت ته په هيله و، چې بيا په دې هېواد کې د يو ملي فکر د حکومت وزرې خپرې شي او د يو سوله ييز ژوند وړانګې هره خوا رڼا کړي. کال دوه لا وتي نه وو، چې د طالبانو اسلامي غورځنګ پر کابل سپين بيرغونه ورپول. سهار د وخته، چې لا ډېر خلک د کابل پر فتحې خبر نه وو، زموږ د کور ور يې ټک ټک کړ او په بېړني ډول يې وويل: ((پيرجانه راوځه، طالبانو کابل نيولى او سقاوي ختمه شوه)). هغه د يو سپين سباوون په هيله و، خو شاعر لکه چې ازلي بدمرغه وي. ننګيال بيا خپلې دندې ته لاړ، خو دا ځل دا دنده بل ډول وه؛ نوي نظام د ليکوالو د ټولنې پخواني تشکيل ته بدلون ورکړ، خو ننګيال بيا هم په همدې تشکيل کې پاتې شو. دا تشکيل د دولت لوړ مقام ته د منظورۍ لپاره ولېږل شو. تر هغه وخته چې د ننګيال د مقررۍ امر راته، په دې کې يوولس مياشتې تېرې شوې، خو په دې يوولسو مياشتو کې ننګيال هره ورځ د پخوا په څېر خپله دنده پرمخ وړله، يو ځل بيا يې شپې په همغه ټولنه کې شوې، چې ده ته ترې د وتلو امر شوى و. ننګيال دنده سرته رسوله، خو بې معاشه او بې امتيازه. ګڼ شمېر ځوان ليکوال او شاعران به ترې راتاو وو، خو يو وخت يې اقتصادي حالت دومره ويجاړ شو، چې د چا خبره د پولۍ ټک ته کېناست. څو ځله يې دا خبره زما تر غوږ تېره کړه: ((ياره پيرجانه د ماشومانو غمه مې که نه واى ما په نهره هم شپې سبا کولې، خو له کابله نه وتلم، کابل خو زما د دردونو، غمونو، برياوو او ماتو کور دى، زه دا کله يوازې پرېږدم. خو افسوس چې د ماشومانو غم دى)). بيا به يې يو سوړ اسويلى وکېښ او يوه ترخه موسکا به يې پر شونډو تېره کړه. نور يې د دندې د ساتلو لپاره پيسې او مالي لګښت نه درلود، چې دى پرې خپله دنده وساتي. لغمان ته راغى او بيا يې د پېښور مخه ونيوله. په پېښور کې هم تر ډېرو انتظارونو او کړاوونو وروسته ورته د بي بي سي د روزنيزې ډرامې د ليکوال په توګه دنده وسپارل شوه. د کلدارې معاش مزه يې لا څکلې نه وه، چې د مرګ پرښتو يې روح پر خپلو وزرونو د ابديت پر لورې يووړ او بيا د بي بي سي راډيو له لارې داسې يو خبر خپور شو: ((په خواشينۍ سره مو خبر ترلاسه کړى، چې د هېواد نامتو شاعر اسحق ننګيال نن په پېښور کې د ٤٢ کلونو په عمر د زړه د درېدو له کبله په حق ورسېد)). ددې خبر په اورېدو سره د هېواد ټولو فرهنګيانو که په داخل کې وو او که په بهر کې داسې يو دردونکى ټکان وخوړ،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ټولو زړونو ته يې د غم لمبې ورسولې. دا د ننګيال د سرګردانه ژوند په باب ځو يادونې وې چې دلته يې لنډيز راوړل شو. سره له دې چې ننګيال د ژوند په اوږدو کې له ډول ډول کړاوونو سره مخامخ شوی، خو د تېرو شپږو کلونو کړاوونو هغه دومره ځورولی او ټکلی دی چې نور پر هېڅ وخت هغه دومره روحي، رواني، سياسي، اقتصادي او نور فشارونه نه دي زغملي. د يو ليکوال په اند: ((غوره ادبيات د اختناق په حالت کې رامنځته کېږي)) او شاعر يا ليکوال د اختناق په مقابل کې له ادبياتو څخه د يو روحي او رواني غبرګون په توګه کار اخلي.

هر څومره چې دا فشار او اختناق پياوړی وي، عکس العمل يې هم هماغسې وي. د ننګيال د تېرو شپږو کلونو شاعري د همدغو ډول ډول ظلمونو او اختناق زېږنده ده، نو ځکه پکې سوز او درد ډېر تر پخوانيو شعرونو څه زيات دی.

د غم او درد په دې تېرو څو کلونو کې د ننګيال د شعر ښاپېرۍ لا پسې سينګار شوې ده. دده د فکري تګلورې ليکې او ستنې محکمې شوي او شاعر د شعر د پوخوالي، فکري ثبات او د بشپړو انساني ارزښتونو په پېژندنه او ځلونه کې بريالی شوی دی. په حقيقت کې د ننګيال د وروستيو کلونو شعرونه د هغه د ښکلې او اوچتې شاعرۍ رنګين او مانيز ګلابونه دي. (ښکاري ته) دده يو ښکلی عاطفي او انساني شعر دی چې ده د ١٣٦٥ ل کال د غبرګولي د مياشتې پر لومړۍ نېټه ليکلی دی. دې شعر نه يوازې په هېوادنۍ کچه زيات منښت پيداکړ او ډېر اغېز يې وشينده، بلکې د شمالي کوريا په هېواد کې د ځوانانو د يو نړيوال فيستوال په ترڅ کې، چې د افغاني سندرغاړو له خوا د موسيقۍ په څپو کې په سندريزه بڼه ولوستل شو، نو د ټولو اورېدونکو او مينوالو د منښت وړ وګرځېد او دې شعر هلته لومړی مقام وګټه، خو د ننګيال د شعري بهير د پرمختګ په وجه، د مړينې پر نږدې وختونو کې هغه دا شعر ((پوره شعر)) نه ګاڼه او ويل يې چې د ((شعاريت)) نښې په کې ليدل کېږي. ننګيال د تېرو اوو اتو کلونو په موده کې ښه ډېر شعرونه وليکل، خو د ځانګړو مجموعو او يا مجموعې د چاپ امکانات ورته برابر نه شول. له دې کبله د هغه د وروستيو کلونو شاعري د شعر د زياتو مينوالو او لوستونکو له ليده لرې پاتې شوه. ځکه نو کله چې به کوم ليکوال او يا کره کتونکي دده د شاعرۍ په باب ناسم نظر ورکاوه، نو دی به ډېر په قهرېده او ويل به يې: ((دی نو زما له اوسنۍ شاعرۍ څخه څه خبر دی هغه خو ټوله له ما سره په کتابچو کې پرته ده...)).

د ده يوه ستره هيله همدا وه، چې د خپلو شعرونو ټولې مجموعې چاپ او په خپلو سترګو ووينې. د ننګيال په ژوند خو د هغه هيله پوره نه شوه، خو دادی د هغه تر مړينې وروسته، په جرمني کې د افغان فرهنګيانو او فرهنګپالو په مالي مرسته د هغه دا ارمان پوره شو. ما چې کله د هغه د ناچاپه شعري مجموعو د چاپ پر کار پيل وکړ، نو ننګيال مې يوه شپه په خوب کې وليد، خوله يې له خندا شنه وه او همداسې په خوشالۍ يې راته وويل: ((پيرجانه! زما مجموعې چاپېږي؟ بېشکه والله...)) ما ورته ويل هو ستا ټول شعرونه چاپېږي. په هغه شپه له خوبه راويښ شوم، تر سهاره خوب رانغی، لاټين مې ولګاوه او د ننګيال په چورت کې لاړم- يو ځل مې د هغه ټولې خاطرې تر نظر تېرې شوې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مې د هغه د شعرونو توري لوستل، نو په هر توري، هر شعر او د شعر په هره پاڼه کې راته د ننګيال تصوير تر سترګو سترګو کېده. زه ددې شعرونو تر پايه په دې پوه نه شوم، چې زه په کوم حالت کې يم، لکه يو څوک چې په خلا کې روان وي.

د ننګيال د وروستيو کلونو، فکري او عاطفي شخصيت کټ مټ د هغه د اوسنيو شعرونو له مانيزې او عاطفي خوا سره منطبق و. هره پاڼه کې ننګيال و، په هر توري کې ننګيال و، دا هغه ننګيال نه و، چې د خپلې شاعرۍ په پيل کې او يا تر هغه وروسته د څو کلونو په شاعرۍ کې ځلېده. دلته يو بېل ننګيال و. هغه د خپلې مينې او عاطفي پر سپين آس سور او د ښاپېريو ښار ته روان و او لکه له هغه ځايه يې د خپل ستي او ټپي ولس د درملونې لپاره د ښکلاوو ټکورونه راوړل. ما هره شېبه له ننګيال سره خبرې کولې او دومره خبرې، چې د هغه په ژوند به مې ورسره نه وي کړې او کېدی شي لوستونکي هم زما پر برخليک اخته شي.

خو ددې سوچونو او فکرونو په منځ کې خوشاله په دې وم، چې د هغه د ټولو ناچاپه شعرونو غټ جونګ چاپېږي. کله چې دا مجموعه چاپ شوه، نو زه به يې د الينګار د ښکلې شاعرانه درې د بسرام په کلي کې د ننګيال پر قبر کېدم او مبارکي به ورته ورکړم. د هغه روح به څومره خوشاله شي او هغه ارمان چې دده پر ژوند پوره نه شو، وروسته تر مرګه به پوره شي. په همدې هيله مې د هغه شعري مجموعې چې په کور کې يې وې ترلاسه کړې. هغه يوه شعري مجموعه چې کاپي يې ده سره په کور کې وه انځور صېب ته هم لېږلې وه، هغه هم ترلاسه شوه. دا شعرونه چې ما وکتل زما په نظر کم ښکاره شول، ځکه ننګيال چې به کوم شعر وليکه، نو د نورو شاعرانو په شان به يې خپلو ملګرو ته ضرور اوراوه.

حفيظ الله ګردش، صديق الله بدر، نورمحمد لاهو او عبدالغفور لېوال ته مو د ننګيال صېب د هغو شعرونو په باب چې په دې مجموعو کې نه وو او په ځينو اخبارونو کې په متفرقه ډول چاپ شوي وو، وويل مونږ ټولو په اخبارونو او نورو خپرونو کې د ننګيال صېب هغه شعرونه پيدا کړل، چې په تيت و پرک ډول چاپ شوي وو او په دې مجموعو کې نه وو راغلي، بيا هم ماته د خپل اټکل له مخې دا شعرونه پوره نه برېښېدل. د کتاب د تورو لوستل بشپړېدو ته نږدې شوي وو، چې يوځل بيا په لغمان کې د ننګيال صېب کور ته لاړم. د هغه مشر زوی (ارش) ته مې د ننګيال صېب د يو داسې عکس يادونه وکړه، چې تراوسه په خپرونو کې چاپ شوی نه وي او هم مې ورته وويل چې د ننګيال صېب کتابونه او پاڼې يو ځل بيا وګوري، ګوندې څه شعرونه يې ترلاسه شي. هغه ماته وويل: ((مونږ څو ځله د خپل پلار کتابونه او يادښتونه واړول راواړول، څه چې وو هغه مو تاسو ته درکړل، خو مونږ به يوځل بيا هم ټول کور وګورو)). په پېښور کې د مجموعې کار د بشپړېدو په وروستيو شېبو کې و، چې د ننګيال صېب زوی (ارش) په ډېرې بېړې له لغمان نه ځان راورساوه او د ننګيال د شعرونو يوه بله کتابچه يې هم راوړه. ما چې د ننګيال صېب دا شعرونه وکتل، دومره خوشاله شوم، چې د ټولو ستړياوو بار مې يو ځل له اوږو لرې شو. بيا مې دا ټولې کتابچې له اخبارونو او خپرونو او په متفرقه ډول راټول شويو شعرونو سره پرتله کړې، تکراري شعرونه مې ترې لرې کړل، دغه راز مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده له دوو چاپ شویو شعري مجموعو (هغه شپې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي) څخه یو شمېر شعرونه ورسره یوځای کړل. اوس تر زیاته بریده پر دې باوري یم، چې د ننګیال نور شعرونه به نه وي پاتې. ده له خپل ناوړلي (نامنظم) ژوند دود سره سره د خپلو شعرونو د ثبت انتظام ته ډېره پاملرنه کړې وه. له دې څخه دا څرګندېږي، چې ننګیال تر خپل ځاني ژونده هم، له شعر سره ډېره مینه درلوده، ځکه چې هغه د خپل ژوند د ښېرازۍ مېړنی نه و، خو د ښکلې شعري شتمنۍ څښتن و. ده انځور صېب ته د یو لیک په ترڅ کې لیکلي وو: ((څو شعرونه مې له ((سپنتا)) سپین ږیري سره پاتې شول او له ماسره یې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې ولیکي، خو حالاتو وخت ورنه کړ، که چېرې مې بیا وموندل نو در وبه یې لېږم)). له ((سپین ږیري)) څخه یې مقصد (ښاغلی سلیمان لایق) دی چې ننګیال ورسره د شاعرۍ ښه ملګرتیا لرله. دا چې دا شعرونه به پیاوړي شاعر سلیمان لایق سره وي او که نه؟ زه خبر نه یم. د ننګیال صېب د شعرونو د کتابچو او د شعرونو د نېټه لیک له تسلسل نه داسې ښکاري چې د ننګیال صېب نور شعرونه به نه وي پاتې. دا لیک هغه انځور صېب ته له کابل نه د ۱۳۷۱ل کال د زمري پر ۱۲ نېټه لیکلی و. تر هغه وروسته د څو کلونو په ترڅ کې هغه خپل شعرونه له سره په نویو کتابچو کې لیکلي وو او د هغو شعرونو بل نقل هم ورسره موجود و، چې انځور صېب ته یې لېږلي وو، نو کله چې انځور صېب ته د لېږلو شعرونو نقل وروسته ترتیب شوی، نو دغه راز به ښاغلي سلیمان لایق ته ورکړل شوي شعرونه هم بیا له سره په کتابچو کې لیکل شوي وي. بیا هم که ښاغلي لایق سره دا شعرونه موجود وي او هغه ددې مجموعې له شعرونو سره پرتله کړي او کوم چې په دې مجموعه کې راغلي نه وي، ترچاپ وروسته د هغو د خوندي کولو هڅه وشي، نو دا به پښتو ادب ته یو ډېر ګټور کار وي.

د ننګیال دا مجموعه (سیندونه هم مري) د هغه د (ښېرې په مالت کې، نه جام نه ځادر، دا جل دا برسات، سیندونه هم مري، ځینې متفرقه شعرونو او د چاپ شویو دوو مجموعو هغه شپې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي) له څو شعرونو څخه جوړه ده. ددې مجموعې چاپ د پښتو شعر په ځانګړي ډول ازاد شعر په برخه کې یوه ډېره په زړه پورې، درنه او ارزښتمنه ډالۍ ده. خو له دې درنې ډالۍ سره سره به مو دا ارمان تل په زړه کې پاتې وي چې: ((کاشکې ننګیال ژوندی وای چې داسې نورې ښکلې او ارزښتمنې ډالۍ یې خپلې ژبې ته وړاندې کړې وای)). ننګیال ته دعاګانې.

په مینه او درناوي

محمد اسمعیل یون

۱۳۷۷ل کال- لینډۍ

پېښور- پښتونخوا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

اسحق ننگیال

د پښتو د نوي شعري بهیر په یون کې

د پښتو د معاصرې او نوې شاعرۍ په یون کې ، اسحق ننگیال کله څوک هېرولی شي! ننگیال د پښتو دنوي شعري بهیر د ښایست یوه نښه وه، ننگیال زموږ د شعر د نوي کتاب یوه زرینه پاڼه وه، ننگیال هغه فقیر، هغه ملنگ شاعر و، چې په همدغه لنډ او غم ځپلي عمر کې یې هم موږ ته د هنرونو د ښایستونو دومره شته راپرېښودل، چې زموږ نوی ادبي بهیر پرې ویاړ کولای شي، خو که هغه مرگي داسې بې وخته، یو ناڅاپي او په ډېره بېړه له موږ نه وای اخیستی، په دې کې هېڅ شک نه شته، چې زموږ د ولس ادبي هنري پانگه به یې نوره هم درنه کړې او ښکلې کړې وای.

ننگیال د پښتو په اوسني شعري یون کې په عمومي توگه، د یولاس دگوتو د شمېر له نومیالیو او وتلیو شاعرانو څخه گڼلی شو او که دافغانستان د پښتو د نوي نسل د شعرپه حدودو کې، یوازې دوه کسه هم تر نورو زیات ځلېدونکي، پیاوړي او دپاملرني وړ وي، یو یې اسحق ننگیال دی؛ دا یو ستر ویاړ دی، یو لوی ارزښت دی، یو خورا مهم هنري ادبي دریځ دی.

دننگیال شعر، په افغانستان کې په ډېرو کړکېچنو، کړلېچنو او غمجنو شېبو کې اوج او شهرت ته ورسېد. سره له دې، چې هغه د لمریزو پنځوسمو کلونو له پیلامې څخه شاعري راپیل کړې ده، خو د اوج کلونه یې د ثور له غمیزې او بیا د روسي سرو یرغلگرو، تر یرغل وروسته، را رسېږي، دا هغه کلونه دي، چې په شروع کې یې د افغانستان په شاعرۍ کې د هنري- ادبي ارزښتونو پرځای، دنظمونو او شعارونو بازار ښه گرم دی او دغو وچو شعارونو او نظمونو پر وړاندې د هنري- شعري ارزښتونو لپاره هلې ځلې، نه یوازې دا چې یوه لوړه هنري ادبي هڅه وه؛ بلکې د هغه وخت د حالاتو په رڼا کې په یو ډول سیاسي مبارزه هم بدله شوې وه. د سرو نظمونو او سرو شعارونو پلویان د گوندي او دولتي واکمنۍ د فرمانونو او دستورونو ناظمان وو او یوازې پر همدغه اړخ یې ټینگار کاوه، خو د دوی پر وړاندې د هنري-ادبي ارزښتونو لپاره هلې ځلې نه یوازې دا چې د یو هنري تقدس لپاره ټینگار و، دگوندي- دولتي دستورونو او فرمانونو پروړواندې یې، د یو ټولنیز- سیاسي (ملي) ملي تقدس په توگه هم ارزښت لاره، ننگیال، سره له دې چې د شعري ژوند په ځولمړیوکلونوکې یې د شعارونو او نظمونو ځینې بېلگې هم وړاندې کړې دي، خو له شعارونو او نظمونو څخه د شعري-هنري ښکلاوو پر لوري د هغه د ورېښمینې لارې سفر وروسته، که هغه دمینې شعر لیکلی، که یې کومه عاطفي شېبه انځور کړې او که یې کوم بشپړ سیاسي شعر لیکلی دي، تر ډېره زیاته حده یې له هنري- ادبي ځانگړنو او ارزښتونو سره نغاړلي دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسحق ننگيال په وروستيو شلو کلونو کې، د افغانستان د شعري بهير له څو فوق العاده او استثنايي شخصيتونو څخه دی. که د وروستيو شلو خونړيو کلونو، غمجنو بهيرونو، موږ ته کومه ښه ډالۍ هم راکړې وې، ښايي يوه يې د ننګيال په څېر ديو شاعر ظهور وي، چې هغه يې هم يوازې يوه ورځ ورسته بېرته له موږه واخيست. داسې چې که ددغې خونړۍ غميزې پيلامه د ۱۳۵۷ل کال د غويي له اوومې پيل شي، نو ننګيال د ۱۳۷۷ل کال د غويي پر اتمه ځوانيمرګ کېږي.

دلته به زه، پر هغو ټکو، هغو ارزښتونو څو خبرې وکړم، چې اسحق ننګيال يې، زموږ په اوسني شعري بهير کې، تر نورو ډېرو، زيات ځلولی او د پاملرنې وړ کړی دی.

لومړي: د افغانستان د وروستنۍ شل کلنې غميزې انځورګري، ننګيال تر بل هرچاڅخه په ښه ژوره، هر اړخيزه او شاعرانه توګه کړې ده. هغه غميزه چې د ثور له اوومې پيل کېږي، د جدي پر شپږمه او ج ته رسي او څوارلس کاله وروسته د ثور پر اتمه يو بل نوی غمجن پړاو ته ور داخلېږي او د ننګيال تر مرګه هم لا دغه غميزه پای ته نه رسېږي، ننګيال ددغې غميزې په زړه کې پروت دی. همدغه غميزه د ننګيال زړه خوري او څاڅکي څاڅکي يې د ويرژړليو شعرونو په توګه څڅوي، ننګيال د همدغې شلکلنې غميزې ډېر پياوړی انځورګر شاعر دی. هغه د غم ددغو کلونو ډېره زياته برخه د افغانستان په زړه، کابل کې، تېروي او د ټولو غمجنو ښېبو شاهد پاتې کېږي. دغه ښېبې که غمګينې او له وير او وينو ډکې دي، خو شاعرانه کېږي. ننګيال د همداسې يو غمګين برخليک شاعر دی او ځکه خو هغه د افغانستان د شلکلنې غميزې د ويناوال په توګه راڅرګندېږي.

دماښام ډمې مې بولې په ژوندون د مرګ بدلې

ای د وير پېغلې نغمه شه چې دشپو د جبل بندي يم

راته وژني خوب په ګوتو د شوګيرپيغمبر راغی

مه ځه راستنه شه چې د شپو دجبل بندي يم

غواړې ځان ته مې سجده کړي، زه په ټيټ سربلد نه يم

دغيرت ناوې شمله شه چې دشپودجبل بندي يم...(۱)

او يا داچې:

زما دکور هغه وړه هغه ېبباکه فضا

زما دکور هغه زاړه هغه ختيين بامونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ډوبېدل به دماشومو خنداګانو سین کې

زما د کور وړه باغچه کې د سپرلي ښاپېرۍ

دسرو ګلانو د شو پاڼو جنتي تخت نه يې

چې شنو موسکاوو کې ډک جام د بدمستۍ راکاوه

زما د کلي هغه لويې، ها پراخې کوڅې

زما د کلي هغه شنه، هغه سمسورباغونه

زمونږ د نجونو حرم

زمونږ دسپين ږيرو دېرې

زمونږ د سترو کروندګرو د غرمو څپرې

د مرګ په ولو زانګې

اسمان د لويو خړو وريځو او باروتو لوګی

ځمکه دوينو او دمړو له کوپړيو ډکه

انسان د وير او د دردونو او مرګونو کوربه

کور مې د مړاوو بېګناهو اميدو هديره

دنيا مو ټوله نړوونکو توپانو نيولې

نو عقله!

نو عقله ای د توپانو دغلوپه لاس تنبتول شوې بېړۍ

وايه چې چېرته لاړ شم؟

او پردې ځان څه وکړم؟(۲)

او:

ته راته ګورې چې محل مې له کارغانو ډک شو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوپه ويالو کې د هيليو بچي وسوزېدل!

او زمورږ د کلي ميندې

دميلاد شپوکې ((بې لاسو اوپښو بچيان زېږوي))

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې مې ټول کلی چاره چاره دی؟

خلک په نوکو او برچو د يو بل سترګې باسي

او دمالت نجونې

په خپلو تورو تورو څڼو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولې سپوږمۍ!

آه درڼا مورې!(٣)

ننګيال، په کابل کې د تنظيمي حکومت د ټوپکوالو د ځلورنيمو کلونو د وحشت تر ټولو اوڅار شاهد شاعر هم دی. د ننګيال د ناچاپې شاعرۍ زياتره برخه د دغو وحشتونو شاعرانه انځورګرۍ ته ځانګړې شوې ده.

هغه د بدمرغيو په دغو بهيرونو کې د کابل ((مينې)) ته هم وايي، چې نور درځينې شرمېږم. د ((انسان)) په نوم له دغو (انساني)) اعمالو شرمېږي اود ((افغان)) په نوم له دغو ((افغاني ضد)) اعمالو:

مينې له شرمه در کتلای نه شم

نور مو د کلي د ګلونو په کاله کې

پېغلتوب دګل غوټيو چېرته هم نشته

او ابراهيم د خپلې ښکلې نازولې دجمال اودعفت

د لوټ کوڅو کې د غارت کيسې ته خوب وړی دی

نور مو دباغ نجونو ته ((هسکې)) او ((کړېې)) شملې دښمنې ښکاري

مينې له شرمه درکتلای نه شم (٤)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لکه چې هغه د ((کلي)) په نوم شعر په یوه برخه کې وايي:

نه پوهېږم، نه پوهېږم

ای دکلي مازیگره!

ها زموږ د کلي چم کې

هغه سپینه کېږدۍ څه شوه

هغه شنې څپرې څه شوې

ها لوگرې جېنۍ چېرې؟

⊠⊠⊠

تاته یا د شي مازیگره!

هغه شنې دېرې دکلي

په کې هسک د شملو غرونه

په کې ورېځې د چلمو

⊠⊠⊠

نه نه وران دی

کلی وران دی

یوه ځاله په کې نه شته

ها دښکلو توتکیو

یو نغری هم اباد نه دی

د ابیو د لاس نښه

⊠⊠⊠

لښتي وچ شول

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویالې وراني

سین د تورو کاڼو غرشو

اوس حیران یم چې د کلي

دا هیلۍ به چېرته لامبي.(۵)

ننګیال په خپلو دغه ډول شعرونو کې د جنګ هغه رښتینې وحشي څېره ډېره ښه تصویر کړې ده، چې زموږ وطن خوري، زموږ ولس وژني او زموږ د هېواد ټولو ارزښتونو ته ګواښونه کوي. ننګیال د دغو غمیزو په انځورګرۍ کې شاعرانه او هنري ارزښتونو ته بشپړه پاملرنه کړې ده او هېڅکله یې د ښکاره، بربنډ او څرګندو شعاروي خبرو په څېر دغه مسایل نه دي راوړي، بلکې له شاعرانه ښکلاوو سره یې یو ځای کړي دي او همدا د ننګیال ددغه ډول شعرونو دارزښت بنسټیز ټکی دی، همدغه خبره ده، چې شعر له عادي او خبري مسایلو راجلا کوي.

دویم: د ننګیال د شاعرۍ یوه بله د ارزښت وړ ځانګړنه داده، چې دهغه شعرونه له عاطفي شېبو ډک دي. د هغه شعرونه لکه د عاطفې سیند، لکه د عاطفې سمندر، داسې دی. د هغه په زیاترو شعرونو کې د یو خواخوږي، د یو زړه سواند ((انسان)) عاطفه په خپل اوج کې ځان راڅرګندوي. ډېرو شاعرانو او شعرپوهانو په شعر کې د ژورې عاطفې پر شته والي ټینګار کړی دی. عاطفه او په عمومي توګه احساسات د شاعرۍ له اساسي برخو څخه ګڼل کېږي او په دې کې د پاملرنې وړ خبره داده، چې څنګه دغه عواطف په شعر کې د انتقال ځواک پیداکړي؟ دننګیال په شاعرۍ کې دغه ځواک وینو. د ((دا کلی مه ورانوئ)) د شعر یوې کوچنۍ برخې ته پاملرنه کوو:

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ هلته چې لکه زرکې زموږ د کلي نجونې

ګورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې پېغلې

کتار،کتار

دلمر تر وړانګو خپل پیکي جوړوي

او په مینو ژبو

د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي

دا کلی مه ورانوئ... (٦)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګيال ددغه ډول عواطفو په باب، له ((ډيوې)) سره په يوه مرکه کې ويلي وو: ((هغه چې ډېر عاطفي نه وي، زما په اند نه شي کېدلی، چې ډېر ښه شاعر شي. دخپل ژوند کيسه درته کوم: د اوړي يوه توده ورځ وه، په دېره کې ناست وم. يوازې او تنها له خپلو سوچونو سره لوبېدم، چې يو ماشوم چې په يوه لاس کې يې مړ ژواندی چرګ او په بل لاس کې يې تېره چاړه وه، راته راغی چې چرګ يې حلال کړم.نه مې غوښتل چې خپل لاسونه په وينو سره کړم،خو چرګ ناروغه و، مړه کېده او هلک زارې راته کولې، چرګ مې حلال کړ، خو اوس چې له هغې ورځې نه درې کاله تېر دي، هغه چرګ مې خوب ته راځي، وسله وال وي، په ټوپک مې ولي، چاړه ورسره وي، حلالوي مې، په اوونۍ کې يو ځل داسې خوب حتماً وينم...))(۷)

د ننګيال د عاطفې شاعرۍ يوه ډېره مشهوره بېلګه ((ښکاري ته)) د هغه شعر دي:

...ای ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې دا سپينې مرغۍ والوزي

لاړې شي جوړې جوړې ګلونه شي

ښکلي شي، ښايسته شي امېلونه شي

واخلي په وزرو کې تنکي بچي

وموښي سينو کې ګلابي بچي

سپينې سرې مښوکې زرکني بچي

پام کوه

پام کوه ماشې ته ګوتې مه وروړه (۸)

د اسحق ننګيال په شعر کې دغه ډول عواطف، د هغو احساساتو په بڼه نه دي، چې ((شېبه يي)) او ((موقتي)) ارزښت ولري، دننګيال عواطف د يو شاعرانه زړه د ډېرې ژورې (انساني))مينې ځرګندوی دي. لکه چې په همدغو عواطفو کې د شاعر زړه هم ځاځکي ځاځکي راڅڅېده او ځکه خو يې داسې ژر هغه شاعر زړه ودرېد.

درېيم: کوم بل ټکی چې دننګيال په شاعرۍ کې د پام وړ دی، هغه د اوچت شاعرانه تخيل لرل، د نويو مفاهيمو او شاعرانه ترکيبونو جوړول او د ښکليو شاعرانه تصويرونو نوښت دی. هغه په شعر کې له دغو نويو شاعرانه ترکيبونو، ژبې ته يوه نوې ښکلا وربښي او د نويو تصويرونو له لارې زموږ د معاصرې شاعرۍ تابلوګانې رنګينوي او دپاملرنې وړ يې ګرځوي. کله کله خو يې په شاعرۍ کې د اسطورو راوړنه او پر ځای کارونه هم دهېرولو نه ده او دغه راز يې شاعرانه او هنري سمبولونوته غور په کار دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز موږ وينو، چې د اسحق ننګيال د شاعرۍ دغه ګڼې ښکلاوې او دغه د نوي شاعرۍ بنسټيز ارزښتونه هم د هغه په غزليزه شاعرۍ کې ځان راځرګندوي او هم په ازاده شاعرۍ کې. لومړی يې د ښکلي او روان بيان، خو اوچت تخيل ننداره، په دغو غزليزو بېلګو کې ګورو:

ويلي ويلي په درګاه کې د صنم مرم

پر سرو شونډو د ګلاب لکه شبنم مرم

د سلګو مزل مې خدايه چې لنډ نه کړې

سترې سترې يې په هر ګام او قدم مرم

پانړه نه يم چې په تش لوګي لمبه شم

لکه شمع تر سبا قلم قلم مرم

وچو شونډو ته مې ست د خمار څه کړې

ساقي! دلته چې په څنګ کې د حرم مرم

د ځوانۍ شپې مې جنت ته نيسه مه وړدئ

زه سرکښه په لمبو د جهنم مرم (۹)

او:

رونړ مې مستقبل شو خو تيارو ونيو

رب دپسرليو مې اغزو ونيو

ماوی چې مړوند به يې زر پوشه شي

مات په کې بنګړي شول هتکړو ونيو

چېرته يوسم جام د شرابي عقل

ځای د مېکدو چې مې کعبو ونيو

نور مې نو اشنا په پلو مه راځه

دلته هر قدم قصابخانو ونيو.. (۱۰)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او:

بیا رانغلې لېمو ته په پستو پستو وزرونو

زما د خوب کوترې ستا دسترګو له بامونو

څلو وهلي ګوره څه خواره واره پرې ګرځي

دشونډېو بوراګان مې ستا د شونډېو پرګلونو

په خپل شرنګ به ویده شمه په خپل شرنګ به روایښ شم

بنګړي مې کړه د لېچو، ګرځوه مې په لاسونو

زما مینه یو سیند دی او ستا زړه ورکوټې کلی

دا سیند چېرته جانان اوکېږدی د حبابونو

لا ښکاري چې موده د لېونتوب مې پوره نه ده

یو څوک راته نارې وهي د غرونو له سرونو (۱۱)

همدارنګه د ننګیال په ازادې شاعرۍ کې د نویو شاعرانه مفاهیمو او ترکیبونو او دغه راز د شاعرانه سمبولونو سیند بهاند دی. دننګیال شاعري، د پښتو د ازادې شاعرۍ په عمومي مطالعه کې هم دپوره پاملرنې وړ ده. په پښتو ازاده شاعرۍ کې د ننګیال هستونې ښکلې او پیاوړې دي.

دا د سپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د تیارو په جهنم کې د اغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیونه شکوي

اود نرګسو دا موسکۍ موسکۍ رنګینې سترګۍ

د لاس په نوکو باسي...(۱۲)

اود یوبل ازاد شعر د بېلګې یوې برخې ته یې هم پاملرنه کوو:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

...))بېګاه شپونکی باد ستا د څښو له غرو راغی

په پګړۍ کې یو ټکی د یوګل نه و

له نرۍ ملا نه یې د لمرهغه زرین ومستنی نه وراتاو

چاپې په تشې او ریښې ریښې بخڅۍ یو د سنورو نارنج نه و ایښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مساپر شو ورنه

څومره تنها

څومره یوازې ده

زما دکلي ښکلې نازولې سپوږمۍ

بېګاه مې خوب لیدلی:

زموږ د کلي د چنارو تر شنو سیورو لاندې

پرهغو نویو پلنګي کټونو

یوڅوکارغان ناست دي

ږلۍ دلښتو وروي پرې،ګډوي ځانته زموږدکلي سپینې هېلۍ

زموږ دکلي په دېره کې د چلمو د کړو وړو لوګیو پر ځای

خورې ورې دي دښایسته ښایسته هیلیوتکې سرې د پېغلتوب وینې

کلي کې یوسپوری دبرېتواویوشرنګ دسپینوتورو نه شته رښتیا!

دکلي په دېره کې

دزلمیو څښورو

د اتڼ هغه سکڼې ماښام در یاد شي که نه؟... (۱۳)

څلورم: د اسحق ننګیال په شاعرۍ کې ملنګي، شاعرانه لېونتوب، باغیتوب او یاغیتوب ګڼې بېلګې هم راترسترګو کېږي. دغه شاعرانه لېونتوب او یاغیتوب، د هغه شاعرۍ ته یو جلا رنګ ورکړی دی. د مستې او باغي شاعرۍ نمونې یې د لېونېو شاعرانه ولولو څرګندونه کوي:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ملاځه مې د ورځې په دې ډکو کاسو ولې

د حورو لېونیه ماښامونه خومې خپل دي (١٤)

دا زه د توبو نه یم که توبو کې اثر نه شته؛

توبې مې زړه کې سوځي که توبو ته مې زړه سوځي (١٥)

ښکل کړلي ذاهدو دساقي ګوتې

ماتې شوې توبې په هوا والوتې

دې بحرنوشۍ خو دې حیران کړمه

شېخه زنګېدې په هوا والوتې

تاچې کړې ښکاره له لوپټې سترګې

خلکو نه شملې په هوا والوتې...(١٦)

د شاعر دغه ډول شعرونه کله کله د پښتني عنعنوي، کلتوري، اخلاقي ارزښتونو په پام کې ساتلو سره ، تر هغو هم پښه اړوي اود نمونې په ډول، کله چې د ((ګناه)) په نوم شعر داسې پیلوي:

څومره نېکمرغه یم ګناه کومه

تمامه ورځ وريځې د باد له ژرندو باسم

اود لمر په تناره کې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

څومره نېکمرغه یم ګناه کومه...(١٧)

نوشعر په داسې ډول پای ته رسوي، چې د کلتوري، عنعنوي او اخلاقي ټکو په پام کې ساتلو سره یې یو لوی شاعرانه لېونتوب او یاغیتوب ګڼلی شو. د داسې څرګند او بربنډ بیان بېلګې به په پښتو شاعرۍ کې بېخي لږې وي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننګيال بې وخته مړينه، د پښتو پر نوي شعري بهير، د تندر له ګوزاره کمه نه وه او دغه ګوزار د پښتو يو ننګيال، يو بريال شاعر له دغه بهيره واخيست او دومره په بېړه لکه چې ترې پټ کړی يې وي. لکه تښتولی چې يې وي. ننګيال، يو ګل و، يو ملنګ و. دغه ګل لا بشپړ غوړېدلی هم نه و، چې پاڼې پاڼې شو، دغه ملنګ لا د خپل شعر کچکول د فطرت د ښکلا او رنګينو له ډاليو بشپړ نه و را ډک کړی، چې کچکول ترې چا پټ کړ.

ننګيال به د خپلو شعرونو په کرښه کرښه کې ژوندی وي، خو کاشکې هغه د پښتو د شعر د لا ښکلې کېدونکې ناوې د سينګار لپاره لږ څه نور وخت هم لرلای.

دا مجموعه:

زموږ نوميالي شاعر اسحق ننګيال د روان کال ۱۳۷۷ل کال د غويي (ثور) پر اتمه (۱۹۹۸م د اپريل ۲۸مه) د افغانستان د معاصر تاريخ پر دغه توره ورځ له نړۍ سترګې پټې کړې. د هغه په مرګ د افغانستان ټولې ادبي او کلتوري کړۍ غمجنې شوې شوې.د هېواد په داخل او د نړۍ په ګوټ ګوټ کې افغانانو د هغه يادونه ولمانځل اود غونډو او محافلو په لړ کې يې د هغه پر مرګ خپله غمشريکي څرګنده کړه.

په همدغه لړ کې د ۱۳۷۷ل کال د غبرګولي پر نهمه د ۱۹۹۸م د مې پر دېرشمه د جرمني د کولن ښار کې ((دافغانستان د کلتوري ودې ټولنې)) له خوا د هغه په باب يوه درنه ياد غونډه جوړه شوې وه. ياد شوې غونډه کې د شاعر پر ژوند، شخصيت او اثارو ګڼ شمېر مقالې ولوستل شوې او يو شمېر شاعرانودهغه پر بې وخته مړينه د اوښکو ځاځکې توی کړل. په همدغه غونډه کې د ((د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې)) غړيو وپتېيله، چې د ارواښاد ننګيال د ناچاپوشعرونو مجموعه د همدې ټولنې په لګښت چاپ شي او د همغه نېک کار لپاره پر هماغه ورځ يو شمېر دوستانو يوولس سوه مارکه سره راټول کړل.

څو کاله پخوا ګران ننګيال د خپلو ناچاپو شعرونو دوه کوچنۍ مجموعې زما په نوم له کابله پېښور ته رالېږلې وې او ورسره يې زما په نوم دغه ليک هم دخپلې مجموعې په پيل کې ليکلي و:

))ډېر ګران انځور صيب:

هيله ده، چې ژونددېر درته بد نه وي او لکه چې پر موږ چې يې وکړل، هاسې ميرځي يې درسره نه وي کړې. زموږ خو ژوند څه ژوند نه دی او بايد همداسې هم وي، ځکه زما په اند ژوند پوچ دی-ژوند رنځ دی، ژوند قاتل دی او ژوند له ژونده د غچ اخيستنه ده. حتا ډېر ښه ژوند هم د شرابو پياله ده، چې د پېغمبرانو له ستوني نه تېرېږي. څښل، خوړل، کار کول او ويدېدل، دا دي هغه کلمې چې خدای (ج) د ژوند په نامه دژونديو په ځوليو کې اچولي دي او زما ژوند خو تاته تر هر چا ښه څرګند دی، ټول عمر مې له دوو نومونو سره ژوند وکړ:

ښينبه او شعر. سره مو وژړلې او پر ژوند مو ناړې تو کړې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښیښه یې رانه واخیسته او اوس زه او شعر دوه په دوه سره ژوند کوو. ډېر کله هغه له ما مرور وي او زه له هغه. ((دربېمګړی)) نه شته، چې سره مو پخلا کړي او که سره پخلا هم یو هغه تېره لېونۍ پخلاینه نه ده، ټوله ورځ راته د عقل او منطق ناندرۍ غړوي...

ښیښه خو لاړه مګر شعر تر اوسه راسره شه. د وخت لوبي مې وېروي، چې له ده هم خلاص نه شم. پخوا به مو هره ورځ د مرګ ننداره کوله، اوس یې هره شېبه نندارې ته ناست یو، مرګ مو په وینو او رګونو کې ځاله کړې ده.

یوه شپه به سوچونو کې ډوب وم، چې یوه څه مې زړه ته راولوېدل، زړه مې راته وویل، چې دا خپل څو خام او نیمګړي شعرګوټي تاسو ته امانت درولېږم، چې که څه وشول ضایع نه شي. ښیښه خو تر ما دمخه مړه شوه، وېرېږم، چې شعر مې له ما وروسته هاسې نه شي او که هېڅ هم ونه شول، راته چاڼ خو به یې کړې! څو شعرونه مې ((سپینتا)) سپین ږیري سره پاتې شول او له ما سره یې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې ولیکي خو حالاتو وخت ورنه کړ. که مې چېرې بیا موندل نو در وبه یې لېږم.

یوه ورځ به که خدای(ج) کول سره له نږدې وګورو.

ستاسو لېونی

۱۲/۵/۱۳۷۱

کابل((

ما هغه وخت غوښتل چې دا دواړه برخې په یوه مجموعه کې چاپ کړم، خو دا به د خدای تعالی (ج) رضا وه، چې د اوږدو لارو مسافر شوم او اوس هغه مجموعه د ننګیال تر مړینې وروسته خپرېږي.

ما دخپل اوږد سفر په پیلامه کې هغه مجموعه خپل ګران ورور او تکړه شاعر او لیکوال لال پاچا ازمون ته د امانت په توګه وسپارله. له ښاغلي ازمون څخه د زړه له کومې مننه کوم، چې زما اود ننګیال هغه ګډ امانت یې، د یو ستر ادبي یادګار په توګه دغه څو کاله په ډېر کړکېچنو حالاتو کې له ځانه سره وساته او دا دی اوس دشعر مینه والو ته وړاندې کېږي.

دغه راز له خپل ګران ورور ، پیاوړي لیکوال اود پښتو له سوې ستي خدمتګار اسمعیل یون څخه هم زیاته مننه کوم، چې دغه مجموعه یې چاپ ته چمتو کړه، له هغو یادو شویو مجموعو سربېره یې د ګران ننګیال نور ناچاپ شعرونه هم ورسره یو ځای کړل، دغه راز یې دهغه چاپي شعرونو څو وتلې بېلګې هم ورسره ملې کړې اوداسې یوه ارزښتمنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجموعه يې ترې جوړه کړه. له نورو ټولو هغو دوستانو څخه هم مننه څرگندوم، چې له ډولونو څخه په يو ډول يې ددې مجموعې په چاپ کې مرسته کړې ده.

په مينه او درنښت

زرين انځور

۱۳۷۷ل کال د وږي ۲۷مه

۱۹۹۸م کال د سپټمبر ۱۸مه

جرمني � د کولن ښار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځلیک

١ -ننګیال، اسحق، څاڅکي...څاڅکي.. کابل، د افغانستان د لیکوالو انجمن: ١٣٦٨ل کال (٦-٧)م،م.

٢ -همدغه اثر. (١٨-١٩)م،م.

٣ -همدغه اثر. (٩٢-٩٣)م،م.

٤ -ډیوه (مجله-لندن) ١٣٧٤،غویی(١٩٩٥م ،می) ١٧مه ګڼه (٢١)مخ.

٥ -ازمون، لال پاچا، پګړۍ کې کم نه یې له کاکله ګله (دنارنج ګل د دودیزې مشاعرې په ویاړ) ننګرهار (اطلاعاتو او کلتور لوی ریاست) ١٣٧٦ل کال، (١٤٦-١٤٧) م،م.

٦ -ننګیال، اسحق، څاڅکي...څاڅکي.. کابل، د افغانستان د لیکوالو انجمن: ١٣٦٨ل کال (٦-٧)م،م.

٧ -ډیوه (مجله-لندن) ١٣٧٤،وری،(١٩٩٥م ،اپریل) له اسحق ننګیال سره د ښاغلي اسمعیل یون مرکه، (١٥)مخ

٨ -ټکور، افضل، دا لیکوال دا څېړې(د اسحق ننګیال د شعري بېلګو یوه برخه) کابل، ١٣٦٦ل کال،(٤٢٩-٤٢٨)م،م.

٩ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (٤٧-٤٨) م،م.

١٠ -همدغه اثر(٨-٩)م،م.

١١ -ازمون، پګړۍ کې کم نه یې له کاکله ګله. (١٤٨)م.

١٢ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (٣٧) م،م.

١٣ -ننګیال، کله چې لمر شین شي. ازاد افغانستان، جریده (د افغانستان د مطالعاتو مرکز) پېښور، لومړی کال، لومړۍ ګڼه، ١٣٧٧ل کال، وری (١٠)م.

١٤ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (٢٦)م.

١٥ -همدغه اثر (٣٩)م.

١٦ -همدغه اثر (٦٩-٧٠)م.

١٧ -ننګیال، ګناه، لیمه (مجله-مسکو) لومړی کال، ٤مه ګڼه، ١٣٧٦ل کال سنبله (١٩٩٧م کال، سپتمبر)، (٥٤)م.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال د نورو لیکوالو له نظره

اسحق ننګيال يو ربښتينی، ريالست او هيومانيست انقلابي شاعر و او زه به يې د لاربښوونې وياړ د ژوند تر پايه په خپلو اوښکو ساتم. پوهاندډاکټرمجاور احمد زيار.

د اسحق ننګيال شاعري د ژوند شاعري ده، ژوندۍ شاعري ده، دموضوع او شکل دواړو له خوا د څېړلو او ځيرلو وړ ده. حبيب الله رفيع.

ننګيال خپله شاعري په ژونديو انځورونکې پلې کړې ده، هغه يو لوی انځورګر دی، د غم ديوه شهکار تابلو يې کښلې ده، چې انځورونه په کې ژاړي. پيرمحمدکاروان.

ننګيال په غربت کې پيدا شو، په غربت کې لوی شو او په غربت کې يې ژوند تېر کړ، هغه هېڅ نه لرل، خو يوازې شعر يې لاره او دغه شعر د هغه ټوله شتمني وه. ننګيال زموږ د لومړۍ ليکې له مخکښو شاعرانو څخه و، چې په شعر کې يې صميميت، نوښت او خوږوالی و. هغه په خپل عادي ژوند کې هم ډېر عاطفي، صميمي او خواخوږی و، يو انتقاد منونکی شخص و او هر څه به يې په ورين تندي منل. بريالی باجوړی.

ننګيال يوازينی عاطفي شاعر و، چې په شعر کې يې له ډېرو نوښتونو سره د ازاد شعر جنډه هسکه کړه او دهغې سيوري ته يې ډېر ستړي دمه کړه. لال پاچا ازمون.

ننګيال يو نوښتګر او پر ښکلا مين شاعر و. نورالحبيب نثار.

اسحق ننګيال د پښتو په معاصرو ادبياتو کې داسې يو روڼ او نه هېرېدونکی فصل دی، چې د برېښنا د يوه پړک په شانې وځلېد او ژر الونيا شو او د زړه اس يې ارمانونوله درانه بار سره د ((يوباد)) تر سر ځار شو او زموږ وطن يې له يوه لوی وير سره مخامخ کړ. احسان الله ارينزی.

ننګيال هغه مجنون شاعر و، چې دخپل ليلی هېواد د ښکلا لپاره د خپلې ځوانۍ او ښايست بدرنګۍ ته هم تيار ولاړ و. بادام ظريفي.

ننګيال له ((بې ضرورته)) شعر ويلو څخه مخ واړوه، له تقليد څخه يې نوښت ته مخه کړه او دشعر اصلي جوهر ته يې پاملرنه وکړه. نورمراد.

ننګيال د ښکلي لغمان د شاعرانو د لويې کورنۍ د سرګل، د افغانستان د ځوانې پښتو شاعرۍ سر خېل او د ازاد شعر سالار و.ډاکټرمحمدالله رازق.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننگیال شعري ځواک دومره پیاوړی و، چې کله ما دده یو شعر (خیبري تنده) چې د سر بیت یې دا دی:

ټول عمر درنه ده سپکېدوته یې چې پریې نهږدئ

خاوره پښتنه ده او پردو ته یې چې پریې نه ږدئ

ولوست له واره یې په ولولو راوستم. ډاکټر جاوید وردګ.

د ننګیال د شهرت او بریالیتوب یو راز په دې کې نغښتی و، چې ده د واکمن ګوند فرهنګي غوښتنو او سیاستونوته یې غاړه نه ایښوده او نه یې غوښتل، چې دستوري خبرو ته ځان تسلیم کړي او د ورځې دستور ته په پاملرنه شعر د شعار تر سطحې راټیټ کاندي. دی په واقعي مانا یو روښانفکر و. په فرهنګي، اجتماعي مسایلو کې یې له یکه تازۍ او یوګوندي استبداد څخه کرکه کوله. سرمحقق زلمی هېوادمل.

که دافغانستان د پښتو د نوي نسل د شعر په حدودو کې یوازې دوه کسه هم تر نورو زیات ځلېدونکي، پیاوړي اود پاملرنې وړ وي، یو یې اسحق ننګیال دی. زرین انځور.

ننګیال د جنګ په ډېرو بدو شرایطو کې د خپل ټاټوبي په غېږ (کابل) کې فرهنګي او ادبي کارونه په پوره مینه او اخلاص پر مخ وړل، هغه شپه او ورځ پر ځان یوه کړې وه. که مبالغه ونه کړم، نو ویلای شم، چې ډېر کم وخت یې د ارام لپاره لاره. فرېدون.

ننګیال لکه څنګه چې په شعر او ادب کې یو روښانه ستوری و، همدغه شان د نېکو اخلاقو څښتن هم و. تل به یې له هر چا سره په ورین تندي چلندکاوه. دمشرانو درناوی دده پر طبعیت واکمن و. له کشرانو سره یې مینه ډېره زیاته وه او په نورو ټولنیزو خېرښېګنو کې ډېر پیاوړی و. مولوي عیسی خان عالمي.

ننګیال د یوه لوی عزت سیوری و، چې تر دې سیوري لاندې د هر لاروي دمه جوړېده، هر چاتردې سیوري لاندې د ارام ساه اخیسته او بیا یې نود خپل منزل پر لوري د یون لپاره ځان جوړاوه. احسان الله الینګاری

ننګیال یو هڅاند او ښه انځورګر لیکوال او شاعر و، هغه دهېواد ناخوالې په ښه شان انځور کړې او هغه یې د تاریخ په پاڼو کې خوندي کړي دي. محمد حکیم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپېږ، هغه کلونه

دا چې لګیا یمه زخمونه شمارم

تورو کمڅو ته دې ګلونه شمارم

تا چې پرې ایښی نازولی قدم

هغه کوڅې هغه بامونه شمارم

ستاله رښتیا ستا له درواغو لوګی

څه دې وعدې څه دې لوزونه شمارم

حسن یې یو دی یې مغروره په څه

ته چې خالونه زه داغونه شمارم

ته لوبوه په ګرېوانونو امېل

زه د ګرېوان زاړه تارونه شمارم

حساب یې ورک شي راته راشي خندا

څومره ساده یمه غمونه شمارم

کله به راشې په مزار د ننګیال

هغه شپېږ هغه کلونه شمارم.

۲۶/۱/۱۳٦

خیبري تنده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول عمر درنه ده سپکېدو ته يې چې پرې نږدې

خاوره پښتنه ده او پردو ته يې چې پرې نږدې

پرېږده خيبري تنده چې بيا په وينو ماته شي

گرمه معرکه ده سړېدو ته يې چې پرې نږدې

سره چې وړي اورونه په کمڅو کې د پښتو ناوې

ښه ده چې لمبه ده لوگېدو ته يې چې پرې نږدې

زلفو د جانان ته چې څو سرې وينې غوټۍ نه شي

لاره تکه سره ده وچېدو ته يې چې پرې نږدې

نن مې د خوشال توره چې بيا هوس د شرنگ لري

تاوه په شرنگ ښه ده چوپېدو ته يې چې پرې نږدې

گورئ چې اسمان کې ورېځ د ستورو د لار پل وهي

ورځ خو لا اوږده ده تورو شپو ته چې يې پرې نږدې

وړي يې چې غرور ته ثريا په جام د سترگو کې

نېغه مو شمله ده کږېدو ته يې چې پرې نږدې.

۱۷/۹/۱۳٦٤

طلايي مرغان

سهر اوچت شو

دتيارو لمن يې څيرې کړله

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپرلنیو وږمو

ددې شینکي اسمان په دښتو کې

په سرو منګولو

باغ دنارنجو جوړ کړ

او،

ددې لوی دریاب په غاړه کې

دحسن په کور

د شنو اوبو د سپینو سپینو آینو د پاسه

د سرو لمرونو

طلایي ماهیانو ولامبلې.

۷/۲/۱۳٦۵

ښکاري ته

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

پرېږده چې دا سپینې مرغۍ والوزي

لاړې شي جوړې جوړې ګلونه شي

ښکلي شي ښایسته شي امېلونه شي

واخلي په وزرونو کې تنکي بچي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وموښي سينو کې ګلالي بچي

سپينې سرې مښوکې زرکني بچي

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

⊠⊠⊠

ای ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې دا شنو جلګو کې وځغلي

پېغلې د هوسيو د دامان په لور

واړوي پيکي د شنه اسمان په لور

وخاندي راتاوې شي مستي وکړي

ورغړي نخرې وکړي خوښي وکړي

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

⊠⊠⊠

ای ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده د غونچو په لمن پريوځي

زموږ دکلي باغ کې د سپرلي بلبل

زموږ د خمارونو شرابي بلبل

پرېږده چې په سرو مښوکو وبولي

زموږ د بام د پاسه د سپرلو سرود

بڼ ته د غوټيو د ښکالو سرود

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکې ته د ورېځو بارانو سرود

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

ګوره دا بې ژبې مرغان مه وله

نه يې چې کوم ووړ بچی بې موره شي

ته هم ګوره پلار يې او بچی لرې

پېغله لور ښايسته زوی ګلالی لرې

درد لرې، ارزو لرې، زړګی لرې

نو!

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

١/٣/١٣٦٥، کابل

ځار

باده! لږ پام کوه

ورو، ورو چلېږه.

دوير ګلان مې د سهار له اننګو ټول کړي

د ورېځو سيورو ته مې ايښي دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې خوبه ککي

د شپو سارا کې د درواغجنو ستورو

لاړې څارم!!!

٦/٣/١٣٦٥

کابل

ګناه

هېره دې جفا که نور دې نه درځم په کلي

دا ځلې خوله راکه نور دې نه درځم په کلي

مادرته نیازبین زړګی ټوټې ټوټې راوړی

ډېره دې ادا که نور دې نه درځم په کلي

نن راته ساقي د انګوري میو ست مه کوه

شونډې دې مینا که نورې نه درځم په کلي

خوله خودې ښېرا نه غیر دعاته جوړه نه شوه

سترګو کې موسکاکه نوردې نه درځم په کلي

ټول عمر ډک نه شو تش کچکول د ګداسترګو

نن دیدن سېواکه نوردې نه درځم په کلي

زه ملامت نه یم صبر مات شو ته مې ښکل کړې

معافه مې ګناه که نور دې نه درځم په کلي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱٦/٥/۱۳٦٥

کابل

غزل

زړګیه اوښکه د لېمو شوې دا دې څه وکول

تېر د قاتلو په کوڅو شوې دادې څه وکول

دلته د ښکلو مینه سرغواړي د عشق په بدل

راغلې مین په داسې غلو شوې دادې څه وکول

دلته خو لارې د جنون وې د هوس خو نه وې

تاو د جنون په زنځیرو شوې داد څه وکول

قدم چې خوشې دلته اخلې په اغزیو لګي

ته یې په خیال د پسرلو شوې دا دې څه وکول

ته خو پښتون وې سرټیټی دې چاته هم نه و زده

بې شرمه دلته په سجدو شوې دا دې څه وکول.

تشې هوجرې

ګلونه شته خو له وږمو خالي دي

جامونه ډېر دي له نشو خالي دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور يې نو شرنګ نه شته چې پا مې ښوي

سپين مړوندونه له بنګړو خالي دي

نجونې سرتورې شوې بهر نه راځي

ځکه قبرونه له ډيوو خالي دي

چې يې پيزېب شي زنګ وهلې کړی

دغه کوڅې له لېونو خالي دي

چې مې رقيب په کلي زغرده راځي

ښايي هوجرې له پښتنو خالي دي.

۱۳٦٦

کابل

زما دلور (اوښکې)

د زوکړې په شپه

د سرو وينو دشپو څانګې...

د سپوږمۍ ټيک په وربل کې

دا له کوم لورې نه راغلې؟

د موسکا په ډکو شونډو

د ساړه ژوندون زندان ته!

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مرگ دی، دلته وینې

موږ پر خپل ژوندون په تنګ یو

تا بې غمه جهان پرېښود

د ژوندو مړو مېلمه شوې.

▯▯▯

دلته زموږ د ژوند پر ولو

زموږ د مېندو په سینو کې

د زلمیانو په ککو کې

د پېغلوټو په کمڅوکې

رازنګېږي، رازنګېږي

د سور وینو د شپو څانګې...

۱۰/۲/۱۳٦٦،کابل

شپه

تاسو پر کمڅیو باندې تېره کړه

موږه شپه اغزیو باندې تېره کړه

دا د ژوند مروړلې او ترخه کیسه

ټوله مو سپرغیو باندې تېره کړه

یوه شېبه رودل به وو د شپو له تې

دا شپه مو پېړیو باندې تېره کړه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاخو په سرور، ما د نشو ډولۍ

تورو تروږمیو باندې تېره کړه

ډېرو ستمګرو مو د وخت توره

څو ځلې مریو باندې تېره کړه.

۲۵/۸/۱۳۶۶

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیب

موږ چې له اره د شپو روږدي يو سبا دې نه شي

که په څو شمعوشپې رڼېږي نو رڼا دې نه شي

خیردی زموږ دباغ ګلونه که تالا تالا شول

ستا د ښایست، ستا د کمڅو غرونه تالا دې نه شي

د خپل تندي تياور کې ډوب شوم ستا وربل مې هېر شو

ستادبېلتون خوب مې لیدلی دی رښتیادې نه شي

خوا مو اغزو،لاره اغزو،کلی اغزو نیولی

داسې سپرلي کې که راځې ګلونه رادې نه شي

موږ د تقدير پر ماڼوپه وچ سمندر ټول لاهو کړو

دغه نصیب به وي زموږ خو د بل چادې نه شي.

۱۳/۱۱/۱۳٦٦

جلال اباد

انګازې

چوپه چوپتیا ده

لارې چوپې دي، کوڅې چوپې دي

چرګانو نارې نه کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا اذان ونه کړ.

* * *

دا څه سهار دی؟

چې له یوه کوره یو غږ

د یوه ور د خلاصېدلو ونه خوت

چرګانو نارې نه کړې

ملا اذان ونه کړ.

* * *

واټونه تش دي

د سوالګرو ماشومانو

پر نازکې چغې پلنې نه شوې

چرګانو نارې نه کړې

ملا اذان ونه کړ.

* * *

خو یوغږ اورم،

یو غږ وینم،

یو غږ څښم

چې مې په ذهن کې ژړېږي

انګازې کوي

په ماته ژبه وايي راته:

کارغان راغلل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارغان راغلل

کارغان تورې غاړې راغلل

وای! زمورِ د باغ ګلونه

وای! دا ونې، دا فصلونه.

۱۳٦۷ل کال

کابل

ژوند ته ژړا

سترګې دې شته؟

ته راته ګورې؟

غږ مې اورې؟

ژوندونه! نن دې پټو سترګوته

یو غلی مساپر ناست یم

چې اسوېلیو ته مې

دباد او توپانونو

د کاروان اوښې ستمی کوي

اود غم اور ته مې

د غرونو

اود دښتو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرینې پښتۍ وسوځېدې

اوښکې مې بېرته خو را.!

۲۸/۲/۱۳٦۷

کابل

درشل

چې پر اغزنو لارو ځو سبا ګلونو کې ځو

د عشق درشل ته په سکروټو په اورونو کې ځو

شپو کې دلمر زړي کرو وریځې په ستورو ولو

پاتې منزل پورې اشنا په سحرونو کې ځو

کړې کوڅې که د سفر څو له تیارو ډکې دي

دوینو سور مشال په لاس کې تورتمونو کې ځو

له زړنو پرخې وورو پر جل وهلي فصل

شېبې،شېبې لکه وږمې مړاوو باغونو کې ځو

د وصل لاره کې رقیب خیر که کوهي کیندلی

سبا به غاړه غړۍ یاره! منزلونو کې ځو.

۳/٤/۱۳٦۷

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوونه

ګڼشول هر خواته په کروندو لوونه
موږه کوو د خپل سرو لوونه
ته دې ګلان دلۍ دلۍ وره پر سر
موږ ته راپېښ دي د غونچو لوونه
موږ د لونګو کرونده کړې وه
اوس پکې کېږي دا غزو لوونه
خواشيني نه يو پر بې سرو تنو
مګر چې نه شي د شملو لوونه
خير دی که نور راکې څه پاتې نه دي
وطنه! ځار درنه د زړو لوونه.

٣/٦/١٣٦٧
کابل

مات خوبونه

هېڅ نه پوهېږم،
چې سبا به مې دماتو ارمانونو
مړاوي شوي بڼ کې
د شنو اغزيو باچاهي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر کوم گل اوربلوي؟

هره شېبه، هره گړۍ مې

دخوږو خوږو خوبونو

دماتېدلو اوازونه اورم.

⊠⊠⊠

هره شېبه، هره گړۍ

له خپله ځان تښتم

هره شېبه، هره گړۍ مې

څوک له ځانه شړي

د یوه ځنگله پر څانگو ناست یم

یوه سیوري کې مې ځاله کړې

سیوری زما په هره ساه کې

ځغلوي د خپلې ساه تنستې؛

زه،

سیوری،

څانگې،

لاس په لاس د تور ځنگله له پاچاهۍ نه

دغریبې مهاجرې کورنۍ په څېر

په گډه تښتو.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د مزل په هر يو گام کې

د پرون شاهدان وينم

او د نن شهيدان.

زه مې د غرونو او ځېړيو

د گونگۍ ژبې اورينو افسانو ته ناست يم

چې هره ورځ کې راته ښيي

په خوني ټکو دوينو

او اورونو تاريخ.

☒☒☒

زه يې په سترگو کې

د خپل نن او پرون

ماتې هنداري وينم.

زه په زړو هديرو لولم

د نيکونو په لاسونو کې

د نن د زېړېدلو کيسې.

۱۸/٦/۱۳٦۷، کابل

کوټنۍ

نور مې تر دې چت لاندې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه نه راځي

نور له ختېنو دېوالونو

او بامونو سترې شوی یمه

ماته له دې ځایه نه لېرې

په ځنګله کې

یوه د غوړګو کوتڼۍ کوره کړئ!

۲٤/٦/۱۳٦۷

باور

منم د ژمي چې اثر نه شته دی

خو پرسپرلي هم څه باور نه شته دی

ګودر به وي، نجونې به ډېرې وي خو

هغه د ښکلیو مازیګر نه شته دی

تنہاکه وم مګر اوبه چې نه شوم

د اتشي سترګو نظر نه شته دی

شپه سبا شوې له مودو ځنې پس

خو زور په زړه کې د سحر نه شته دی

لویې دېرې چې مو اغزو ونیوې

جګې شملې پګړۍ په سر نه شته دی

۳۱/٦/۱۳٦۷

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسکو پېغلې ته

زه چې گورم ستا د زلفو دمارپېچو غرونو باغ ته

ماته یاد شي

زمونږ د پېغلو وران پیکي، ځنگل سرونه

زه چې گورم ستا د شونډو د شرابو سره لښتي ته

ماته یاد شي

پر وطن مې د سرو وینو ډک سیندونه

زه مې خپل او هم خو ستا بخت ته حیران یم

پر ماکانې وروي، پر تاگلونه

۱۹۸۸/اکتوبر۱۳مه

مسکو

سترې مور مې

هر څو زبېښمه ورو ورو (د بلبل اوښکې)(

هر څو زبېښم د ورېښمو شونډو څاڅکي

هرڅو خېږم د نشو پر مینارونو

لامې مینه تاوده نه وي چې رایاد شي

دا زخمي زخمي وطن مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا سترګې مور مې

هر یو ګوټ شي د شرابو

پیمانه راته د زهرو

راته یادې کړي مچکې

د ملګرو سور ټټر مې.

ای زما وطنه!

ای د مرګ او وینو کوره!

لرې مې پرېږده، لرې مې پرېږده

چې مېلمه یم پس له عمره

د یورپ د ښاپېریو.

۱۹۸۸اکتوبر ۱۹مه

کیف

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زوی ارش ته:

سترِي شعرونه

زه دې له لرې نه اواز اورم

زه دې له لرې ننداره کوم

چې لټوې مې سرګردانه نا اشنا کوڅه کې

چې لټوې مې ددې سترِو میخانو غاړه کې.

خو زه

د شنو ونو د لاندې له خپل سیوري سره

ښیښه د غم دمیو لاس کې

له هرګوټ نه وروسته

د اورلګیدو د کوچنۍ لمبې رڼاوو لاندې

سترِي شعرونه لیکم.

هوکې!

د وینو شعر، د غم شعرونه

او ستا د ماتو مړاوو شونډو ارمانونو غزل.

۵/۹/۱۳٦۷

کابل

راشئ او وګورئ!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشئ او وګورئ!

زما د ژوند دا((شنې شنې)) اود ((مستو)) شاعريو شېبې

راشئ او وګورئ!

زما دغزلونو د میلاد او کوچنیوالي دغه تنګې کوځې

راشئ او وګورئ!

زما د شعر چغې مساپر ماښام کې

چې په سرو وينو لامبي

چې سترې ساندې بولي

چې تورتم کې د څو وچو اورلګيدو

دې کوچنۍ رڼا ته

وینه شي،وڅاڅي او ژاړي سربداله دې کڼې ځمکې ته.

⊠⊠⊠

راشئ او وګورئ!

زما دمړو خوبونو د اسمان دا نړېدلې ځاله

راشئ او وګورئ!

زماد غزل سترګو کې

څپې، څپې د وینو او سرو اوښکو چینې.

راشئ او وګورئ!

زما د شعر ګلونه پاڼې پاڼې

الماسي برېښنده غاښو کې دخاڼو پاتې.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشئ او ومې ګورئ!

راشئ او ومې ګورئ!

چې څنګه خلاص شم شوګیرونه د سهارله شنو بادونو سره

وایم چې نه یې لیکم

خو پاڅم وخوځم او ګرځم

لا هماغسې له غمو ډکو شعرونو سره.

۱۰/۹/ ۱۳٦۷

شومه دم

راځه چې څه د ستورو د لالونو شومه دم دی

په څنو د سپوږمۍ کې د ګلونو شومه دم دی

کیسې خو په والله چې د شرابو زړې شوې

جانانه! د سرو شونډو د جامونو شومه دم دی

دشمعې په رڼا کې به مې ستا څېره لیدله

اوس راشه چې مې کور د مشالونو شومه دم دی

خیالونه شول څپې څپې په شنه سین د اسمان کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ګوره چې اشنا! د غزلونو شومه دم دی

زماد انتظار شپېې او ستا نيم کښه سترګې

زما د شوګيرو، ستاد خوبونو شومه دم دی.

٦/١٠/١٣٦٧

کابل

اجمل خټک ته:

شمشاد شمله، زيړې خبرې

ته رانه ځې او زه تنهاکې پر ځيګر ګرځوم

د ذهن باغ کې دې کرم ياد دې پر سر ګرځوم

اشنا! در تلی نه شمه لار ټوله اغزو نيولې

د زړه پر ګل دې لکه پرخه هر سهر ګرځوم

څاڅکی غزل به مې ليکه تابه تر جوړ کړ درياب

اوس به د شعر منګی خالي پرکوم ګودر ګرځوم

بې شکه کور د پښتنو کې لر وبر خو نه شته

چې مې دزړه ((دالان)) نه ځې خاورې پر سر ګرځوم

ستا دا شمشاد، شمشاد شمله او ستا زېړې خبرې

لکه روڼ ستورى په اسمان کې د خيبر ګرځوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره زاري درته کوم چې درنه نه شمه هېر

ستا د ((غیرت چیغه)) خو زه په لر وبر ګرځوم.

۳/۱۱/۱۳٦٧

کابل

د خاورین کلي ناوې

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه سپېڅلې څېره

او یو تنکی ماشوم

چې پوست په غېږه کې نیولی دی د ځمکې ادې

تی ورکوي

او له خاورین زړه نه یې ورکړلې

دتورو تورو وینو لپې.

☒☒☒

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه رنګینه پاڼه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه نازکه لښته

چې شنه بادونه یې خاورین کلي ته ځي

او ورته ساه ورکوي

باران یې زلفې مینځي

اوشنې وږمې یې غوږ ته بولي

د ښایست او د شنې مینې کیسې.

⊠⊠⊠

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه د حسن ډیوه یوه ښایسته شهزادګۍ

یوه له شنو، سپینو او سرو رنګونو ډکه

نازولې انا.

⊠⊠⊠

هاغه ده وینمه یې

چې له خاورین کلي نه راغله

د ښایست پر اوږو.

⊠⊠⊠

ګوره سپرلی راغی

هلته یو ګل وټوکېد.

۱۳٦۷ کب

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فصل

د خزان رټلی گل یم پر سپېڅلي بهار سوځم

د گونگۍ شمعې رڼا یم د شپې زېږم سهار سوځم

ورته اوښکه شم د سترگو زما سترې سفر گورئ

لاپې کوز پر شونډو نه یم چې په ښکلي رخسار سوځم

د کمڅیو د بڼ گل وم لکه روڼ د شفق څاڅکی

ستاد تورو زلفو غره ته اوس تنهالکه خار سوځم

د لیلې زړه کې شوې هېرې د مجنون لېونۍ سترگې

ټولو لوزونه ځوانیمرگ شول د وعدو پر مزار سوځم

د وفا دانې مې کښت کړې د جفا فصل زرغون شو

د ژړا چم خو مې نه زده خو د زړه په انگار سوځم.

۱۳٦۷ وری

کابل

ښکاري نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زده که دې خواږه نه دي ترخه خو راتهووایه

مات مات دې منګی شه جنۍ څه خو راته ووایه

زه ساده په غورو د لېمو کله پوهېږمه

نیمه راته ووایه د زړه خو راته ووایه

نه وایمه نه چې راته وکړه د وصال کیسه

خیر دی یو غزل د بېلتانه خو راته ووایه

ما دې د الفت زړې د زړه پر سر کرلي دي

ته پرې د سپرغو د بارانه خو راته ووایه

سترګې مې باولۍ شوې ستاښکاري نظر ته کېناستې

اوسه يې هغه وخت د قتلېده خو راته ووایه.

۱۳٦۸ /۱۸/۱

کابل

زړه سوی پر غوټۍ

نازولې غوټۍ راغله

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ امېل پر غاړه

د سپرلي وینې پر شونډو

او د ستورو د سرو اوښکو

په چینو مینځلې زلفې

☒☒☒

دا ډېرې د سپینو واورو

د جلګو سپین کفنونه

یرغلونه د ږلیو

د یخجنو بادو کړیکې

توپاني خونړۍ وریځې

دترخو سیلیو ژبې

د ګلونود مرګ چغې

د ویرجنو ورځو میندې

د نېستۍ پر سین لاهو شول

راته سور پسرلی شین شو

زما زړه پر غوټۍ سوځي

☒☒☒

زما زړه پر غوټۍ سوځي

چې د مرګ له پولې راغله

له لوخړو ډک جهان ته

د شرابو جام په لاس کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري نشې په سترګو

خو شېبه پرې تېره نه ده

چې بې اور او توپان سوځي

د ثواب بنګړي پر لېچو

له ګناه تشه لمنه

دا زموږ د وينو سين کې

دا زموږ غريب سپرلي کې!!!

٢٤/١/١٣٦٨

کابل

د بې لارو لارو پل

تا وې درځم به

ما مې زړه درته باغچه کړ

زماد مړه اميد انګړ کې

د نرګسو او زنبقو ګلان وغوړېدل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماد ذهن د اسمان

د اجل وهلې دښتې

او وچې شوې چينې

لکه د شنه هسک کرونده کې

د سپوږمۍ

او رڼو ستورو د موسکاوو پټې

هاسې پر فصل راغلل

***

ستا دراتلو د شپېبو ټال کې زنګېدم زنګېدم

ستاد راتللو هر قدم ته مې د شعر پېغلې مينځې کړلې

ستاهر قدم ته مې د شعر نازولې وينې وپاشلې

خو ته رانغلې:

خو ته رانغلې د شينکي باد د کمځيو

غورځېدلې غوټۍ

زماد بې ګله شملې ول ول کې تلپاتې شوله

او هر سهر راته په ذهن کې

دا ستا د قدمونو

دبې لارو لارو پل ښيي.

۲۹/۱/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ

توري سیلۍ دي په جونګړو کې رڼا نه پرېږدي

دلته دوینو لېوني چیرته خندا نه پرېږدي

چې د اشنا خورو ورو زلفو کې نه شته ګلان

ظالم وختونه د سپرلي ستوني کې سا نه پرېږدي

پرون په کاڼو نن چې داسې په سکروټو لګو

شېبې سلګۍ ته خو مو هېڅکله سبا نه پرېږدي

وینو کې زېږي، پکې لوی شي، پکې ومري بچي

قاتلې شپې دي دعا ګوی کور کې د چا نه پرېږدي

داسې مېلمه شو په وطن راته د مرګ سوداګر

چاته عزت، چاته شمله، چاته حیا نه پرېږدي.

۱۵/۲/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشهادت کیسې

چا مې د مات، زخمي زخمي

او مړاوي شوي خوب تعبير ونه کړ

چې مې د اوښکو د ګلونو ننداري ته

ددې لرې وطنونو له باغونو نه

د شاتو مچۍ ولې راځي؟

⊠⊠⊠

چامې د زړه د وينو سين کې

وينې ځښونکي کبان ونه ليدل

چې يې د مستو خنداګانو

او پيالو له کړنګهار نه يې

دې لوی کلي او ټول وطن ته خوب نه ورځي.

⊠⊠⊠

چا د اسمان له چاودي زړه

زخمي سينې

اوله ويرجنو سترګو ونه پوښتل

چې د سپوږمۍ ناوې

د هسک د واټ په منځ کې

د شهيدو ستورو وينو نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ ولې خالونه ایښي؟

او شپو ته بولي

د اسمان د طلايي بڼ

دهر گل او سرې غوټۍ

د زړه چاودون او شهادت کیسې.

١/٤/١٣٦٨

دري نومونه

زما د شتو پوښتنه ولې کوئ؟

زه مې د ژوند لپاره

دري نومونه ښکلي

اوله هر څه نه سپېڅلي لرم:

شعر،

شراب،

اود شنو ولو د شنو څانگو غرمو سیوری.

٥/٤/١٣٦٨

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

د ماضي پاڼه

د سرو وينو پرون وينم

چې دنن شفق ته ګورم

راته تېرې کيسې ښيي

د ماضي پاڼه اينه شوه.

⌧⌧⌧

چې کې لوی سمندر وينم

په باغي څپو کې لامبم

د زمان ګلونه مينځم

د ازاد ساحل په څاڅکو

د نجات پر ببړۍ سپور يم

کله تندر کله کله اور يم

ړنګوم د سکون څلي

ويښوم د ماڼو کلي

هر محل راته ميوند دی

هره دښته تاتره شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

چې کې لویو غرو ته ګورم

ټول جهان راته شمله شي

دا کږې وږې درې مې

راته رزم شي، جګړه شي

هره تیږه د وطن مې

د جرګو لویه دېره شي

هره چغه دبابا مې

پر ((لاتیانو)) زلزله شي

هر یو توغ، هره جنډه مې

دپرنګ پر سر لمبه شي

هره پېغله د وطن مې

ملالۍ شي، زرغونه شي

چې دا مسته برېښنا وینم

راته توره شي تیاره شي

د پرون غرور ته ګورئ!

چې زموږ د لاس وسله شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

لا د هسک څڼو کې زانګي

دا اسمان اسمان خیبر مې

دا دننګ د کسو تورشو

دا جهان جهان سپین غر مې

لا د فتحې سرود بولي

دا میوند میوند سنګر مې

د دښمن پر مرۍ چورلي

د غازي ادې خنجر مې

لا د تورو ګوزار غواړي

د زلمي شهید ټټرمې

زېرى! زېرى! چې لا سره مو

د ننګونو معرکه شوه

دا په سرګټلې لاره

بیا زمونږ په وینو سره شوه.

٧/٤/١٣٦٨

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاصل

بیا مو په کلیو، کروندو کې
د ماتم د ماښامونو ډمې ونڅېدې
بیامو د ژوند واټ
د سرو اوښکو دماښام شفق
په وینو سور کړ.
او په دې سترېو کروندو کې
د غنمو او گنیو د هر فصل پر ځای
هره شپېه د ځوانیمرگ ژوند
اود سرو وینو حاصل اخلو.

٢٦/٤/١٣٦٨

کابل

دا ستوري هم توپې شول
دا ستوري هم توپې شول
دا سپوږمۍ هم بوره شوه
او ددې شپو تورو ځنگلونو کې زېږېږي
او لوېږې د شرمښو
او د دښتو د بگوو بچي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

٭٭٭

دا ستوري هم توپې شول

دا رڼا هم مړه شوه

او د زړو کېږدیو منځ کې

دکوچنیو ماشومانو د خنداوو

او په غرو کې د زاړه شپونکي

د ((های های)) اوازونه پټ شول.

٭٭٭

دا ستوري هم توپې شول

سبا به لمر هم مړ وي

او موږ د شپوبنده ګان خاندو

د رڼاوو د مرګونو

او شهیدو ښکلو ستورو

ډلوډلو جنازو پسې.

٤/٥/١٣٦٨، کابل

هغه ورځ...

بیا به سره لېچې د رامبېلو

زموږ د کلي د ګلابو

له شینکي قده راتاو، راتاو شي؟

بیا به د سرې غوټۍ ډولۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پسرلي پر مرمرينو اوږو

راشي زموږ د کلي باغ ته؟

بيا به د غرونو

د زاړه شپونکي

د بين د زړه

زخمي اسويلي ساه واخلي؟

بيا به زموږ دکېږدۍ مخه

د وريو له سپېڅلو او معصومو اوازو ډکه شي؟

هوکې!

همداسې به شي

غرونه به هست شي

او دا دښتې به

له ډېرو ترانو سترې شي

خوهغه ورځ چې:

زما پر قبر

د پولادو شناختې هم ويلې وي؟

١٨/٧/١٣٦٨

کابل

که سپوږمۍ نه وای

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

زموږ د باغ خوږو انګورو به

د چاله حسنه رنګ اخیسته؟

او د کوچیانو کاروانونو به

پر کوم لوري مزلونه وهل؟

⊠⊠⊠

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

د مساپرو سلامونه به له لرې وطنونو

د اشنا سترګو ته چا رسول؟

او زموږ کېږدۍ به

د تورتم له خونړیو لاسو چا ژغورلې؟

⊠⊠⊠

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

د شعر پیغلې به تنکیو اننګیو ته

د مینې خال له چاپوراوه؟

اود وختونو تروږمۍ کې به

د ژوند او دامید ګامونه چا اخیستل؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښت دې سمسور سپوږمۍ!

ژوند دې زرغون،

ځواني دې هسکه او ښېرازه اوسه.!

۲٤/۷/۱۳٦۸

کابل

لمبې په دام کې

دلته غوټۍ له ډېرې تندې وسوې

دلته د باغ ډیوې سوې قتلې

د اغزو پر خونړیو لاسو

او دلته ځمکه شوه د سربو

او ورونو پر غرمو بدله.

☒☒☒

دلته په کلیو کروندو کې

د ماتم د ماښامونو ډمې ونڅېدې

بیامو د ژوند واټ

د سرو اوښکو دماښام شفق

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وينو سور کړ.

او په دې سټريو کروندو کې

د غنمو او گنيو د هر فصل پر ځای

هره شپه د ځوانيمرگ ژوند

اود سرو وينو حاصل اخلو.

☒☒☒

دلته په سترگو کې

تنکۍ اوښکې هم وچې شولې

دلته سيندونه، گودرونه

او ويالې تږي شول

))دلته ډوډۍ وږې ده.((

☒☒☒

دلته د شنه سپرلي د گلو د زېږېدا

او شهادت نېټه راغبرگه شوله

او زموږ په مينو او جونگړو کې

خواره لوگي

زموږ دژوند د پای ټکي شول.

☒☒☒

دلته وطن په وينو سور دی

او لگيا دی زموږ د وينو پر مدار څرخي

دلته زموږ داوښکو سين کې ملايک او شيطانان،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوپرښتې او تور دېوان سره په ګډه لامبي

دلته غرونه غرور مات دی

او هر سين ته اتکړۍ دي پرتې

دلته د اورلمبې په دام کې نيسي.

⌧⌧⌧

دلته اوبه، دلته اورونه، دلته خاوره

او بادونه رانه غلو وړي دي

دلته د سترګو له ککيو نه قي شوی

د شملو او لوپټو انځور

دلته زمورږ د لاس تسبې او س د لوليو

او لغړو فواحشو په غوړو کې زانګي

دلته ويالې تږي دي

))دلته ډو ډۍ وږې ده.((

۲/۷/۱۳٦۸

کابل

ښېرې په مالت کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه! دلته مه راځه لمبې دي په مالت کې

زندۍ دي زولنې دي، غرغرې دي په مالت کې

چې ته به لوبېدې پکې اوس هغه ګلان نه شته

ایرې دي په مالت کې، هدیرې دي په مالت کې

د مینې ګودر وران شو د منګیو کتار مات دی

له سرو وینو نه بیا جوړې ویالې دي په مالت کې

سبابه وي منم خو په ماحول کې دکوډګرو؛

په موږه خو خورې ورې تیارې دي په مالت کې

ذره هم سترې نه شو پر موږ زور د ستمګرو

هر څومره که ژړا وې دي شېرې دي په مالت کې.

١٤/٨/١٣٦٨

کابل

اس (١)

هغلته لرې یو سپین اس ولاړ دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه د ګلو پرخه

لکه د قو بڼکه

لکه دښکلي یار د سپینو غاښو سپینه برېښنا

لکه اوبو کې د ښایسته وو ښاپېریو د مړوندونو سیوری.

هغلته لرې یو سپین اس ولاړ دی

لکه د ستورو اوښکه

لکه د ټولې دنیا سپینه نازولې سپوږمۍ

ورپسې منډې وهم

چغې وهم

تښتي رانه

راځنې کرکه لري

فقط همداسې لکه ته چې رانه کرکه لرې

منډې وهې

تښتي رانه

هلته یو اس ولاړ دی

هلته یو اس ولاړ دی

لکه د ګلو پرخه

لکه د قو بڼکه.

۱۵/۸/۱٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ

پاڼې را ورژېدې

څانګې بربنډې شولې

کفن د سپينو واورو واغوسته

د ځمکې ادې

کنګل زمورِ په ويالو کې

د اوبو له ستوني ساه واخيسته

او ځوانيمرګ شول د سيندونو

نازولې کبان

نو ای هيلۍ!

وزورنه پرانېزه ورځه

دغه ماحول

ګرانې! دا ستا د اوسېدو کله دی؟

۲۲/۹/۱۳٦۸

کابل

سلامونه

هلته چې شنه ښکلي بادونه

غوړوي پر شنو ګنيو

د شنو پرخو امېل،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته چې ویالې دي

د جل په موسمونو کې

د سترړیو پردیسانو د غرمو ځپرې

اودوړالو رنې اوبه دي

د سپوږمۍ دپړغلتوب اینې

اشنا! همغلته زموږ کلی دی

زموږ د ژوند هغه ویالې

او کروندې هلته دي

ګوره! که راغلې کله زموږ

دغه زاړه، دغه کوچنی کلي ته

ماته پلو کې

زموږ پټیو نه د تللیو

((قځلاخو)) سلامونه راوړه.!

۸/۱۰/۱۳٦۸

کابل

غلا

نن مې مودو نه پس په سترګو کې

د خوب پر ځنګله اور ولګېد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو سپین سهار ړوند شو

نن مې د کور په دېوالونو کې ځنګېږي

د ځوانی د زړه چاودون

اودګناه یو وېروونکی انځور

کور مې لوټ شوی خوبه!

صدف په ناړو باندې لوند دی

مرغلرې ورنه غلو وړې دي:

زما دمور دلاسو نښې ها سپېڅلې تسبې

او په انګړ کې

د انګورو دتاکونو هغه ښکلې، هغه مستې شنګلې.

۲۳/۱۰/۱۳۶۸

کابل

ماښو ته سرود

مورډه دې وینو ماښو!

مورډه دې وینو ببړۍ!

ماښو! زموږه دلته یو ګودر اباد دی:

د زلمیو او د پېغلو د تنکیو زړو د وینو ګودر

دلته زموږ د وطن میندې د کوډلو

اود ورانو کلاګانو انګړونه

هر سهار په خپلو سترګیو سترګیو اوښکو مینځي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⌧⌧⌧

زمورړ بوختیا: ویر سره غاړه غړۍ

زمورړ ((مېلې)) پر هدیرو، ټولېدل

او ټنګ ټکور مو: د ګولیو نڅا

ژوند مو د اور او د ایرو

او دسکروټو او سپرغیو

یوه تکه سره بټۍ ده ماڼو!

مړي مو کور کې مساپر

او د ځنګلونو شرمښانو خوراک.

⌧⌧⌧

خو مورړ دې وینو بېړۍ!

موږه دې وینو د توپان او ګردابونو په سرونو

د ګلونو او عمرونو لالهاندې بېړۍ!

موږه دې وینو د یاغي سین په موجونو کې

چې اوړي او را اوړي

غورځي، پرځي

او را وخوځېږي

د څپو پر غرونو لاري باسي.

⌧⌧⌧

موږه دې وینو ماڼو!

موږه دې وینو چې ((سلام)) ته دې هر ګام کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وختونو لېوني پېريان

د شپو له ځنګلونو وتي

موږه دې وينو چې دې ښکار ته

هر څپک کې

دنهنګو وينې څښونکی لښکر ناست دی

له غاښونو نه اړې جوړوي.

⌧⌧⌧

موږه دې وينو چې د درد کومې کې ساه وباسې

موږه دې وينو چې يوه تڼاکه مړه نه وي اوبله درځي

موږه دې وينو چې د ژمې باد دې ژامو کې ډبره شوله

تاوه را تاوه شوله.

⌧⌧⌧

موږه دې وينو ماڼو!

چې هره ورځ او هره شپه، هره ګړۍ راته دا ستا

د سفرونو اومزلونو د ګامونو ښکالو

دلته راځي

موږه دې سوز، موږ دې ګداز اورو

موږ دې په لاس کې د ورغوي کرښې دلته لولو

ماڼو ورځه!

ماڼو وردرومه، سفرکم مزلونه لړ پاتې دي

د ستم زور اوبه دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

که چېرته تم شې ماڼو!

اود ساحل پر لوري لار ونه کړې

د وخت پر پاڼو به ورستې شي تورتمونو کې

د سترړيو قافلو ديون سپېڅلې کيسې

د ګلکڅونو شنې ريښې به چېرته هم

د شنه ساحل پر ازادۍ باندې باور ونه کړي

☒☒☒

موږه د مرګ او د ژوندون پر تمځای ناست يو

ستا هر ګام ته موله زړونو نه

د وينو مشالونه ايښي

موږ دې هر ګام او هر قدم

د خپلو اوښکوپه دې ماتو، تکو سپينو مرغلرو مينځو.

راته هادي شه ماڼو!

راته هادي شه ماڼو!

۱۰/۱۱/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس راکوې او که نه؟

بیا د اسمان دروازې بېرته شوې

باران دی چې ورېږي پسې

خو د سرو وینو باران

ځمکه شوه ټوله سرترپایه پر چینو بدله

د سرو لمبو په چینو

دنیا مو ټوله په ناپایه سمندر واوښته.

❖❖❖

((نوح)) بیا دعا د مرگ

دو خت د گناه کارو کړې

موږ گناه کار چېرته یو؟

نه خو مو چاته لېونی ویلی

نه موپېریان د چا د عقل غله گڼلې چېرته

خوځو ډوبېږو بېگناه

د سرو اورونو د موجوو سین کې.

❖❖❖

ای د ((جودي)) پر غرونو ناستې

زموږ د ((نوح)) بېړی!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه په خپله لېوني يو

او پېريانو رانه عقل وړی

لاس راکوې او که نه؟.

١٦/١١/١٣٦٨

کابل

موسم

بې له تا دوينوشپې شوې، مېلمنه مو شه د کلي

د (زيوس) د کال وړانگې ((اتنه)) موشه د کلي

ځو چې غار په وينو لوند دی، گڼوي لوگي د غوښو

ژويو سترگی دېو پاچا دی نو وسله مو شه د کلي

د تيارو اوښې گونډه دي ژوندترې ساه ايستلی نه شي

د سپوږمۍ د روح اينه شه او ډيوه مو شه د کلي

ورته پوي لولۍ سترگک کړسکندرتخت دجمشيد وسو

دا مړژواندی قوم راوېښ کړه زلزله موشه د کلي

چې دژوند هره چينه يې تر هر پل لاندې کړه وچه

دا د مرگ په سره موسم کې ته قبله مو شه د کلي.

٢٦/١١/١٣٦٨

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

زما لیلا

زما لیلا د شنو نارنجو د باغچو ونه ده

چې د سپرلي باد يې د ګلو د وړمو سپينو چينو کې

د خپل ټول عمر مزلونه مينځي.

☒☒☒

زما لیلا د شنه اسمان د لويو کليو

دا سپوږمۍ پېغله ده

چې تورو شپو کې ځانګه ځانګه شي

د دښتو او ځنګلونو تورو څڼوته

غونچې د مرغلرو وايي.

☒☒☒

زما لیلا د چنارونو او سپېدارو

ښايسته مرغۍ ده

چې چېرته ښاخ له ونې وزېږي

نغمې ورته دعشق او دپاکۍ غږوي.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لیلا د هسکو غرونو د سرونو

د کېږدۍ کوچۍ ده

لکه ګوربت يې پر ژورو اوپر تږو

کرېدل نه دي زده.

☒☒☒

زما لیلا د شنو بادونو د چینو

هغه رڼه سترګه ده

چې چېرته ګرد پر رڼا پرېوزي

پرې ورېمې د ازادۍ وروي.

☒☒☒

زما لیلا د خدای دکلي د شنه باغ

دهسکې ونې سره منه ده اشنا!

چې د جنت ورې یوازې د خپل حسن

او رنګونو په کاسو مړوي

او تویولو ته يې لاس د قدرت هم نه رسي.

۳۰/۱۱/۱۳۶۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمنې ته مې:

ستا وفا

مادې په زلفو کې

يو گل د وفا کېښوده

تا مې شملې ته

د ځوانۍ شېبې

غونچې غونچې کړې...

کيسې

سوړ ژمی اوبه شو د سپرلي هنگامې چېرته دي؟

دا زموږ دتږيو هغه ډکې کاسې چېرته دي؟

شپو کې لگېدلې د زلمې شهيد پر قبر چې

اوس موپرشهيد وطن دا ورکې ډيوې چېرته دي؟

زموږه خو يادېږي دپرديو هم بېوسه مرگ

سرې جنډې رېږې پرې؛زموږهديرې چېرته دي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د تنگ ټکور هوجرې، زموږ د محبت کلي

زموږ د شمله ورو هغه لویې دېرې چېرته دي؟

شته دلوپټو غرور او هسک دی دېگړیو غر

اوف چې دپښتواوپښتونوالې کیسې چېرته دي؟

۱۳۶۸

کابل

لکه سپېڅلی لوگوس

ته د زنبقو د تنکیو اننگیو

د شبنم څاڅکو کې

دانه دانه د پسرلي ښکالو کې وڅوکېدې

لکه سپېڅلی ((لوگوس))

لکه د وینې د زلمي شهید سوري ټټر کې.

☒☒☒

ته د باران او سپیونو واورو

له معصومې او سپېڅلې بېگناه لمنې

زما دزړه پر جل وهلې دښتې تویه شولې

لکه ورمه د سهر

لکه کوچنی ماشوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديوې بېوزلې مور د وير او د دعا په بدل.

☒☒☒

ته دلمرونو د کانونو

او سپوږمۍ له څاه نه

لويه ډيوه شوې

په تيارو شپو کې مې وځلېدې

لکه دړوند لاسو کې سترې امسا

لکه د تږي مساپر په مخ کې لويه چينه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږلۍ

په دې سپرلي څه وشول؟

سپینې وږمې څه شوې؟

سپېرو اغزوته

لکه سترړی بازینګر ګډوي

دا پسرلي څه شو؟

دا زرکې چېرته لاړې؟

چې زموږ د غرو په لاله يي درو کې

او دبادونو د پستو سینو تر سیورو لاندې

د ځوزو ډلې او دکاږو کاروان غېږې موښي

او داسمان غېږه کې

شفق راوسوځېد

په شنو پاڼو يې

ځولۍ، ځولۍ د سرو سکروټو ږلۍ وشیندلې.

داکلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ چې هلته د شنو ولو د شنو سیورو لاندې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ د شنې ویالې تر څنګه د جلګو د پاسه

یو کوچنی پروت دی

یو کوچنی ویده دی

او تر ورې لوپټې لاندې

دناز په غېږه کې کوچني شینکي خوبونهویني.

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ چې هلته لکه زرکې زمورِ د کلي نجونې

ګورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې پېغلې

کتار،کتار

دلمر تر وړانګو خپل پیکي جوړوي

او په مینو ژبو

د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه روانوی!

ګورئ چې هلته له هغو سپېرو کوډلو ځنې

ګورئ چې هلته ددې تورې تروږمی له غېږې

ساړه څګیروي جګېږي

سوزمن اواز راځي

او امیداورې میندې

د انتظار د بڼ د سرو ګلونو لارې څاري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

د سفر په لاره کې

مامې د مینې نوبالغه څرېکه ولیدله

چې مې دیاس او دوهمونو دتیارو شپېې یې

د خپلو سترگود الماسو په تېغ څیرې کړلې.

مامې د مینې نو بالغه څرېکه ولیدله

چې د سرو وینو له بسترنه یې دستورو نجونې

دشپو دزورله گنهگارې غېږې خلاصې کړلې.

مامې د مینې نوبالغه څرېکه ولیدله

دسبایې ددې ورېښمینې ورمې سیورو لاندې

چې د اسمان د ورېځو سین نه دسفرلاره کې

د بارانې گلو سلام ته غېږ د ځمکې نیسې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء زما سپین ږیري شهید پلارته:

د میلاد په شپوکې

ای! ددې شنه اسمان په غېږه کې خوب وړې سپوږمۍ!

ای! په دې شپوکې دپردیسو د سفر ډیوې!

ای! د ګلونو اود پېغلو، پېغلو وینو پرې!

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې د کړیکو او تیارو نښه شوم؟

او دساړه ژمي خوني او ګنهګار ابلیس

زما دګلانو او نرګسو باغ کې اور وکاره!

ته راته ګورې!

☒☒☒

ته راته ګورې چې محل مې له کارغانو ډک شو؟

اوپه ویالو کې د هیلیو بچي وسوزېدل!

او زموږ د کلي میندې

دمیلاد شپوکې ((بې لاسو اوپښو بچیان زېږوي))

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې مې ټول کلی چاړه چاړه دی؟

خلک په نوکو او برچو د یو بل سترګې باسي

او دمالت نجونې

په خپلو تورو تورو څڼو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولې سپوږمۍ!

آه درنا مورې!

د چړې په څوکه کې

دا دسپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د سپوږمۍ شونډو کې تورو وریځو ځاله کړې

اود شیطانې شپې په لومو کې د ستورو نجونې

د مرګ له نوکو نه کترې، کترې راتوېږي شولې.

☒☒☒

دا دسپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د تیارو په جهنم کې د اغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیونه شکوي

او د نرګسو دا موسکۍ، موسکۍ رنګینې سترګې

د لاس په نوکو باسي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ꕤꕤꕤ

دا د سپرلي د شينکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې زموږ د کلي دبامو د سر سپينکۍ کوترې

د زهرجن غبار د زهرو د باران له لاسه

له ډېرې وېرې د ښکاري ګوتو کې ځاله کړې

او دچړې څوکه کې

سپينې دانې لټوي.

د رڼا کلي ته

زه به د سترګو تخم

دغه راڼه کسي ته

د وچې ځمکې په تبجنه غېږ کې وکرمه

او،

د سينې له باغ نه

به مې د وينو څراغ

تورو کوڅو کې

د لارويو مخ ته، ونيسمه

څوچې په ګډه سره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې لويو شپو کې

د رڼاکلي ته ټول ورسو.!

د شپې پر بام

نن مې کور له پنجرې نه

د مغرب له لورې

يوې مرورلې

خوسا شوې وږمې سر اخيستی

او دګلانو په چوپتياکې

دکارغانو ډلو

تيارې پر سر

دسبايي په شبنم ولامبلې

سهرله شرمه

ځان ته ونه کتل

ګلانو خپلې سرې مچکې پرې کړې

او لمر خولې، خولې

دشپې پر بام ويده پاتې شو.

د رڼا مرګ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاد نرگسودموسکاپه سپرلني پاڼو کې

غرمو خوړلې،

جل وهلې کربلا ویده ده

د شپو په څڼوکې

د تورو، تورو ورېځو خمار

د سپوږمۍ زړه نه

د سرو وینو پیمانې اخلي

او اطلسي باغونه

د سرو ګلابو

د غوټیو جنازې پر اوږو

د پرهرونو

د باغچو داغي ګلونه پر سر

د تور خزان خوني سیلیو ته سلام کوي

او د سپېدو له باغ نه

د تورې دښتې

پر اغزنې چاودې، چاودې سینې

یوه رڼا ولوېده

یوه رڼا مړه شوه

)چې رنګ د لمر یې درلود.(

پوهاند دوکتورمجاور احمدزیار ته د هغه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پنځوسمې کليزې په مناسبت:

ته لکه لمر

ته لکه لمر

دخپلو وړانګو

طلايي لمبونه

ذره، ذره

پر مړاووو شويو

(ګلو) وښښېدې

او،

د شينکي ذهن

د هسک له رڼو ستورو نه دې

زموږ رژېدلي

اوسرتور (بڼ) ته

سالو وګنډه.

سپرلي ته

سپرليه راشه پردې کلي راشه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ساړه ژمي قاتلو، خونړیو شپېو

زمونږ دباغ د کشماليو وينې وچې کړلې

اوماښامي سيليو

بيا دسپوږمۍ دزړه چاودون

د مړو سلګيو شپو کې

د پېغلو ولو او سپېدارو ملاوې ماتې کړلې.

⊠⊠⊠

سپرليه راشه پر دې کلي راشه

چې زمونږ د کلي د پېغلوټو ګودر ونړېده

دلته د شونډو په خيالي باغ کې موسکا مړه شوه

او زمونږ دميندو مهربانو مورنۍ غېږو کې

شونډې پرتيو دا کوچني ماشومان وسوځېدل.

⊠⊠⊠

سپرليه راشه پر دې کلي راشه!

چې تورو دربلو کې زمونږ د سفرونو سپوږمۍ

د رڼو ستورو دګلونو دميلاد په ماښام

کترې، کترې له اسماني دښتو راولوېدله

اود شنو وږو د ځوانۍ او پېغلتوب خوبونه

د وحشي باد په قهرجن ستوني کې ونښتل.

⊠⊠⊠

سپرليه راشه پر دې کلي راشه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زموږ د پېغلو او تنکيو سرو غوټيو سترګې

دڅانګو بڼ نه د خزان په سيلۍ تويې شولې

د تورو شپو د تورو ورېځو تر لمنې لاندې

د سرو رېديو د مور بلاربه ګېډه وڅيرله!!!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاځکي...ځاځکي

بیا ددې تور اسمان په غېږه کې

د ورېځو هادي

په تورو شپو کې

دسپوږمۍ په وینو ولمبېده

او اورني بادونه

د شنو پستود پېغلتوب د وخت

شینکې خوبونه

تنکي، تنکي سوځوي

او په دې شنو شنو دامانو کې

د هوسیو بچي

اود زیتونو

دتنکي ذهن بې ژبې پاڼې

د خپلو وینو په بدل

ځاځکي د لمر غواړي.

پسرلی، ږلۍ، باران

سږکال به هېڅکله سپرلی را نه شي

غوټۍ به چاته شنه موسکا ونه کړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه دا کلی، داکورونه

اودا وراني کوڅې

خپله سپرلی، سپرلی دی

او راټوکېږي

هره ورځ په کې دښتي ګلونه

زموږ دوینو غوټۍ

سږکال به هېڅکله باران ونه ووري

ځمکه به هېڅکله محتاجه داسمان نه شي

ځکه: هر ګام او هر قدم

راته باران نیولي

یوه ترېدلي باران

یوې ترېدلې ږلۍ

داسې باران چې زموږ دپېغلو د بنړو له وریځو

له دې یتیمې ځمکې

ان په اسمان ووري.

استاد واصف باختري ته:

لیک

ته یې سپېڅلې لکه وړانګه او اروا د مرغلرو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صدفو د سپېڅلو رڼاګانو د ښکلا کعبه یې

ته یې سپېڅلی لکه د روح د ((ادم))

او د جنت د ښکلیو حورو اننګیو او ککیو کې یو روڼ

دانطهور څاڅکی.

⊠⊠⊠

زه دې په پاکو بې ګناه سترګو کې وینم

د دنیا دبېګناهو او سپېڅلو ارواګانو فریاد

یو ګونګ شوی، یو بې ژبې، یو بې وینې، بېګناهه انځور

زه دې د زړه په دې ناپایه سمندر کې هر ساعت

هره شېبه د یوې یاغي ښېرې د ستر ماڼو د سترړیو شپېبو

لیکي وینم،

چې لا خوځېږي پسې، لارې وهي، منډې وهې ځي او دارمان

غاړې ته نه رسېږي.

⊠⊠⊠

کله چې خاندي

ستا مالګینې خنداګانې ماته ویر، ماته فریاد

ماته فغان رابښي

ژړا دې نه پېژنم

کله چې ژاړې نه ژړلی نه خندلی شمه

خو دومره پوه یم چې کاتب د مخلوقاتو زماوستا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندون پاڼه د خپل ((قار)) او له ((مستۍ))

ډکو شېبو ليکلې

چې ژړا نه پېژنو

خندامو هم نه ده زده.

ته يې سپېڅلی لکه وړانګه او ارواد مرغلرو

د صدفو د سپېڅلو رڼاګانو د ښکلا کعبه يې

ته يې سپېڅلی لکه روح د ((ادم)).

۲۸/۱/۱۳٦۹

کابل

سيوری (۱)

دا څو ونې

دا څو ولې

دا څو څانګې

دا زموږ د وطن نه دي

دوی نه بوی ځي د پرديو.

⊠⊠⊠

دا سپېڅلې خاورې وايي:

دوی زما د غېږې نه دي

دا دباد د مور اواز دی:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما تی ورکړي نه دي.

د لمر وینې وهي کوکې:

چې دوی ما لوی کړي نه دي.

☒☒☒

کاني، غرونه راته وايي

دا سیندونه راته وايي:

پام چې ځنګ له يې ورنه شې

یو ساعت شي درته سیوری

بل ساعت درنه ساه اخلي.

۹/۲/۱۳٦۹

کابل

شناختې

په ښکلې، ښکلې

په سپېڅلې ملایکې!

دې مالت او په دې چم کې

ګناهونه هومره ډېر دي

چې تا هېڅ

د خپل وبال اودګناه غاړه کې

څوک نه ویني،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه! په دې لار چې راتلې

هغه زمونږ د پلرو

اود نیکونو قبرونه څه رنګه وو؟

نښه یې وه؟

خاوره یې وه؟

شناختې یې وې او که نه؟

مونږ خو دپلار اود نیکه هغه سپېڅلي

اودرانه قبرته نه پرېږدي څوک.

۹/۲/۱۳٦۹

کابل

گامونه او قدمونه

سیلۍ! د کومو اورنیو غرو له څوک دي

زمونږ کلي ته لاره کړي؟

مونږ چې قدم پر قدم اخلو

ستا دغېږې د اورونو پر سکروټو

او سپرغیو لګو.

چې د غنمو فصل شین شي

او دغوږګو نازولي بچي قد وباسي

ددنیا ټولې سرې لمبې مو مېلمنې شي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کبلو او کبانو د سپېڅلو خنداګانو

د معصومو څپو وینې زېښي.

⊠⊠⊠

سیلۍ، له کومې نا سپېڅلې او بدبختې لارې راغلې

د ګناه اودویرونو ساز پر شونډو

زموږ د ژوند او ددعا او عبادت کلي ته؟

موږ چې قدم پر قدم اخلو

هر قدم مو د کربوړو پر قدم او پر پلونو لګي

قدم زګېروي کوي

ګامونه چغې وهي

لارې له شرمه لارې نه راکوي.

⊠⊠⊠

سیلۍ، قدم چې دلته اخلې باغ له شرمه

خپل ورمېږ غوځوي

موږ له غوټیو او غوټۍ له موږ مخونه نیسي.

وایه ته څوک یې؟

د کوم ځای یې؟

او له کومه دې زموږه د دعا او عبادت کلي ته پېښه کړې؟

۱/۳/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپیر

دا دشنه اسمان ناوکۍ

څومره مینه ګر کې ده!

شپې چې د ګناه شي

هر څو ځان په خیرو ولړي

دا راته موسکۍ شي

د خپل ځان په سپینو پیو مې څادر مینځي

دلته مې د ځمکې

دا سپین سرې نیا میره شي

هر ساعت راته قبلې

د شنو ډنډونو په اوبو ولي.

۹/۳/۱۳٦۹

کابل

کلی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښتي وچ شول

ويالې ورانې

سين د تورو کاڼو غر شو

اوس حيران يم چې دکلي

دا هيلۍ به چېرې لامبي؟

⊠⊠⊠

نه پوهېږم، نه پوهېږم

ای د کلي مازېگره

ها زمورږ کلي چم کې

هغه سپينه کېږدی څه شوه؟

هغه شنې څپرې څه شوې؟

ها لوګرې جنۍ چېرې؟

⊠⊠⊠

تا ته ياد شي مازېگره!

د گودر د غاړې ليکې؟

لکه باغ د ښاپېريو،

لکه لارې د کوترو؟

⊠⊠⊠

تاته ياد شي مازيگره!

هغه شنې دېرې دکلي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پکې هسک د شملو غرونه

پکې ورېځې دچلمو.

☒☒☒

نه، نه ودان دی

کلی ودان دی

یوه ځاله په کې نه شته

ها د ښکلیو توتکیو

یو نغری هم اباد نه دی

دابیو د لاس ننبه.

☒☒☒

لښتي وچ شول

ویالې ورانې

سین د تورو کاڼو غر شو

اوس حیران یم چې دکلي

دا هیلۍ به چېرې لامبي.!!

۲۵/۳/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغه

وخت د دیدن اور شو د لمبې پر سر ولاړ یمه

څه وکړم پښتو ده د وعدې پر سر ولاړ یمه

څاڅکی څاکی راغلم ستا د حسن پر بام پرېوتم

اوس چې پر ځان پوه شوم د ناوې پر سر ولاړ یمه

ته خو به تندی دشپې نن بیا پر کاسو وولې

زه څومره کمبخت یم د توبې پرسر ولاړ یمه

لږ خودې کاږه واږه بانه راباندې سیوری کړه

خیر دی مساپر یم د غرمې پر سر ولاړ یمه

اوښکه د غزل مې د ساحل د غاړې چغه شوه

ډوبه مې بېړۍ ده د څپې پر سر ولاړ یمه.

١٤/٤/١٣٦٩

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته انکار تاته د هو خبرې نه دي زده

تا ته د راتلو ماته دتلو خبرې نه دي زده

ته خوبه مانې د وعدو بياراته ودانه کړې

ماته له دروغجنو د ګيلو خبرې نه دي زده

ستا خوبه امېل لکه سپوږمۍ په ټتر وزانګي

ماته دناڅيرو ګرېوانو خبرې نه دي زده

ته دخم مېلمه شه، سر تر پښو د مستې څانګه شه

ماته يې د اوښکو دنشو خبرې نه دي زده

زه بې له پښتو نه په ټول ژوند پر بل څه پوه نه شوم

ستا لکه مغله دپښتو خبرې نه دي زده.

۳۱/٦/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویر مالت

ته راته خانده زه سلګوسره خوشاله یمه

ته پسرلی شه زه اغزو سره خوشاله یمه

د ویر مالت کې دهوس د ادا نه شته قدر

د غم موسم دی له غمو سره خوشاله یمه

ستوري دې اوري پرخې پرخي پر خوب وړي نظر

زه لکه شمعه شوګیرو سره خوشاله یمه

دزلفو وریځې وورره بلې دې نه شي ډیوې

د ژمي شپه یم له تیارو سره خوشاله یمه

نادان قاتل راته په لاره کې کرلي سپرغۍ

زه لکه دود لویو لمبو سره خوشاله یمه

ځومره خوږه شوه په دې چم کې د وحشت ارتقا

چې یې ښاغلو لېونو سره خوشاله یمه.

۳۱/۹/۱۳٦۹

کابل

پسرلی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلي شو، پسرلی شو

پسرلی مې مساپر پر کاله راغی

پسرلی مې چې کړي

ګلابي حورې

پسرلی مې چې دخدای

له مهربانو سترګو ووري.

□□□

پسرلی شو، پسرلی شو

هره لوېشته د وطن مې

دنرګس ډکه کمځۍ شوه

هره لښته مې دکلي

تکه شنه د جنت ځانګه

غنمي وږمې په زلفو

غرنۍ کوترې راغلې

د هوسيو لونې ناځې

د شنو دښتو پېغلتوب ته.

□□□

پسرلی شو، پسرلی شو

د لمر سرې تورې يې ښکل کړې

لمبوي درنا ناوې

غوځوي دشپې رګونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کري دښتو داسمان کې

د انځرو شنه باغونه

سپوږمۍ سپین رباب اخیستی

رانېه ستوري نڅاګر شول.

❖❖❖

پسرلی شو، پسرلی شو

تودوي مې سرې مینې

زوړ خمار پر عقل ولم

سدمې اخلي د تاک وینې

ګناهکار ساقي ته ناست یم

راکوي جنتي ((پینې))

هره پانېه د هر ګل مې

دې یاغي سرته پګړۍ شوه

هر یوکانۍ مې ګلاب شو

هره پرخه مې غوټۍ شوه.

۲۱/۱۲/۱۳٦۹

کابل

کلیزه

نن مې دښکلې لور د حسن پر سپرلیو

یو بل ګل وټوکېد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن يې دژوند پنځلسم ستورى رابرشو

د کمځو پر ماښام

نن يې د تاند عمر د لښتې پېغلتوب ته

بل ګهيځ شين شو

لور مې نن پېغله شوله.

☒☒☒

نن مې وعده وه، چې دزړه دوچې دښتې

دسمسورې غوټۍ جشن لمانځم

نن مې وعده وه چې به ناوې کړم

د کور پنځلسمه سپوږمۍ

نن مې وعده وه چې سلګۍ ورته

د شمعو دودوم

او بلومه ډيوې

خو نن د خپلې بدنصيبې سرې غوټۍ

موسکا ته کېنناستم

مايې د باغ د پېغلتوب

ددې تنکۍ شېبې سلام وانه خيست

ما شمعې ونه شواى راوړاى

ورکې ډيوې بلې نه شوې

مايې ترخو شونډو ته

رنګ د خوږو هم ور نه کړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایې پر زلفو یو کوچنی پوړنی

نه کړو راخور.

⊠⊠⊠

او نن ماښام چې ټوله ورځ

روژه په خوله

دلوی الله پر عبادت بوخته وه

په دې ګناه چې

په نغري کې

ماښامي ټېپر ترې وسوځېدل

مور يې له شپې نه

تر سبا ورته غمبوري

په څپېړو شنه کړل.

هو!

مورې دبچو کليزې داسې لمانځو

زمورې د ستور داسې دی.!!!

۲۶/۱۲/۱۳۶۹

کابل

عبدالباري جهاني ته(۱)

دهغه د شعر په ځواب کې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر خیالونه راغلل

مساپر له لرې غرونو

مساپر له لوی سفر نه

یادوي ((دماضي پاڼه))

رانه پوښتي دنن وینې.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

اوس به څنګه ورکړم ((زېری))؟

چې یه ستړیه مساپره!

هر لوېشته دددې کلي

چې د خدای (ج) له خوبه شنه وه

اوس ډوازې د کارغانو

او زاړه شېطان کېږدی ده.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې د غرونو څنګل لوټ شو

د څېړیو څنې پرې دي

ځالې ډکې له کربوړو

د چنارو په سینه کې.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دنن مینزو کړې ماتې

د پرون ښکلې هندارې

زمونږ بوډۍ مورې یې کړه بوره

ټول وطن شهید شهید شو

دلته مري د ماضي فصل

دلته مري دسبا زړي

شمله ور غرونه مات شوي

را میراتې لوټې دي.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې مې مري دمستۍ کلی

دلته ویر دې خندا نه شته

د مرګي لوبه جاري ده

چا خنداراته وژلې

چامو کور پر انګار وویشت

چا مو پخو چرو باندې

دبچیو مرۍ پرې کړې.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې د نجونو تور وربل کې

سپرلی شین شو د ځوزانو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته اوس دگودر لاره

د اغزو لښکر نیولې

اوس د ښکلو دسرو شونډو

هغه شنې موسکاوې مړې دي

اوس د ښکلي ریبار ژبه

د اغیار پر نوکو وتې

دلته لویې دېرې نه شته

د هجرو ټغر ټول شوی.

⊠⊠⊠

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې شهید پلو پر سترګو

د وطن ادکۍ ژاړي

ړنګوي ددعا ځلي

هسکوي دښېرو غرونه

((زور)) له لوړ ګرېوان نه نیسي

د سرو اوښکو په لاسونو

ترېنه غواړي د خپل فصل

ددې شنو دانو مرګونه

چې نامردو بزغلیو کې

دمور څه قدر نه شته.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دې ورک سیوري ته ژاړې

زه له خپل سیوري نه ستړی

ته له ځان سره په جنګ یې

زه فلک سره په جنګ یم

راته وايي:

ژمی درومي

توتکۍ به بېرته راشي

لکه وړانګې د سپرلیو

په وربښمین وربښمېن وزرونو.

⊠⊠⊠

زه وایم:

ای د ټولو ربه!

که ته چېرې توتکۍ وای

ته راتلې زموږ پر کلي؟

لکه وړانګه د سپرلیو

په وریښمین ورېښمین وزرونو؟

۱/۱/۱۳۷۰=

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاک

چې يې دنيا ته سترګې راکړې

او غونچې غونچې شوې

پرهغه ورځ مې د مور سرې سترګې غوټۍ شوې

بېرته ونه غوړېدې

چامې پر تړيو او ماشومو شونډو تی کېښود،

پر هغه ورځ هم دلمر سرې وينې شوې وچې

او يوه شېبه راونه ورېدې

شپه شوه، شپونکۍ، سپوږمۍ د ستورو درمو

وړيو وريو پسې هم ونه وتله

تمامه شپه د مړو سلګيو پرزانګو ويده شوم.

⌧⌧⌧

سهارچې پاڅېدم

زموږه د کاله د سرو انګورو نرۍ ونې راته ايښې وه

غولانځه پر سپېرو او جل وهليو شونډو

ما ورته مور وويل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هغه څاڅکی د انګورو مې پر زړه باندې

نیالګی ولاړ دی

څوچې لويېږم ښاخور تاک مې

له ژوند سره سم لويېږي

زه او تاک دواړه له يوې ريښې يو.

۱۰/۳/۱۳۷۰

کابل

دلبرې

هرڅومره چې پی مخې دي او ښکلې دي دلبرې

هغومره ستمګرې او قاتلې دي دلبرې

پوهېږم څو خونخوره مېلمنې وې درنه لاړې

زړګيه! خپه نه شې نازولې دي دلبرې

نه لوز، نه يې وعده، نه يې رښتيا ده چا ليدلې

دې چم کې د وفا له غرو لوېدلې دې دلبرې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ که ځواني اورشوه د دوی ګل له څڼو پرېوت

دا هسې پر خپل حسن غولېدلې دي دلبرې

توبه! لکه دخوار فقير دې خپلې غوسې وسوم

درنې دي، پښتنې دي اوښاْغلې دي دلبرې.

۲۹/۳/۱۳۷۰

کابل

ازادي

دلته څوک نورد پسرليو

دګلونو او وږمو په سوچ کې نه دي

دلته چاته نور زموږه د کورونو

دبامو سپينو کوترو ته

دانې ورکول نه زده.

⌧⌧⌧

دلته دښتوکې د باد له کوچې هېر دي

چې بيا ښکل کړي

په پردېسو وچو شونډو

د لوګرې پېغلې څڼې

دلته چت پر کاله نه شته

چې دا سترې توتکۍ پکې دمه شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

دلته وينه، مينه مړه ده

دلته فصل د لمر وچ شو

دلته قتلې دي دعشق اود ځوانۍ

او پېغلتوب ددې سپېڅلو ګناهونو

د جنت ښکلې هندارې.

⊠⊠⊠

دلته ساه په باغ کې نه شته

دلته مات د ګل انځور دی

دلته بڼ کې زرغون شوې

د ساراوو د زړو بګوو چغې.

⊠⊠⊠

موږ د مرګ کام کې ژوندي يو

د ښکاري ګوتو کې ناځو

دسبا کښت يې رالوټ کړ

دا دنن شپېبو دېوانو

د پرون پاڼې ورستې شولې

دمړو اودخاپو په لاسونو

ازادي خو وي همداسې

ژوند خو داسې وي کنه!؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱٤/٥/۱۳۷۰

کابل

څو منثور شعرونه

مصطفی جهاد ته:

زموږ مړینه

-۱-

پرېوزه،

ارام ویده شه!

زموږ مړینه داسې ده

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړینه مو چې ده.

☒☒☒

هغوی چې د خپلو کورونو

پر دسترخوانونو

ډوډۍ خوند نه ورته ورکوي

ژوندي وي.

پرېږده!

هغوی چې د پردیو د کاروبار

د افیونو او الکولو په چینو کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لغړو فواحشو

دپستو او مرمرینو غولانځو پر غرونو

یوه شپېه خوب

زموږ د ټولو په ژوند نه ورکوي

ژوندي وي.

او پرېږده!

هغوی چې ویاړ ګڼي

دخپلو ناوو پېغلتوب

له هغوی نه

په پردیو کټونو کې واخلي

ژوندي وي.

او،

زه او ته

چې ژوندي وو مړه وو،

نو،

پرېوزه

ارام ویده شه!

زموږ مړینه

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړینه مو چې ده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۰/۵/۱۳۷۰

کابل

درد

-۲-

د پلار مړینه مې ولیده

اودوروڼو زړه چاودون هم

لورې مې ډېرې وزغملې

او تندې هم

خو یوه یې دومره دردوونکې نه وه

لکه:

نشه چې نه وي پوره

او ښیښه پای ته ورسي.

۱۷/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغمبران هم ژاړي

-۳-

ونې! ولې ژاړې؟

ښاخونه يې رانه غوڅ کړل

چا؟

ښاخ مې،

ومې روزه، ومې روزه

چې رالوی شو

تبر ته لاستی شو.

⊠⊠⊠

-مورې! چېرته ځې؟

-دخدای کلي ته.

-مگر دا لويه نړۍ؟

-نړۍ خو د دېوانو ده.

-مېړه دې شته؟

-رانه ورک شو.

-او زامن؟

-لرم يې: قابيل او هابيل.

⊠⊠⊠

-مسيحه! ته او اوښکې؟

-اوښکې نه، وينې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دچا له لاسه؟

-د یهودا له لاسه.

-ومې روزه، ومې روزه

-چې رالوی شو

-دښمن ته یې وسپارلم.

⊠⊠⊠

-وطنه! ته؟

-او دا دی زه هم ژاړم.

-څوک دې ژړوي؟

-ملت مې.ملت مې دوه برخې شو:

-قاتل او مقتول

-درېیمګړی نه لري.

۱۸/۳/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه

-٤-

هغه ورځ مې چې غوښتل

کمڅۍ يې ورته له ګلونو ډکې کړم

د دښتو او بڼونو ګلان

سيليو يووړل

او نن چې، ګلان بيا راوغوړېدل

هغه نه شته.

⊠⊠⊠

هوکې!

زموږ برخه همداسې ده

تېر کال مو چې ويالې

له اوبو ډکې وې

زموږ دکلي ژرنده ورانه وه

او اوس چې

د کلي ژرنده بيا ودانه ده

په ويالو کې اويه نه شته.

١٢/٦/١٣٧٠

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا

زما زړه تر جهان لوی دی د حهان تنگه سینه ده

چې زه نه په کې ځایېږم دا دنیا څومره وړه ده؟

زه د جل د غرونو تږی پرواگیر نه یم د لپو

ساقي! چم مې د گوټ نه زده زما بحر پېمانه ده

ما مسیح حیران لیدلی د خپلې مور دعفت سوال ته

ما چې نوم دعشق اخیستی راته لښته زمانه ده

موږ يې څنگ ته د گورناست یو پوکوو په کې ساه گانې

گنې دا دژوند ډیوه خولا پخوا تر ازل مړه ده

د تقدیرکچکول پرغاړه مرگ نه خیردهستۍ غواړو

دا دنیا څومره لولۍ ده، دا دنیا څومره سپېره ده.

۳/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر

څه د ښکلو اوښکو ستوری مساپر پر خاورو خوریم

د چا سترګو نه لوېدلی یوټوټې ټوټې انځور یم

اوس به چېرته پسې لاړ شم نا اشنا کوڅې دي ډېرې

دا دزړه تیر به مې څوک وي چې یې زه د شګو کور یم

چې یې ټپ په سترګو ړوندکړم ترې سړو بادونو یووړم

دا د چا د نظر دودیم؟ دا د چا د نغري اور یم؟

قتلوي مې چې خوبونه، لېونی خیال مې چې وژني

دادکوم پښتون شملې ته د مغل دخولې پېغور یم

ځغلوم اس په دریاب کې، ګرځوم بېړۍ په وچه

دا دکوم جنون امسا یم، دا دچا دعشق شبکور یم؟

۸/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پياله

دا ځواني مې صدقه شه، خو پياله مې تشه مه شه

د زړګي لپه چپه شه، خو پياله مې تشه مه شه

ښه پوهېږم چې مې وژني دا بربندې دتاک پېغلې

عمره! يوڅاڅکی نشه شه، خو پياله مې تشه مه شه

څو يې ښنم نه تمامېږي راته څه د زهرو سين شو

دا دژوند وچه چينه شه، خو پياله مې تشه مه شه

دا د دوه کاڼو دنيا چې دومره ګرانه پر موږ پلوري

لکه دود پر اور خوره شه، خو پياله مې تشه مه شه

نه په بر د عمر خوښ يم، نه په ګز د ژوند خو شاله

ټول دلوڅو ښو ناره شه، خو پياله مې تشه مه شه.

۷/۷/۱۳۷۰

کابل

لاره

د ژوند مزي خو لنډشول هغه شپه قراره چېرته ده؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاران د لارې ډېر دي خو ملګرو لاره چېرته ده؟

کاروان مو د سپوږمۍ تر څنګ برشو، خو زموږ مینه

چې تاویل ځاروانه! اوس دخدای لپاره چېرته ده؟

ساقي! راځنې وچې شوې ډالۍ ورته دزړه لپې

زموږ د وینو ترږي دا ویده خماره چېرته ده؟

موږه ساده ګان یې د دوکو پر ژرنده دل کړلو

ای عشقه! د دروغجن دیدن هغه ریباره چېرته ده؟

دا دومره پېرۍ شپه کې دسبا ناري چې دي

شیمه مو د نیمزالو ډیوو تر سهاره چېرته ده؟

۳/۸/۱۳۷۰

کابل

کب

سیندلا همغسې

څپاند روان دی

او ا سپین ږیری جاله وان

خدای زده

پر کومې دې شګلنې غاړې

خوب وړی دی نه ویښېږي

سترګه مې ورپېده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ستا دکور کوتره راغله

ستا راکړی گل یې

زما شملې نه یووړ.

زه پوهېدم چې

نن به داسې وشي

او نور به هېڅکله

در ونه رسمه:

بېگاه مې خوب کې

له لاسونو څنې

کب لوېدلی!

۳/۱۰/۱۳۷۰

کابل

مینه

نیمه شپه، نیمه شپه ده

د سپوږمۍ څانگو ته ناست یم

یو څوسیوري راته ناځي

لکه ډمې عربانې.

⊠⊠⊠

د جنت پیالې یې راوړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ورېښمينې پرښتې دي؟

رانه اخلي تاج د عقل

دجنون جوغه یې راکړه.

☒☒☒

اوس د زړه پر پاڼو لیکم

ستا د دوه سترګو غزلې

لکه خدای چې مینه لیک کړه

دا دحورو په لاسونو.

۱۹۹۱ جنوري

مسکو

ځانګه

د کومې شپې بله ډیوه یې ځانګې!

چې مې د زړه پر کور خوره یې ځانګې!

لږ صبر وکړه چې وزګار خو شمه

څنګه بې صبره پیمانه یې ځانګې!

شېبه د ژمي د راتلو خو نه ده؟

داسې چې بیا کړه وړه یې ځانګې!

نه چې یاغي شونډو مې وکړ تېرى؟

له شرمه بیا چې تکه سره یې ځانګې!

څنګه د عشق پر قیام نه کړم باور؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راته سیوری او شمله یې څانګې!

د وخت سیلۍ دې رانه وړای کله شي

د پښتني کور مېلمنه یې څانګې!

۱۹۹۱ جنوري

عشق اباد

زه او غر

تاسو مې پېژنئ؟

زما دتن هډوکی

اود خاورو په رنګ مسته وینه

زما د غرونو د هستۍ نښې دي

ما مې د غرو له تیو پۍ رودلي

زما دکور دبامبوټۍ له پاسه

غر ولاړ دی

او په انګړ کې

هر قدم ته د ځېړیو ونه،

په هره یو ښاخ کې یې

د لمر د زېړدلو کیسه

او شین اسمان یې

خپلو سترګو ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پاڼو نه

رانجه پوروي.

ماته د خوب او سترګيا

چم نه دی زده

تیارو ته ستوري،

د سبا بربنډو پېغلو ته

لمنې ګنډم

او کرۍ ورځ سترګې په لار تېروم.

سترګې په لار یم

خو دڅه لپاره؟

نه پوهېږم!

وه چې زما تر سیوري هاخوا

دا دنیا نن څومره ښکلې ښکاري

درېغه!

له شرمه راته پاس

د کتو وس نه لري.

۲/۱۱/۱۳۷۰

کابل

لوی احمدشاه بابا ته:

د غمنو وږی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-۱-

د غنمو وږی زما د پګړۍ څانګه

د غنمو وږی زماد غرونو ژبه

د غنمو وږی زماد ماضي درمند

د غنمو وږی زماد سبا توره.

⌧⌧⌧

د غنمو وږی زما اوښکو ټکی

د غنمو وږی زما د موسکا پاڼه

د غنمو وږی رنګ د ښاپېریو

د غنمو وږی زما دیار سندره

⌧⌧⌧

د غنمو وږی لمر دشپو د تیو

د غنمو وږی سیوری دغرومې

د غنمو وږی وږم د سپرلیو

د غنمو وږی تن دشنو څېړیو

⌧⌧⌧

-۲-

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی پاس پر شملې شین شو

طلايي تاج يې نسکور کړ له سرونو

د غنمو وږی شنه دوياړ جنډه شوه

لکه سره وينه ايت د پاني پت شو.

☒☒☒

د غنمو وږی توره د برېښنا شوه

د دښمنو ورېځو ګېډې يې کړې څېرې

د غنمو وږی زما د غرونو باد شو

له هيبت نه يې زمرو ګيدړې راوړې.

☒☒☒

د غنمو وږی وينه د غيرت شوه

په ککرو کې يې اور د ايمان پو کړ

د غنمو وږی زما دپلار شمله شوه

ټيټېدل يې لکه ستوری چېرته نه زده.

☒☒☒

د غنمو وږی اور شو پرنامردو

هره لوېشته يې تنور کړه پر بګوو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمر بڼ يې له لويديزې سيلۍ خپل کړ

د شمال د باد ترخه ژبه يې پرې کړه

☒☒☒

د غنمو وږی ټول هېواد شو

د غنمو وږی ټول ولس دی

د غنمو وږی زما د وطن هسک شو

چې تر غاړې يې د بلا لاسونه لنډ دي.

☒☒☒

د غنمو وږی زما د پگړۍ ځانگه

د غنمو وږی زماد غرونو ژبه

د غنمو وږی زماد ماضي درمند

د غنمو وږی زماد سبا توره.

۳/۱۱/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښت

دزلفو شپې دې راوړې خونسکورې درنه نه شي

ته ګوره هغه کړې وعدې نورې درنه نه شي

بلد نه يم په غېږ کې د سپېڅلې ګناه چېرې

داشونډې وچې روږدې دې سمسورې درنه نه شي

ما څښلي کله نه دي ساقي تور شراب په جام کې

ستاسترګې تکې سرې ښې دي چې تورې درنه نه شي

کمڅۍ دې راته دارکړه چې منصورشمه ژوندى شم

وېرېږم له هغې نه چې منګورې درنه نه شي

له ورېځو نه خير نه شته کښت مو هم له سينده لېرې

سپرليه! څو غوټۍ دي چې کمزورې درنه نه شي.

١٤/١/١٣٧١

کابل

عبدالباري جهاني ته (٢)

د هغه د شعر په ځواب کې:

مادرته نه وې چې ياغي شو اولس؟

مادرته نه وې چې ژړېږي وطن؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مادرته نه وې چې نړېږي غرونه؟

مادرته نه وې چې ورانېږي وطن؟

⌧⌧⌧

مادرته نه وې چې د کارغيو سيورى

تاج د شيطان شو لوټوي پرښتې؟

مادرته نه وې چې د حورو حسن

پر ډمو پلوري، خرڅوي پرښتې؟

⌧⌧⌧

مادرته نه وې چې دنن سندره

غريبه اوښکه شوه په اور وسوه؟

مادرته نه وې چې ډيوه د سبا

ماته هنداره شوه په کور وسوه؟

⌧⌧⌧

مادرته نه وې چې هادرنې لوپټې

د اور او وينو پر ګودر زانګي؟

مادرته نه وې چې هاسپېڅلې تسبې

د ځو لوليو پر ټټر زانګي؟

⌧⌧⌧

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایو زخمي تن د وطن ژړلو

اوس له وطن نه وطنونه جوړ شول

ما یې لا یو درد دواکړی نه و

اوس یې له هر ټپه ټپونه جوړ شول

☒☒☒

تا ویل مه ژاړه جوړېږي وطن

زه ویم چې نه یې ناخبر شه یې

تا ویل اور دی بیا ګلان دي پسې

زه ویم له دې اوره بهر شه یې.

۱۵/۱/۱۳۷۱

کابل

وینې پر کاله

اوښکې د شېبو که دکلو وې په سر واوښتې

لپه وې اوبه،که په نېزو وې په سر واوښتې

ټول عمر باران و، یوه شپه مو رڼه ونه لیده

پوه نه شوودژمي که سپرلو وې په سر واوښتې

نه به وایي ژبه دغه ګونګ زړګی شاهددی خو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښتې د کمځوکه توپانو وې په سر واوښتې

خیرکه مو سر لاړ دپښو پل مو ژوندی پاتې دی

ځوورځې کانې په قافلو وې په سر واوښتې

سترې نه شوې غاړې زمونږ اوداپځې چړې ددوی

وینې پر کاله د پښتنو وې پر سر واوښتې.

۱۸/۱/۱۳۷۱

کابل

بیدیا

سپېره بیدیا ده په کې پل د بنیادم نه شته

یو څو پېریان دي له پردیو غرو راغلي

بربنډپېرې، ناځې،ناځې

چې تیاره شي بیا سینې پر خپلو میندو سروي

پر خواږه خوب پرېوزي.

☒☒☒

د زهرو ونه ده ولاړه

پر بیزو ادې یې سیوری کړی

بیزو د زهرو پرګې خوري هره ګړۍ ورځنې حمل اخلي

د ورځې دېرش،ځلوېښت بچیان زېږوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورځې دېرش، ځلوېښت ځوانان شي

بیا قتلېږي

خو بیزو ادې پرګې خوري

او لیګا ده هره ورځ نوي بچیان زېږوي.

پېریان ګډېږي

د بیزو ادې په ویر اوپر خواریو خاندي

چې شپه تیاره شي

بیا سینې پر خپلو میندو سړوي

پر خوارۀ خوب پرپوزي

سپېره بیدیا ده په کې پل دبنیادم نه شته.

۱۹/۱/۱۳۷۱

کابل

ګیله

زه دې د کومې ښې ځوانۍ په خاطر؟

ستاد نیمګړې مینې

د سمسورتیا په هیله

پیالې په سر اړوم؛

او زه دې کومو مهربانو سترګو

ته شین غزل ولیکم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیالو ته شونډې

د غزل زلفو ته لاس نه ورځي

کله چې زړه کې مې یې.

۲۲/۱/۱۳۷۱

کابل

شیخ

شیخ بې نغمې ګډېږي

شیخ د جومات کړکۍ ترلي د واټونو دېوالو ته ناځي

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له ټېونو نه شراب څښلي دي.

☒☒☒

شیخ لکه سپینه پاغونده

بادونه یوسي،

بېرته راشي

او خپل مست سیوري ته ښه وخاندي

شیخ د کوکنارو ګلان وټومبي په تورو څڼو

شیخ توره شپه شي

په غلا غلا د زلیخا دمخ پوړني پسې لاس غځوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيخ بې نغمې ګډېږي

شيخ د خپل عشق د باکرې مور

له تيونو شراب څښلي دي

شيخ تورو څڼو کې ټومبلي

د کوکناروګلان.

۹/۳/۱۳۷۱

کابل

ګړۍ

ګړۍ پېړۍ ده چې د نيمې شپې له ټکې څنې نه خوځېږي

ستوري سوځېږي،

شمعې مري،

د ترږميولېونۍ د زنداني شپېو دژوندخړې آينې ته ناځي

کاڼه په لارکې د مېږيود راتلو شپېو ته غوږ ايښی دی.

☒☒☒

د دوو وروستيو د کمڅو پر سر سپوږمۍ بندي ده

او مساپرې پښې د غوړګو دکاله پر لوري لاره باسي

مټې زخمي دي،

بې نوکانوګوتې څڼوکې د شپې پاتې دي

ړونددګلونودرنګونو تماشې ته ناست دی.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرۍ زموږ د ژوندسپېڅلی او محکوم کلام دی

ګرۍ، پېرۍ ده چې کړه ملا سمولی نه شي

ګرۍ غریبه

د پېړیو د سکون پېټی په سر ګرځوي.

⊠⊠⊠

کاڼه په لارکې د مېړیود راتلو شېبو ته غوږ ایښی دی.

ړونددګلونودرنګونو تماشې ته ناست دی

١٤/٣/١٣٧١

کابل

پوښتنه

دومره قدری یادشي چې یوځه خو دې په تله ووې

پوه نه شوم قسم دی چې تا څه ووې ما څه ووې

ټوله شپه رښتیا دې پټ د زړه کور کې ساتلی وم؟

یو غلچکی خوب و په کاله مې تېرېده ووې

ستا دنظر تندر ته مې ټول خوبونه درمند شول

چاراته له وریځو نه خبر د بارانه ووې؟

ویښ وم که ویده وم خدای زده ډېرې مودې تېرې شوې

مینه دې له زړه وه او که هسې دې په خوله ووې؟

کړې مې وعده وه چې دې بیا په کلي نه درځم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېره وه له مانه خو ريښو دګرېوانه ووې

وپوښته رښتياترې کوم مغل دې چم کې شته که نه؟

څومره سپکې سپورې مېلمانه ته پښتانه ووې؟.

١٤/٥/١٣٧١

کابل

دا کلی، دا وطن

کلونه تېر شول، ځواني مري

او درنګونو پسرلي

زمورِ پر سوي اوغريب مالت

ګذر ونه کړ.

ورِمو د ستړي شپون

دڅنېو په ځنګلونو کې نڅا ونه کړه

دتورو دښتو دکېږديو د وريو ژبې

بياوچې شوې.

☒☒☒

بيامو دکلي د چنارو

پر نيم سويو تنو اور بل شو

د شنو غنمود ورېښمين فصل کمڅيو ته يې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنگ بیا د لوګیو ورکړ

بیاېږ د ستورو سره ټوکرۍ

د تورو ورېځو

د شیطان مریي ته وبښله.

☒☒☒

کلی، وطن

بیا دځپلیو دمېخونو جنګ کې ساه وباسي

کلی، وطن مو

دځو تورو تجمل ته

بیا له سره قربانېږي

هر قاتل یې

د زخمي ځان له هډوکو ځنې

لاستی د ((بېرغ)) اخلي.

☒☒☒

زموږ سرونه،

زموږ وینې

دشنو چرسو اود بنګو هغه شنې دانې دي

چې دودوي یې ((باباقو)) ملنګ

دغم اود سترړیاشیبه کې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵/۳/۱۳۷۱

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې

ورېځو د ستورو جنازې ښخې کړې

بیا پر دې غرو

د رڼو ستورو د نارنجو ګلان نه ورېږي

رانه د سترو مساپرو پښو پل ورک شو.

***

هره شپه مې ځوانې مېږې تندورنه وژني

هره شپه دځوانو مېړو جنازې ښخوم

خدای زده

دې لار کې چېرته روغه څېرې شته او که نه؟

چې راته غېږ پرانیزي

څادر مې باد وړی دی.!

۲٦/٤/۱۳۷۱

کابل

کلی- دېره

ماته دکلي مازیګر یو ځلې بیا وخندل

دمرورو ورږمو پېغلو مې د شونډوجل وهلې پاڼې بیا ښکل کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلی مې بیا لکه د وینې د زړګي پر فصل وبهېده.

☒☒☒

د پلار هوجره لکه کنډکپر پرته ده

نور ترې د سترو بزګرانو دچلم دودونه نه راخېږي

نوریې انګړکې دښاغلومساپرو د څپلیو د ګل مېخونښې هم نه شته

له ماتې ملا یې نړېدلي د سنځلو نازولې څنې

اوپلار یوازې دکابل په هدیرو کې مساپر پروت دی.

☒☒☒

بیا مې دکلي د اذان اواز له خوبه ویښ کړم

اذان پر کلي باندې خور دی خو په غږ کې یې هماسې

د سپین ږیري ((بلال)) سوز نه شته (۱)

ټول د پکول شاته لمونځونه کوو

اود جومات محراب له مانه د((بلال))سپینه پګړۍ غواړي.

☒☒☒

کلی هماسې له دېرو ډک دی

دکلي لارې د زلمیو تردرنودرنو ګامونولاندې ساه اخلي

خو ګودرونه ړنګ دي

د کلي پېغلې انګېرونوکې د نیا زړې څرخې تاووي

او زه لګیا یمه دپلار زړه دېره چلوم.

۱۸/٦/۱۳۷۱

۱ -د شاعر منظور مشر تره مشهور دیني عالم مولوي عبدالحی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلونه

کرلي مې جانان دي په اورونوکې گلونه

زه هسې لټومه په گلونوکې گلونه

زاهده رانه کېږي چې ماښام کې قضاگانې

ليدلي مې د زلفو ماښامونوکې گلونه

وږمې وې نابلدې د کمځيو له غرونو راغلې

زرغون مې شول دکلي په خوړونوکې گلونه

هر گوټ سره گلاب شي تکې سرې دپيالو مورگې

جامونه په گلونو کې، جامونوکې گلونه

په شونډو کې موسکا خو يوه وکوه جانانه!

سپرلی شه غوړوه مې په زخمونوکې گلونه.

۲۵/۷/۱۳۷۱

کابل

د ((آدم)) وصيت

زه ((آدم)) يم، زه ((آدم)) يم

له جنته شړل شوی

پر دې ځمکې بادشاه شوی

ورور دې ورور پرکاڼي وويشت

نازولی زوی مې مړ شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه! زرکاله پوره شول

یو څو ورځې دې مېلمه یم

څو خبرې درته کړمه

نن به یم سبا به ځمه.

☒☒☒

دغه سپین مزی در واخله

دپستو پستو ورېښمو

پکی حک مخ د نبیانو

د جمله ووبادشاهانو

پرښتو وو دی اودلی

له جنته دی راغلی.

☒☒☒

خو وېښته زما د رېرې

اوهمدا جنتي مزی

په یوه تابوت خوندي کړه

ورته جوړ قفل او کلي کړه

څوچې ته او دنیا ده

پر دښمن غلبه ستا ده.

☒☒☒

دا ګوتمۍ مې هم درواخله

ورته وبه ښیې لارې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ((میمون)) اس مې هم ستا دی

ورسره برېښنده توره

هر برى د ستا برى دى

هر زورګیر دستا مریی دی.

❖❖❖

زما نښې دستا نښې

زما لکړه ستا لکړه

زما لاره د ستا لاره

زما چاره دستا چاره

خو وروستۍ خبره واوره

وینه توی زما د زوی کړه

دمظلوم زوی په بدل کې

زویه څه ته هم قاتل شه!

د ((آدم)) د غاړې ګل شه!

٦/٩/١٣٧١

کابل

د احمق په لټون

اورېدلي مې کیسه ده خدای زده کله

له ملانه، له عامي نه که له بله

یو سپین ږیری چې یې وخت دځنکدن و

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هوښیارو کې هوښیار اوعزتمن و

خپل زامن يې کړل پر ځان باندې چاپېره

وې خبره درته کړم چې نه شي هېره

څه يې چې شته نیم يې په ما پسې خیرات کړئ

څه وېش، څه يې پخه او څه يې سقات کړئ

نیم يې ورکړئ دکوم ځای نامي دله ته

کوم احمق، نادان، رذیل، حرامزاده ته

چې په نوم د حماقت تر ټوک بر نه وي

دغه نیمه برخه ټوله دې دده وي

سړی مړ شو دخیرات کټوې بار شوې

ګېډې ډکې شوې د دار او د نادار شوې

زامن ټول شول مصلحت يې سره وکړ

د احمق سړي لټون ته يې زړه ښه کړ

وې فرض کړی موبابا پر موږ دا کار دی

پسې ګرځو په دې ښار که په بل ښار دی

ګوندې وي چې په دې کارکې کوم حکمت وي

د سپینږیرو خو په نیکو مصلحت وي

زامن لاړل نیمه برخه يې تر ملا کړه

په شپو شپو يې خپل زاړه کلي ته شاکړه

د احمقو يې ځارله هره لاره

پسې تلل له يوه ښاره تر بل ښاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لټوه هغوی احمق چې ښه شاخدار وي

احمقان خو ګڼې هر چېرته بسیار وي

خو شاخدار احمق هېچېرې پیدا نه شو

څو چې سر یې د پایتخت پر کوڅو وشو

دوی له ورځو یوه ورځ لیدل په ښار کې

چې راجوړې دي مېلې په هر بازار کې

هرې خوا نه راټول شوي ښه ځوانان دي

څوک یې پېغلې،څوک زاړه، څوک هلکان دي

دچا شونډو کې موسکاوې دي غوړېږي

څوک تندی پر زنګنو وهي ژړېږي

یو خوا ساز دی، پایکوبي ده او خندا ده

بله خوا چغې دي نارې دي او ژړا ده

چا کړه شمله پر سر اینښي خوښي کړي

چاله برېتو نه تار ایستی زبوني کړي

ورونه ګرځي په مېلو کې هورې دورې

دوی لیدل هغه کانې چې نه وې چېرې

دوی لیدل چې د مېلې په هغې خوا کې

تخت ځلېږي د رنګونو په رڼا کې

په کې ناست یو عزتمن سړی دی ګوره

چې ورېږي پرې ګلان له هره لوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

طلايي تاج يې پر سره لکه دلمر دی

تیارسۍ ورته سردار دی که لښکر دی

جوړ ټولګی ورته ولاړ دی د ساقیانو

ښکلې پېغلې او په کې دي دزلفانو

دمېلې پرې بله خوا بله کیسه ده

دوی لیدل چې هلته بله هنګامه ده

دوی لیدلو یوسړی چې عزتمند دی

له یوې پښې له ونې نه ځوړند دی

ځوک یې سر وهي په سر ځوک په سوکانو

نه زړه سوی د جنکو نه د ځوانانو

له ماشوم نه هم خیرات د خپل سر غواړي

خو وهي په کې هر ځوک د لاس سوباړي

د سپین ږیري زامن ډېر ورته حیران شول

بیا په لټه د دلیل اود برهان شول

له یو چا ځنې یې وکړل تپوسونه

چې راښیه د خدای پار دی دلیلونه

د یوه مو ولې دومره هرکلی کړ؟

او له بل ځنې مو جوړ د کوڅې سپی کړ؟

وی هغه چې اوس د تخت پر سر مستي کړي

پس له دې نه به پرموږه پاچاهي کړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا بل چې تالیده سر په ژړا و

یو ساعت مخکې زموږ پر سر پاچا و

موږ دنوي هرکلی کړو څه چې غواړي

بیا چې زوړ شو نو وهو په کې سوباړي

د بابا زامنو ووې چې مو ومونډ

ها احمق چې موپه ټول جهان که نه موند

د شاهي په باغ کې ناست نه ګوري مني

ښه پوهېږي د سبا سوباړي ویني

نیمه برخه دبابا یې رابهر کړه

بیایې ټوله د بادشاه په لاس کې ورکړه.

۷/۱۰/۱۳۷۱

کابل

بادشاه او معشوقه

تېره هېره زمانه کې یو بادشاه و

نازولی په هر ملک ددې دنیا و

خدای ورکړې دبدبه دتاج اوتخت وه

په هر ځای ورته ګونډه اوښه دبخت وه

خزانې یې وې د شتو وتې له شماره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر خزان یې ښایسته و له بهاره

نه کمی و د لښکرو نه د زرو

نه کمبود په کې د مینځو او نوکرو

شمار یې نه و په حرم کې دبیبیانو

نه د ښکلو معشوقو نه دساقیانو

هر محل یې د دنیا پر سر جنت و

رب ورکړی له ازله دا عزت و

د بادشاه په دلبرانو کې یوه وه

چې په ټولو کې ښایسته لکه ډیوه وه

لکه حوره هسې ښکلې نازولې

ته به وایې له جنته وه راغلې

چا لیدلی داسې حسن چېرې نه و

ډېر شاهان یې په لیدو پسې ړانده وو

د بادشاه ټوله هستي ددې هستي وه

دشپې ورځې پایکوبي وه بدمستي وه

دغه نورې معشوقې، نورې بیبیانې

ورته ټولې د پښو خاورې وې خوارانې

یو وېښته ددې او دا ټوله دنیا

بدلوه کله دداسې عشق بادشا

یوه ورځ یې په شېبو د بدمستۍ کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوندونو او رنګونو په څولۍ کې

سرې د ناز شونډې راپرانیستې ادا ته

څو خبرې وې چې ویې کړې بادشاه ته

وې پلانی حاکم دې ډېر درته خاین دی

ته پوهېږې نه خو ما ته مبین دی

چې خېمه د مستۍ ټوله شوه سهارشو

دمظلوم حاکم تیارې خونې ته لار شو

پس له څو ورځو پوښتنو احوالونو

پس له ډېرو تحقیقونو، تپوسونو

شوه معلومه چې تقصیر د حاکم نه دی

تش تومت د معشوقې د ترخه زړه دی

پس له هغې بادشاه ډېر ورنه خفه شو

سلطان لاړو درباریانو ته جرګه شو

وې که څه هم ډېر پر دې ښکلې مین یم

خو والله چې پر هغې پېښې غمجن یم

زه وېرېږمه که بیا هم داسې وشي

خدای خبر چې ددې ملک چارې به څه شي

درباریانو ورته وویل سلطانه

نورېې مه منه خبره عالیشانه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بادشاه ووې ناممکنه ده ملگرو

چې ځان منع کړم دهغې له خبرو

ꕤꕤꕤ

یوه شپه بادشاه دربار نه رابهر شو

معشوقې سره ملگری په چکر شو

پر بېړۍ سواره روان وو په دریاب کې

معشوقه یې کړه گوزاره په تالاب کې

معشوقه لاړه خو اور یې د عشق بل کړ

لگېدلی د بادشاه پر تش گوگل کړ

بیا بادشاه شپېې پر اوښکو لندولې

اوښکې څه چې یې سرې وینې بهولې

بادشاه هسې خواروزار او تورکمندشو

چې گوزار د عشق او مینې له سمند شو

درباریانو ورته ووې ای امیره!

ای زمورږ د سرو سیوریه ای زهیره!

اوس چې مرې ورپسې ولې دې غرقاب کړه

خپله مینه دې لاهو په دې دریاب کړه

بادشاه ووې ورته ای عالیجنابه

زه خراب ښه یم نه ملک خانه خرابه.

۲۹/۱۰/۱۳۷۱

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر قبر مې

ما مې دا خپل قبر په سترګو ولید

قبر،

زما د سفر نوې بېړۍ

د وچې ځمکې سمندرکې غړوي د مساپرو مساپرې شپېلۍ

او قبر کښونکي

سترې سترې رانه پښو ځنې څپلۍ وباسي.

⊠⊠⊠

بربنډې پښې، سپینې جامې پر غاړه

زه مې دخپلې جنازې پر سر ولاړ یم

د ملا غږ ته مې غوږ نیولی

چې بلوي مې پرګناه د ثوابونو څراغ

زه ورته سرې سترګې ژړېږم

وایم درواغ دي

ملا مه يې وایه!

⊠⊠⊠

له کور او کلي نه مې ساندې خېژي

ادې د زوی چیغې وهي

بچیان دادا بېرته له خدایه غواړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپه خوله کې چېرته نه شته چې شاعر مړ دی

او دلته زما په جنازه کې

یو شاعر

خپلې مېرمنې سره ناځي او سندرې بولي.

۵/۱۱/۱۳۷۱

کابل

بزګر

څنګه سرې ږلۍ په سر واخیستم؟

زما دلاس د خولو فصل نه یوشین بوټی راپاټې نه دی

چېرته یو ژېړ وړی هم نه شته چې یې پاس پر پټکي کېدم

له ګودر څنې په برېتو کې موسکی تېرشم

په مخه لاړ شم، شاته وګورم

پر ښکلې اشنا بیا د یوې بلې وعدې زېری وکړم

ږلیو څه ونه کړل؟

بزګر لګیا دی تر خپلې

لور سره خبرې کوي

بزګر ژړېږي

او وریو ورته غوږ نیولی.

٦/۱/۱۳۷۲

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لغمان

بنگړيواله

بنگړيواله تورۍ بيا پر کلي راغله

بنگړيواله شرنگ پر ولو،

دښايسته رنگونو ځانگه

بنگړيواله زموږ دکلي

دزلميو د ((طالعو)) د نازکې غوټۍ وږم

بنگړيواله زموږ دکلي

د پېغلوټو د اختر د شپېو زېرى.

⊠⊠⊠

بنگړيواله تورۍ راغله

ږنگه بنگه ساه نيولې

په پستو پستو زگېروو يې

دهر کاڼي تپوس وکړ

خو زموږ د کلي لارو

د پرديسې بنگړيوالې

تش د خولې سلام وانه خيست

وې يې: هو! رښتيا زړه شوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغو سترګو رب وهلو

خدایزده چېرته

بیا پرکومو نابلدو کوڅو سر کړم؟

☒☒☒

بنګړیواله توړۍ تم شوه

حک حیرانه پښېمانه

بنګړیوالې په لستوڼي

دبڼو دوړې جارو کړې

هر دېوال یې ددې کلي

له خواږه نظره تېر کړ

وې یې: نه،کلی همدا دی

دا کوڅې هغه کوڅې دي

خو حیرانه یم چې څنګه

نن مې پل په کې پردی شو؟

☒☒☒

بنګړیواله ړنګېدله، بوګنېدله

چې له لرې زموږ دکلي

پخوانۍ ښارو ښکاره شوه

یو اشنا سلام یې وکړ

اودانه یې دانګورو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډۍ په خوله کې ورکړه

وې یې: ځه نو بنګړیوالې

ځه ورځه پر مخ دې ښه شه

اوس نو هغه کلی نه دی

او د ښکلو مړوندونه

ډېر کلونه شول چې پرې دي.

۱۱/۱/۱۳۷۲

غچ

...خویو تریخ د زهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپینه

نه یې رنګ شته

نه یې خوند شته

نه یې پاتې شته نه مړینه.

⊠⊠⊠

عجیبه ډالۍ یې راوړه

پرښتو، د جنت حورو

شپېلوي راته هډوکي

قتلوي سر توره مینه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین د زوو دی ترپ څاڅي

وریتوي د زړونو وینې

☒☒☒

اوس پوهېږئ؟ څه یې وکړل؟

ها لوبګرو د باغونو؟

یوه وښوده په ګوته

بل یې دل کړه پر غاښونو.

☒☒☒

اوس یې غچ له موږه اخلي

ږدي مو ژرندې پر سرونو

ورشه غوځه دې کړه ونه

راشه وادې خله غنمینه

نه یې رنګ شته

نه یې خوندشته

نه یې پاتې شته نه مړینه

قتلوي سرتوره مینه

وریتوي د زړونو مینه

...خویوتریخ د زهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپینه(!)

۱۲/۲/۱۳۷۲

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپيرۍ

دغره په لوړه څوکه ګورئ

چې د ستورو د هيليو تر بڼکو لاندې

زما دمينې ښاپېرۍ ناسته ده

چيغې وهي

تندې اخيستې پرې باران نه ووري

په تور وربل يې

د چندڼو پاڼو اور واخيست

غزل وسوځېد.

☒☒☒

څومره درنه او پښتنه ده اوښکه

اوښکه دزړه له نازولې کوره راغله

زما په لپو کې راپرېوته

او زه لګيا يم لوړې څوکې ته

په لپو کې اوبه خېژوم

څوکې ته ورسم نږدې شم

بيا د ځمکې تل ته ولوېږم

اوبه اوبه شم

ښاپيرۍ تنده وژني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زه اوبو وړی یم.!

۱٦/۲/۱۳۷۲

سیلاني بلبلې

سیلاني بلبلې لاړې

نور دباغ د خوب په سین کې

د بلبلو سرود نه شته

د شنو چیغو تصویر تت دی

نور دباغ د سرو ګلونو

د بلبلو دسرو شونډو

نازولې مینه مړه ده

نور دپاڼو پر کمڅیو

سهارونه دسپرلیو

چېرته پرخې پرخې نه شول

))سر له سره پالنګه هسک کړه فتح خانه

لویه خدایه، سیلاني بلبلې والوتې له باغه((.

سیلاني بلبلې لاړې

نور پر اس د ننګیالیو

د پګړیو د شملو

د لوړو لوړو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسماني غرو پته نه شته

نور د برېتو پر سرونو

هغه تاوه

د پښتون

اسرافيلي شپېلۍ کښه ده

نور هغه ډگر مات شوی

او پرغاړه د پردیو

هغه مستې

سپینې تورې لښتې نه شوې

((رابیا)) بله ناره وکړه:

))سره له سره پالنگه هسک کړه فتح خانه

رابیاگلې پونده ورته کړه سپره شوه.((

۳۱/۳/۱۳۷۳

کابل

روږده

زړه شړلی یم له کوره اور مې بل دی په کاله کې

لږ مې پردېږده چې ویده شم ستادزلفو په ځنگله کې

سترگې ستا سترگو کې لامبي ملامت راباندې مه کړه

تنده کله ماته شوې د کبانو په ویاله کې؟

ما دمات زړه له هرشرنگه د شنوچیغومالت جوړکړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي نوم وځي له زړه نه،نه مې شپه کوي په خوله کې

دسينې پرباغ دي تلم ستادسينې قراول تم کړم

اوس نوپرې چې مې زندۍ کړې ستا دغاړې امېله کې

چې په پټه دي خوله راکړه تاپه خپلو لاسو غل کړم

نن سترۍ وې سبا درمند روړده داسې کوي غله کې

۳/٤/۱۳۷۲

کابل

تنده

د فردوس د عيش کوربه دی

غرقوي دنيا دترکو

خو لا تشې مرۍ غواړي

د سوالگر ساړه نغري نه.

☒☒☒

د سوما جامونه لاس کې

زموږ دوينو لامبوزن شول

نه سرېږي، نه ماتېږي

دمړو شومانو تنده.

۲۱/٤/۱۳۷۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د دوه ویشت کلن ځوان وراره شفیق الله متین شهادت

ویرنه

خلکو ګورئ چې پر کور مې د غم اور لکه غر پرېوت

د فلک خونړی لاس مې لکه تبر پر سر پرېوت

هر یو کاڼی مو قاتل شو راته بېل بېل پر در پرېوت

د سرو وینو په کاله کې بیا د وینو ګودر پرېوت

څه درانه چنار ته ناست هم دمرګي پر خنجر پرېوت

یو روڼ لمر مې دکاله و، سهر وخوت سهر پرېوت

مرګه څومره ګناهکار یې ورانوې د عزت کلي

له بې پتو ځنې تښتې ړنګوې د عفت کلي

☒☒☒

خدایه څنګه به شم صبر څنګه اور مړ کړم په زړه کې

زېړېدلی یم لویېږم دا دویر په زنګانه کې

چېرته اور چېرته توپان وي راته سم ووري کاله کې

غم زما دکور کوربه دی، مرګ مې ناست په دالانه کې

نه په غېږ کې د نیا لوی شوم نه په غېږه د نیکه کې

پرون پرې دپلارمرۍ شوه نن ساه قتله په وراره کې

څه د غم په ورځ پیدا یم څه دغم په ورځ به مرمه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه خدايه لويه خدايه! دا څه يمه دا څه يمه.

ټول کهول مې جارجارو واى خو((شفيق))راته په کور واى
دا زلمى ستورى د کور مې د نيکه پر درگاه خور واى
تل دقام د پگړۍ گل واى د ټبر د پت انځور واى
غم يې تل زماپرسر واى دا دژوند پر نيلي سور واى
دده درد واى زما مرگ واى دده کور واى زما گور واى
زماخونه واى خرابه خو ودان نغرى د ورور واى
تولعنت زماپه غم شه زه يې زوړکړم دى زوړ نه شو
کال په کال رانه کښت رېبي خو ورِ سترگى دى موړ نه شو

لايې سيوري ته ناست نه وم ځوانيمرگ شو بهار وسو
سم چې گل جوړشوشلمې ته، شمله وسوه گلزار وسو
چې راخوت د سهار ستورى، ستورى وسوسهار وسو
هغه ږنگه ځواني وسوه هغه دنگ سپېدار وسو
ځارېدې چې ورنه ښکلې ها دښکليو سردار وسو
گلالى لالى مې وسو، وطن وسوځېد ښار وسو
پر هر سربانديې اوربل دى سر دې پورته کړه ((شفيقه))
پر مزار بانديې دې سوځي له (يمينه))تر ((عقيقه.((

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

ورورہ ته خو د ګور نه وې ستاځواني دګل ځواني وه

ستاښايست د ګل ښايست و، ستاثاني دګل ثاني وه

ستا د خولې د تکبيرچيغه ددې کلي وداني وه

ته دسرو ياقوتو کان وې خو وطن کې ارزاني وه

ورور د ورور په لاسو وژني دلته دا مسلماني وه

دلته داسې ناداني وه، دلته داسې ناداني وه

مګرته يوازې نه يې دلته دنګ غرونه قتلېږي

دلته سيند پرچړو وژني دلته ټول وطن نړېږي.

۲۲/٤/۱۳۷۲

کابل

داسې لور داسې لوونه

ورېځې بيا لامبي پر اور ووري پر ګلو

دا زلمی سپرلی خو نه دی د سوځلو

له اسمانه د سکروټو غر راپرېوت

سوځوي مې ښکلی کلی د سنځلو

بيا د ګلو د حيا پرناموس جنګ دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې سترې شوې د ځان پر قتلولو

دباغ سپين مړوند ربېلى دى اغزيو

پرې يې نه ښود چېرته جوړ ګرېوان د ګلو

د سيندونو مست اوښان وسول له تندې

د هيليو پېغلې بيا لاړې له كلو

دسپوږمۍ پر وربل مرې غونچې دستورو

لمردځان جنازه وړې پر خپلو ولو

موج دوينوګلان و كول سپرلى شو

څه حاجت شته؟ دګلاب اود سنبلو

بيا لنده نه شوه ډوډۍ د ((عيسى)) جام كې

پاتې نه شول هغه سره شراب د څښلو

دپيالو پر شرنګار يو ويده ويښ نه شو

نه ساقي شته نه كنډول د كړنګولو

يوې شمعې د شپو دېو پرتندې ونه ويشت

يو پتنګ نه شته لمبو كې دلامبلو

دا ويدې ستركې دبڼ پرې رڼې نه شوې

چيغې پرېوتې رانجو كې دبلبلو

فلک اور پسې اخيستى سترى نه شو

ددې مستو چټو ستورو په رېبلو

نازولې غوټۍ نه شوې په كې بلې

تور لوګې دې چې ټيكرې شول د وربلو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتم ډمو بنګړي دښکلومات کړل

غوڅوي ورنه نکریزې له منګولو

په پرهر زړه مې لاس مه وهه جانانه

دا خوسا لوپټه نه ده د ګنډلو

زرغون شوی چم په چم برسات د اوښکو

قتل شوي موسمونه د خندلو

دا چمن چمن وطن دار ته بس نه شو

نه يو شين ډې دچنار شته نه د ولو

مني بيا ورته له سره سيخان سره کړل

دا لاله دې له ازله د داغلو

ددې خوارو پر قسمت به باران نه وي

چې لمبې ووري په کور د جل وهلو

يو پرې شوی رګ مو ښخ لکه تاک نه شو

يو سر نه شته په دې ښار کې د ښندلو

نه د عقل پر اس سور نه ليوني شته

نه شته ژبه د زنځير نه دويلو

څه ايرې د بې قدرۍ وربانديې شنې شوې

دا درنې شناختې خو نه دې دکتلو

ددې کلي ښاريان مړه له سره وژني

غشي ولې بيا پر زړونو د بسملو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یومښ د تیارو جنګ ته چېرته پاتې

نه یولاس د خپل ګرېوان د څېرولو

د لمبو ترخېمو یو ((ابراهیم)) نه شته

پیدا نه شو یو ((منصور)) د دارختلو

بیالوېدلی دی((رستم)) د((شغاد)) څاه کې

لاره نه شته دې ګړنګ نه دوتلو

نه یې ګرد په تورو دښتو کې د اس شته

نه نارې د شهسوارو د دانګلو

بیایوشین زمری دې غرونوکې لوی نه شو

یوه تشه جنډه نه شته پر مورچلو

د شنو چیغو له کاروان سره سفر دی

ژبه نښتې په تالو کې د غزلو

سرله توروخاوروپورته کړه ((خوشاله))!

لا خو غچ د ((هجري))پاتې پر ((مغلو)).

۹/۵/۱۳۷۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جام، نه څادر

څو تور سرې

څو سپین سرې

))یو څو اوښې((

))څو پسونه((

څه غریب سترې کاروان دی؟

باد راوړې پاڼې رهبر دي.

☒☒☒

((قاف)) لمبو پرسر اخیستی

ښاپېرۍ شوې مساپرې

خدای خبر دی چې به دمه

بیا پرکومو غرونو کېږدي؟

☒☒☒

څنګه ړنګې میکدې دي

څنګه ښکلې شونډې سوځي

جانه بیا به دې ساقي شم

))که مې غم د ډوډۍ پرېږدي.((

☒☒☒

نه ترانګې د کېږدۍ شته

نه څپلۍ، نه څادرونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوټوي دجام ناموس مې

پر شهیدې پګړۍ پښې ږدي.

☒☒☒

څو تور سرې

څو سپین سرې

))یو څو اوښې((

))څو پسونه((

څه غریب سترۍ کاروان دی؟

باد راوړې پاڼې رېږدي.

۹/۷/۱۳۷۲

کابل

سیوری (۲)

ماخوټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

کوچي لوګي،

کوچي بادونه،

کوچۍ پېغلې

او کوچۍ کېږدۍ

ماخو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

-کله چې باد

زما دکور پر رژېدلو او ختېنو بامو

د خپل ناپایه منزلونو سفرونه وهي

زه ترې مدام

د خپل ورک شوي سیوري

د ټوخي غږ اورم.

-کله چې

ما د شوګیرو د تورو غرونو ترشا

د خوب کوچۍ

زما دسترګو په رنې کېږدۍ راپېښه وکړي

زه دکوچیو د کاروان

د هغه مست

خو ددې سترې اوښ

دغاړې له زنګونو ځنې

د خپل ورک شوي سیوري

سترې غزل اورم.

-کله چې

د کوچۍ پېغلې د رنګین وربل ماښام

اودکمڅیود غځېدلو غرونو شپو ته ګورم

زه ترې مدام

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ورک شوي سیوري

د پرهرجنو وینو

د شنو غوټیو شین سلام اورم.

-کله چې

تر ستړیو ستړیو منزلونو وروسته

د هغو دنګو غرو تر غاړو

د وړو وړو وریو

د خندا ترمځایونه ګورم

زه مې خپل سیوری وینم

چې ورته لپو کې اوبه ورکوي

او له شنو سترګو یې ستړیاوې مینځي

ما خوټول عمر له کوچیو سره مینه کړې.

❖❖❖

ای د بې نښو

اوبې کوره شنو بادونو په څېر

زموږ د کوچیو

لالهاند کاروانه!

-ای ددې دنګو دنګو غرونو

او د لویو دښتو

په سپینو سپینو او سپېڅلو پیو

را لویه شوې کوچۍ!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ای ددې غرونو د څېړيو

او چندړو دباغونو

پر لندو لښتو ويده کوچيه!

_او ای د غرونو د شپونکيو

د شپېليو په وزرونو کې

راتاوې کېږدۍ!

سيوری مې بېرته راکړئ!

زه مې يوازې د غم غر

او د خنداوو جنازې

پر خپلو سترو

او بې کسو اوږو نه شم وړلای

سيوری مې بېرته راکړئ!

زه پر دې ارتې او پراخې نړۍ

ايکې يوازې

همدا سيوری لرم

سيوری مې بېرته راکړئ!

☒☒☒

ما خو ټول عمر له کوچيو سره مينه کړې

کوچې لوګې،

کوچې بادونه،

کوچۍ پېغلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کوچۍ کېږدۍ

ما خو ټول عمر له کوچيو سره مينه کړې.

۲۶/۸/۱۳۸۲

لغمان

مېرمنې ته ليک:

کورمې

شپې شي، شپې ومري

او د ورځو اوښې بيا وزېږي، بياقتلې شي

خو زه ژوندی يمه د شپو، ورځو د قتل انتظار ته ناست يم

ويې خښم، ويې خورم،

ګړۍ، ګړۍ ويده پاتې شم، بيا پاڅېږم

پورته شم، بيا يې وښخم، بيا يې وخورم، بيا ويده شم

شپې شي،

شپې ومري،

او د ورځو اوښې بيا وزېږي

بيا قتلې شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ځانګې يخ وهلي ګلان لاړل

چې د ښکلي مشرق زلفو نه

په څنو کې د لمر ښکلي ګلونه کېږدي

او زه يوازې د پنجرې په څنګ کې ناست يم

له خپل ځانه سره ((ګاټي)) کوم

کله نانځکو ته لمنې اوبم

کله انګړ کې له خپل سيوري سره پاڅم په ((موسييو)) سر شم

خو د ((موسييو)) چم مې هم نه دی زده

کله د خدای له وېرې پاڅم

ستا لمن مخې ته واچوم پرې لمونځ وکوم

سترې ستومان شم پر لمونځونو

خو لمانځه نه وروسته

خولې ته دعا نه راځي

خدای ته دعا هم ښښتنې ژبې ته سوال ښکاري

او زه د سوال او د سوالګر له نامه کرکه لرم.

شپې شي،

شپې ومري،

او د ورځو اوښې بيا وزېږي

بيا قتلې شي.

☒☒☒

زما د کور ښاپېرۍ تللې د مالت د کوه قاف په سفر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مې د کور له دېوالونو نه

د عطرو ګلان نه ورېږي

هره شېبه

د سرو ګلونو د غوټېو د عطرونو پر ځای

د ورور د چرسو او د شنو بنګو دودونه څښمه

څوک د ډوډۍ پر سر لګیا دی

نامینځلی لاس ګولۍ تاووي

بل د یو بل د خولې مړۍ شماري

بل پخلنځی د شنو نسوارو په شنو لاړو ډک کړ

نور ددې کور د عادتونو په ښیښه کې خپل مخ نه شم لیدی

ښاپېرۍ ببرته راشه!

ګلونو راشئ!

زما تشه څانګه بیا ډکه کړئ!

۳/۱۰/۱۳۸۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل (۱)

منم چې وطن وران شو مګر وران نه شو دا غر

اسمان يې په سر کېوت خو ستومان نه شو دا غر

حاجت څه د بېرۍ شته دا مې کلی دا مې کور

خبر دې چېرته نوحه په توپان نه شو دا غر

هر کاڼی يې رهبر دی هره پرخه يې قيام

بې تورې بې شملې نه شو حيران نه شو دا غر

وربېرې دې اورونه پرې دا غاړه دا يې سر

سوزېږي خوله هوډه پښېمان نه شو دا غر

قربان يې شم له ضده چې يې هېڅ نه کړو بدل

هماسې چې افغان وبل افغان نه شو دا غر.

۳/۱۲/۱۳۸۲

لغمان

رحمان

وچې خاورې نه بهر شو

هومره لوی شو لکه غر

هغه ړوند سترګې پيدا کړې

هغه ګونګ شو ژبور

په بې پوندو پښو ګرځي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سپوږمۍ ده که دا لمر

لویه ځمکه یې پیدا کړه

هسک په تله برابر

دا شنې ونې دي که ځانګې

ورته ټولو ایښی سر

هر څه پرمخې پراته دي یادوي نوم د رحمان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

څوک یې جوړ کړ له کودړي

څوک یې پاڅوه له اوره

څه خوږې، تروې اوبه دي

ځي بهېږي لور تر لوره

تکه شنه هره دانه ده

هره ونه یې سمسوره

لکه غرونه ښېرۍ ګانې

په دا شنه دریاب کې ګوره

څوک پیدا کړي څوک فنا کړي

څوک تر کوره څوک تر ګوره

یا خو وباسي له سینده مرغلرې او مرجان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

❖❖❖

وخت د تلې رانږدې دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بقا شته نه مهلت شته

که پېرى دى که انسان دى

نه يې زور نه يې همت شته

بې لوګيو سرې لمبې دي

نه ارام شته نه راحت شته

دا اسمان به چوي له وېرې

داسې غم داسې هيبت شته

له اسمان او ځمکې ووځه

که دې توان که دې طاقت شته

چې کرل دې اوس يې رېبه دا ده ورځ د امتحان

تاته چاوې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

دا شعر له سوره رحمان څخه په الهام ويل شوى دى.

١٤/١٢/١٣٨٢

لغمان

سپند

پېرۍ يې تېرې شوې هوښيار نه شو

چا وې د کلي سپند مهار نه شو؟

زه به رسوا کړم بې ننګي د څپو

که جاله وان راته په قار نه شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦/١/١٣٧٣

کابل- ماهيپر

کرونده

ځمکه هېڅکله د سينې د سر شين شوی نازولی زړی نه هېروي

زړی هم مور غواړي.

***

باد ددې غره له تالا شوي کلي راغی

زموږ د ښکلې کروندې په سپينو تيو کې يې پې وچې کړې

زړي له لوړې مړه شول

او زه تنها پاتې شوم

د کروندې پر وچو تيو د ماشومو شهيدانو سرې جنډې شنې شوې

کرونده بوره شوله

کرونده زړه پر شا پرته ده

د اسمان د مور پر سپينو نازولو بچو ناړې شيندي

کرونده باد نه دا د ځيرې لمن پور غواړي.

***

کرونده ژاړي راته چيغې وهي:

زويه! فقيره او ناکامه شومه

سبا به سره اورونه مړه وي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د کلي دغه سوړ تنور به ژاړي

او له لوږې به مري

لاړ شه! د بلې کروندې د سینې زړی شه او وغوړېږه

زه به دې هله مور شم

چې ها بزگره او نهره پېغله راشي راته وخاندي

او ووایې چې ای مورې!

دادی نن بیا مړه شوم

وچه ډوډۍ مې بیا له لاړو سره تېره کړله.

تنور لگیا دی رانه اور غواړي.

۱۵/۲/۱۳۷۳

کابل

کچل

یو سړی نوم یې حسن د کونډې زوی و

د کچل په نوم مشهور پر کلي، کوی و

پیدا کړی رب تنبل او هم بېکار و

همېشه به دی د مور پر اوږو بار و

یوه ورځ یې ابۍ ویوسته له کوره

څه په چل، څه په تدبیر او څه په زوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کچل لاړه له خپل ښار څنې بهر شو

تر هغو چې پر یوې دښتې برابر شو

خوار او ستړی یوې ونې ته دمه شو

چې له لرې یو ټولی ورته ښکاره شو

یو هجوم و چې پرې راغی د مچانو

سره جګړه وه چې پرې جوړه شوه یارانو

کچل دم ساعت پر ټولو بریالی شو

له غروره هسې مست لکه زمری شو

بیا یې ولیکل پر غټو تورو باندې

چې ویده و د هغې ونې د لاندې:

))شل مې مړه، سل مې زخمي، سل مې ازاد کړل

دښمنان مې په یوه ګوزار برباد کړل((

په دې وخت کې یو لښکر چې د سلطان و

پر همدې لاره په کوم مقصد روان و

دوی لیدل چې یو سړی دلته ویده دی

او ترپاسه یې یو لیک په رپېده دی

لیک یې ولوسته لښکر ورته حیران دی

وې یې دادی چې رښتینی قهرمان دی

لښکر وخوځېد په منډو خپل سلطان ته

وې یې راشه شاها! ګوره پهلوان ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سل ازاد، سل یې زخمي، سل یې وژلي

اتلان نه شته تر ده چې مور لیدلي

ددې شاه چې له بل شاه سره جګړه وه

د بري او ماتې وېره ور سره وه

په لیدو ددغه ځوان هومره خوشال شو

ته به وا چې د بري یې شین نهال شو

حسن راغی د دربار د غاړې ګل شو

د عیشونو تود باران وربانديې تل شو

بله ورځ هغه د جنګ چغه خپره شوه

اول تولو نه حسن باندې ناره شوه

د جګړې کالي یې واغوستل کچل ته

اوس یې بیایي د مېړانې تود مورچل ته

وې یې زین کړه هغه اس چې دې خوښېږي

مېړني پر مېړنو اسو سپرېږي

خو کچل چې لا د خره سپرلي یې نه زده

د جګړو پر مېړنو اسو یې څه زده؟

کچل هغه اس راخلاص کړ له رسۍ نه

چې بېزار وله ازله زنده ګۍ نه

هغه اس چې نه مردار و، نه ژوندی و

پرې سپور شوی د سلطان دا مېړنی و

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ووې په رښتيا چې قهرمان دی

پر همدې اس د جګړې پر لور روان دی

کچل ووې اوس مې وترړئ په پړي

چې چارپېر مې شي تر اس د بدن غړي

د کچل خو دا کارونه و له ډاره

چې ګوزار يې نه کړي اس په سمه لاره

خو پادشاه وې چې دا کار دی د نرانو

نه وېرېږي په تش لاس له دښمنانو

کچل لاړه د جګړې په لور وان شو

سر لښکری ګډ د رزم په ميدان شو

چې يې وليد د دښمن د لښکر سيوری

هلته جوړ شو له کچل څنې کربوړی

دی روان و چې تر مخې يې شوه ونه

هغه ونه چې له بېخه وه چينجنه

بيا له وېرې يې ترې غېږه کړه چارپېره

ونه ووته له خاورو نه تر زېړه

پر اس سپور، ونه په لاسو کې کچل

ښکارېده هغو دښمنو ته اجل

دښمنانو چې يې نوم و اورېدلی

خو پر سترګو يې هر ګز نه و ليدلی

وې ترړلی پر اس سپور پر موږ روان دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه باسي په لاسونو دا څه ځوان دی

موږه نه یو پر رښتیا د ده د زور

داسې برېښي لکه تندر، لکه اور

دښمنانو د جګرې له لوري شاکړه

فتحه داسې رب پر برخه د پادشاه کړه

پادشاه وویلې کچل ته پهلوانه

مبارک شه لور مې در کړه درته ځوانه

بیا کچل سره له ناوې راغی کور ته

شهزادګۍ یې کړه نوکره خپلې مور ته

اوس مېړه د مېړنیو حسن خان دی

هم باتور دی، هم اتل دی، هم ښه ځوان دی.

۱۹/۲/۱۳۷۳

کابل

عبدالله پویان ته!

یو رنګ- یو باد

زه د دردونو رسېدلی فصل

زه مې د ځوانو ارمانونو شهید

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مې د پېغلو سهرونو قاتل

زه مې د سترېو منزلونو شهيد.

⌧⌧⌧

زه له خپل ځانه سترى شوى سيورى

زه له خپل ځانه سترى شوى شاعر

زه هغه هېر، هغه نيمګړى غزل

هغه له سترګو غورځېدلى شاعر.

⌧⌧⌧

زه رالوېدلى د موسکا له غرونو

اور راکې مړ دى هسې سکور يمه زه

زړه کې هنداره د سبا قتله ده

لکه حباب هسې يو کور يمه زه.

⌧⌧⌧

زه ددې تورو شپو کېږدۍ ته ناست يم

مانه د ورځو تاج محل هېر دى

زه د تيارو د ډمو رنګ وهلى

مانه د سرو شونډو غزل هېر دى.

⌧⌧⌧

زه د ابليس ناوې په ښکار وړى يم

زه د بدرنګې ګناه اور کې سوځم

زما يې خوله د شپې پر تيو ايښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د کمبختو ستورو کور کې سوځم.

⊠⊠⊠

زه ددې ورېځو سمندر کې لاهو

او ته ساحل راته د لمر ښيې

زه د لوليو شپو په غېږ کې ستړی

ته راته غېږه د سهر ښيې.

⊠⊠⊠

ما د زړو بگوو چيغې وژني

رانه پېښې څه د بلبلو غواړې.

زه د بلا ژامو کې شپې تېروم

ته راته عزم د خندلو غواړې.

⊠⊠⊠

زما يې چيغې په زنځير تړلي

لکه فرهاد راته تېشې راکوې

زما يې شونډې په توبو گنډلي

ته گنا هکار راته نشې راکوې.

⊠⊠⊠

گوره زه مړ يم ته آيت د سبا

راځه راځه اشنا يه هېر مې که

رنگ مې وانخلې له دې سوي دردمند

باد يم راوړی په باد تېر مې که.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۸/۳/۱۳۷۳

کابل

غزل(۲)

غر څومره ښکلی دی؟

د تیږو دارام سین

د موسکا

ویښو څپو کې ویده،

غر

ددې شګو په ټوکریو کې

د لمر د سرو انګورو

د باران هادې.

⊠⊠⊠

غر څومره ښکلی دی!

د لارې د کاروان د تږیو اوښو

هر قدم کې

د شنو پرخو ګړی

غرمو د مینو د کیسو

سمسوره ژبه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ښکلو ښاپېریو

د کمڅو د سرو ګلونو

د باغچو مالي.

غر

د ښارونو

او کوڅو

او د بامونو

له تورتمو زندانونو نه د وتو

شنو یادونو

د سفر او ازادیو ډګر.

غر

د هوسیو او بازانو

ددې سترېو سترېو منډو

او خویونو

دغه ښکلی

زړه راکښونکی انځور.

غر څومره ښکلی دی اشنا

دا څومره ښکلی دی غر!

۲۷/۵/۱۳۷۳

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل او خنجر

یو روڼ د سبا باد یم تکل شته خو وزر نه شته

دا څنګه پسرلی دی؟ سهر شته مازیګر نه شته

ای شپې! ته دې له ستورو نه دا ورېې پلو ډک کړه

زموږ د ورځو برخه کې خو څاڅکی د لمر نه شته

جنډې نه شوې دېرو کې هغه شنې د چلم وريځې

وطن مې د شملو دی، خو یوه هم پر سر نه شته

یو ګل چېرته کمځو کې لکه ستوری زرغون نه شو

منګولې پر نکریزو او منګی پر ګودر نه شته

راشنه نه شوه پر ژبه د چا بیا میوندي کړیکه

شپېلۍ پر کړو برېتو، یو غمی پر خنجر نه شته

ننګیاله چې دې خوا کې نه ((خزان)) شته نه ((ټکور شته))

والله چې په دې ښار کې غزل نه شته، هنر نه شته.

۱۳/۷/۱۳۷۳

کابل

کجاوې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی؟ د کوم ځای دی؟ او چېرې درومي؟

نه پوهېږم!

چې د سهار د شنو وږمو د شنې زېږدا شېبه کې

د جامو غر په اوږو مات کړم

د شنه خوب د شنو اوبو په سین کې ولامبم او سترګی شمه

دی شي نږدې

سپینې جامې راځنې وتښتوي.

او د غنمو پر ورېښمینې پولې وخېږي او چیغې کړي چې:

ای لامبوزنه،

ای د سین سپینو کبانو،

ای د باغ مرغیو!

ما درته سرې، تورې جامې راوړې

راشۍ دا سپینې او خیرنې جامې وغورځوئ!

څه شېبه وروسته ددې کلي د مرغیو

او کبانو جامې نوې شي

سین تور شي

ونې تورې

کلی سور

او کلی تور غوندې شي

بیا کجاوه پر اوږو بار کړي

خدای زده چېرته به ځي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

□□□

کله چې پاڅم

هغه وينم چې روان دی

او د دښتو پر نويو لارو منډې وهي

او کجاوه يې زما له تکو شنو خوبو ډکه ده

بيا د کوچيو د کاروان مخې ته تم شي

او هر خوب مې

موتي موتي پر وريو او اوښانو وپاشي

کجاوه بيا تشه شي

بيا درمو له مخې شنه واښه راټول کړي

کجاوه له سره ډکه شي

موسکۍ شي

بېرته وخوځېږي

شپه شي، تياره شي

نورو وريځو سره يوځای شي

باران شي

او له سترې کجاوې سره راوڅڅېږي

بيا د غنمو پر وربښمينو زلفو وڅېږي

او چيغې کړي چې:

جامې مو سرې

جامې مو تورې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خویونه مو ژېړ!

داسې یو زېړی راته وکړي

او روان شي

خدای زده چېرته به ځي؟

۱۸/٦/۱۳۷۳

کابل

چوپتیا

زما د کور ښراغ ماښام نه تر سبا سوځي

او له ماښامه تر سبا

د خپلې ښکلې تنهایۍ له تورو زلفو سره مینه کوم

ما یې د زړه پر دښتې کور کړلی

ما د چوپتیا له سپینو تیونه

د ژوند د چینې غړپ کړی دی.

☒☒☒

زما د کور ښراغ ماښام نه تر سبا سوځي

خو به مې خیال

لکه یتیمې مرغلرې

د غزل له یاقوتي شونډو راونه ښځېږي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور به د سترگو له هندارو نه د خیال

او د غزل شنه انځورونه ټول کړم

نور مې د خیال واګې چوپتیا ته بښم.

۲٤/٦/۱۳۷۳

کابل

د عبدالقهار عاصي پر شهادت

یوه منثوره ویرنه:

زه هم درځم!

مورې چې سترګې غړولې

او مورې چې دادی سترګې غړوو

د مینې کیسه مو نه ده زده

مورِ مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زمورِ برخلیک دی

وینه او مړینه زمورِ تاریخ دی.

⌧⌧⌧

مورِ لا مینه نه ده لیدلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه هغه کوچی باد دی چې پر غولي مو هېڅکله شین نه شو

مورې مینه نه پېژنو

زمورې نوم یې له وینې او مړینې سره تړلی دی

رښتیا،

د((حسین)) او ((یزید)) کیسه دې زده ده؟

پېړۍ پېړۍ کېږي چې

د ((یزید)) په لاس کې توره شنه ده

یوه توره توره

یوه سره توره

هغه توره چې ((حسین)) پرې هره ورځ وژني

او د ((حسین)) پر مرۍ یې راکاږي

مګر تا د ((حسین)) مړینه لیدلې ده؟

مګر دا ((یزید)) نه دی چې هره ورځ مري؟

))مګر دا ((حسین)) نه دی چې هره ورځ زېږي؟((

هو،

مورې مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زمورې برخلیک دی

وینه او مړینه زمورې تاریخ دی

_خو څرنګه برخلیک؟

د ((حسین)) برخلیک؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو څرنګه تاریخ؟

د ((حسین)) تاریخ!

رښتیا،

زموږ نوم یې د ((حسین)) له نامه سره هم تړلی دی.

☒☒☒

ای تاته وایم!

موږ دې په یاد یو؟

زموږ جونګړې دې په زړه دي؟

اوکله دې زموږ پر جونګړو

هغه بې ییبرې لوګي نه دي هېر؟

هلته چې خاوره یې یوازې یوه لویشت ده

نیم یې زندان او نیمه یې هدیره

هغه زموږ کلی دی

او هلته زموږ جونګړې شنې دي

هلته چې د نغریو پر سرونو لوګي له لوږې مري

او اوبه له تندې جل وهي

هلته زموږ کلی دی

زه او ته هلته پیدا یو

زموږ د کلي لاره پر ګلونو نه

پر اغزیو ده

پر دغو لارو زموږ یېلې او تڼاکې پښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر لوټو

پر کاڼو لګي

زموږ لارې قاتلې دي

زموږ لاروي قاتلان دي

دغه سترګې او قاتلې لارې

زموږ سترګو کاروانونو ته

اوبه نه

وینې ورکوي

زموږ د سترګو منزلونو وینې

زموږ د سترګو ارمانونو وینې

هوکې!

موږ مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زموږ برخلیک دی

وینه او مړینه زموږ تاریخ دی

رښتیا،

کله دې د سیندونو مړینه لیدلې ده؟

ګوره! سیندونه هم مري

او زموږ نوم یې

د سیندونو له نامه سره هم تړلی دی.

٭٭٭

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای! کله چې ټپي پرښتې

لکه د وینو څاڅکي

دانه دانه له اسمانه څاځي

تا د اسمان د زړه چاودون شېبه

ای! کله چې ورېځې

د سپوږمۍ د سپین کمیس تنې پرانیزي

تا د ستورو په سترګو کې

د وینو چغارې لیدلې دي؟

او کله چې ږلۍ

د غوټیو موسکۍ شونډې

په غاښونو څیري

ته د ونو او ګلبوټو د ویرجن غزل کاڼو

پر زړه ویشتلی یې؟

هوکې،

سپوږمۍ مري

او ستوري هم مري

خو ته یې چېرې هدیرو ته ناست یې؟

دا تیارې دي چې هره ورځ مري

او دا

سپوږمۍ او ستوري دي چې

څو مري هومره زېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

موږ چې رازېږېدلي يو

او موږ چې دادی ژوند کوو

له غزل سره زېږېدلي يو

او له شعر سره مو ژوند کړی دی

غزل مو د ډوډۍ مالګه

او شعر مو د کور چت دی

زموږ ژوند شعر دی

يو تريخ شعر

او زموږ شعر ژوند دی

يو تريخ ژوند

خو تا کله د غزل مړينه ليدلې ده؟

او کله د شعر مړينې ته ناست يې؟

موږ مينه نه پېژنو

وينه پېژنو

وينه او مړينه زموږ برخليک دی

وينه او مړينه زموږ تاريخ دی

رښتيا،

زموږ نوم يې د شعر له نامه سره هم تړلی دی.

☒☒☒

پوهېږې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته دواړه له يوې ونې يو

ته لاړې

خو باور لرم چې زه هم درځم

ځو دا شلېدلې رېښه يوه شي

باور لرم!

باور لرم!

۲٤/۷/۱۳۷۳

کابل

مور ته مثنوي

مورې دا غر د غمو چېرته يوسم؟

دا هديرې پر اوږو چېرته يوسم

راته ميراث يو سور ګرېوان خو نه دی

دا يو يعقوب او يو کنعان خو نه دی

هره لوېشت ځاه ده هره ځاه کې يوسف

د هر کاروان د پښو درزا کې يوسف.

⊠⊠⊠

مورې په وينو کې خوټېږي چړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه باران پر موږ ورېږي چړې

دا پر یوه ((حسین)) ژړا خو نه ده

دا یو څو ورځې کربلا خو نه ده

راغی په سر راته بادشاه شو یزید

زموږ د کلي شهنشاه شو یزید.

☒☒☒

مورې په زړه کې یو پرهر خو نه دی

مورې تنها قتل د لمر خو نه دی

دلته هر ستوری او سپوږمۍ قتله ده

دلته هر گل، هره غوټۍ قتله ده

مورې لوگی شو او سوزېږي وطن

مورې په سرو تورو قتلېږي وطن.

☒☒☒

مورې یو ویر او یو ناکام خو نه دی

دا یو خوشال او یو بهرام خو نه دی

دلته یوازې مسیحا خو نه دی

دلته یوازې یهودا خو نه دی

دلته هر کاڼی او انسان شو قابیل

هر یو لستوڼی هر گرېوان شو قابیل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

موري يو غر دلته اباد خو نه دی

هغه پامير، هغه شمشاد خو نه دی

دلته کبان دلته سيندونه سوځي

دلته له تندې بارانونه سوځي

د باغ ناموس راته اغزيو لوټ کړ

پټ د کېږديو مې پرديو لوټ کړ.

☒☒☒

موري شملې شته خو سرونه نه شته

ديرې مو شته په کې کټونه نه شته

بادونه راغلل چلمونه مات شول

هغه د کلي چنارونه مات شول

موري زخمي دی موري وران دی گودر

يو جل وهلی بيابان دی گودر.

☒☒☒

موري يو غم او زړه چاودون خو نه دی

موري د وينو يو جيحون خو نه دی

دلته هر کاڼي کې جيحون دی موري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په خپل کور کې بېلتون دی مورې

مورې یو تندر دې پر کور ولګېد

ستا پر سپېڅلې لمن اور ولګېد.

مورې زړګی دې را چې ویې ژاړم

دا مات منګی دې را چې ویې ژاړم

زه دې د مړې ونې بلبل نه شومه

سویو کمڅیو ته دې ګل نه شومه

سترګو ته اوښکې څو پیالې خو راکه

دعا دې نه غواړم ښېرې خو راکه.

۱۹/۸/۱۳۷۳

کابل

زېری (۱)

زړګیه زېری زېری چې وړمه د سبا راغله

زما د تیارو کلي ته ډیوه د سبا راغله

باور مې کله نه شو چې به بیا پېښه راوکړي

دې قتلو پسرلیو کې غونچه د سبا راغله

حیران وم چې ماشوم غزل به کوم غوږ کې ویده کړم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاږه کاږه مالت ته مې نغمه د سبا راغله

کلونه پس به بیا پر جل وهلې دښتې ووري

له سپینو پرخو ډکه لوپټه د سبا راغله

نه مړ نه یې ژوندی کړم دې مغول یوازېتوب مې

ای وړیو هوجرو زېری پښتنه د سبا راغله.

۲۵/۹/۱۳۷۳

کابل

نیمګړی غزل

ولول زلفې خورې کړه غوړوه راباندې شپې

له تورو شپو دې جار شم وروه راباندې شپې

ړمنځ دې کړو کاکل کې اخر زړه راته زخمي

هر څاڅکی یې شو ستوری څڅوه راباندې شپې

ما ستا د خیال یو سیوری کړ د شپو له سپوږمۍ پور

سپوږمۍ شه لکه خیال مې بلوه راباندې شپې

هر خوب مې وړی وړی دی هر خوب وهلی جل

کېږدۍ مې د لیمو شه خوروه راباندې شپې

ستا سترګې پښتنې دي زه یو سترې مساپر

د سترګو په هوجرو کې تېروه راباندې شپې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس دومره چې سپرلی شم او يو ګل شم د کمڅو

خړوب مې په دې شپو کړه بهوه راباندې شپې

ارمان مې د نيمګړي غزل هېڅ نه شو پوره

په لېچو مې سر کېده زنګوه راباندې شپې.

۲۷/۹/۱۳۷۳

کابل

شپېلۍ (۱)

د غره په ذهن کې خوره شوه شپېلۍ

په سرو ماڼو مېلمنه شوه شپېلۍ

دا د کېږدۍ پلو خو واړوئ لږ

تللې کوچۍ وه راستنه شوه شپېلۍ

وري زلمي شول، اوښې پېغلې شولې

لکه څپرۍ په غرونو شنه شوه شپېلۍ

ستورو جامې د اتڼ واغوستلې

د هسک د دښتو ترانه شوه شپېلۍ

ښتني غرونو په کې ساه پو کړې

څکه درنه او ښتنه شوه شپېلۍ

راته يې ښکل کړلې غمبورې د خيال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د غزل د کور ډیوه شوه شپېلۍ.

۳۰/۹/۱۳۷۳

کابل

د زرتشت خوب

زرتشت ترونې لاندې پروت دی

د سترګیا او د خولو دا خونړی سېلاب یې باد ته اینبی

زرتشت جل وهلی

زرتشت له ډېرو مودو پس د سترېو سترګو تورو څمڅو کې

د خوب له پرښتو سره تر غاړې وتی

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی.

⊠⊠⊠

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی

زرتشت د خوب د پرښتو د وربلونو د ماښام پر ځنګله نه مړېږي

زرتشت د ښکلو پرښتو د اننګیو په هندارو کې خوبونهویني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی

ای د ځنگلونو

او د غرونو لویه خدایه!

نه پوهېږم

هغه مار چېرته دی؟

۱۸/۱۱/۱۳۷۳

کابل

راته وناځه هنداري!

نن مې اوښکې

دا د سترګو له صدف نه څڅېدلې مرغلرې

زما د ځیرې اوبو وړې ګرېوانه خړې ډولۍ کې

لکه ناوې سرې منګولې د ښو پر ځنګله ایښې

د پښتون کور ناوکۍ ده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله ژاړي

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هنداري!

☒☒☒

نن مې کب د سرو ويرونو

د غمونو د ويرجن سيند

د تورتمو، لېونيو او ياغي ځپو د زړه پټې کېږدۍ نه

د ښکاري خندا د جال مزو کې کېوت

نن مې لوند ګرېوان وچ شوی

خو يو ځاځکی په کې شين دی

ته به وايې د لمر کور دی

ته به وا د سپوږمۍ شپه ده

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هنداري!

۲۷/۱۱/۱۳۷۳

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درځنې لاړم کليه!

ښومره ښايسته دي

زموږ د کلي چم کې

دا د شنه سين په شنو اوبو کې

د کبانو بچي.

ښومره ښايسته دي دې ويالو کې

د هيليو دغه سپينې لونې

د دوی نازکې منډې

د دوی نازکې چيغې.

⌧⌧⌧

ښومره ښايسته دي

زموږ د کلي

د سپېدارو ترټيکريو

غرمني خوبونه

او مازيگر په شنو چينو کې

د کرۍ ورځې سترياوو مينځل.

⌧⌧⌧

ښومره ښايسته دي

زموږ د کلي په چېلو کې

د انگورو ښيښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ګیلاسو د وړو وړو نیالګیو

ګڼې، ګڼې شنګلې

چې سرې مرۍ یې دي

زموږه د باغو

د ښاپېریو یاقوتي غوږوالۍ.

☒☒☒

ځومره ښایسته دي

زموږ د کلي

د غوزانو هسکې، هسکې ونې

او د ښاخونو په هر رګ کې یې

د مست زړګي د وینو لپې

چې ترې غریبې پېغلې اخلي

خپلو شونډو ته

د حسن خدایي رنګونه.

☒☒☒

ځومره ښایسته دی

دې ګودر کې

زموږ د پېغلو د شینکیو منګوټیو

د چاودون

او ماتېدلو اواز.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څومره ښايسته دی

دا زموږ د کروندګرو

د خپرو کلی.

څومره ښايسته ده

دا زموږه د لوګرو

دا هاړ دېره.

زه درنه ځم

د خدای پامان

درځنې لاړم کليه!

مادې د حسن په مالت کې

ددې وخت د سوداګرو

وينې څښونکې سترګې چېرته پرېږدي؟

دروغ

ډېرو ډېرو ښکلو مې

پر دښتې د سينې، د تورو زلفو شپې زرغونې کړې

ډېره د اورنيو اننګيو د لمبو د سيند څپو کې

زما د شونډو بېړۍ تاوه شوه راتاوه شوه

شپه د تورو زلفو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وږمه د اننګو شوم

خو دا ګل

او دا شاعر زړګی د چا نه شو

ډېرې مودې وشوې چې مې زړه

د ستا د زلفو په ځنګله کې

د ماښام د شپېبو ستوری دی

زه د هېچا نه شومه

یوازې ایکې ستا شومه

تا هم راته دروغ ووې دروغجنې،

درواغجنې!

درواغجنې!

هغه ګل، هغه شاعر زړګی مې بېرته را.!

۱۳۷٤ل

کابل

غزلبولې

ما یې په سترګو کې کېږدۍ وهلې

خدایه! ګرداب کې مې بېړۍ وهلې

چې یې په شپو کې خپل غر هم شي ترې ورک

هغو کمڅو کې مې غوټۍ وهلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې يې نن لاره کې سم شين شومه

نيمو شپبو کې مې پېړۍ وهلي

دا د باران څه زړه چاودون خو نه و

ما يې پر بام باندې سلګۍ وهلي

ترې غزلبولې چغې هم نه ورې

بيا يې پر ټپ راته پټۍ وهلي.

سيند ته غزل

رژېږي پاڼې پاڼې تش ګرېوان شولې اې سينده!

يو ښار وې د هندارو ولې وران شولې اې سينده!

يوه مسته نغمه نه شوې په ورا کې د کبانو

نه دې سپينو هيليو ته جانان شولې اې سينده!

پرون خو د شپبو د ناوې پېغله ښکلا ته وې

خو نن يې لکه زلفې پرېشان شولې اې سينده!

سپين ږيرى جاله وان د کلي نه شته مودې وشوې

دا اوس ولې په سترګو کې حيران شولې اې سينده!

اشنا ګوره چې بيا دې د څپو زمرې ګونګې دي

ارامه غلو وهلى يو کاروان شولې اې سينده!

يو لور وې د شنو ولو خو اوس ښکارې چې په خپله

کېږديو غوندې ونه د بيابان شولې اې سينده.!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷٤

کابل

غزل

د غره تر غاړې ناست یم شپه سپوږمۍ سره کومه
خبرې دې جانانه! له شپېلۍ سره کومه

ستا سترګې خو کوچۍ شولې ایلبند په ایلبند ګرځي
اوس جنګ د هغو سترګو له هوسۍ سره کومه
نازونه خو تا وکول پر ما باندې زوال شول
د خال پر ځای دې مینه تروږمۍ سره کومه
ماخوب درځنې وړی دی خپه چې نه شئ ستورو!
ګیلې یې لکه وربځې له سیلۍ سره کومه
یو غر دی او څو کاڼي یوه شنه کبله نه شته
باران شوم ژړاګانې له کبږدۍ سره کومه.

۲/۱/۱۳۷٤

لغمان

شپېلۍ (۲)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېلۍ د پرخو پرخو شونډو په غرمو وري

شپېلۍ د سترې شپنې لارې ته کږېدې وهلې

شپېلۍ په للمو للمو غرو اوري.

☒☒☒

شپونکيه! ماته دې شپېلۍ مه شه

د جل موسم دې،

د جل شپې دې

او د ورېځو اوښې بيا شنډې دي

راته يو ځاځکی د باران خو شه!

باران پښتون شو

د خپل کور پر بامو نه وورېږي

باران ورغلی په پرديو ووري.

☒☒☒

شپېلۍ پر للمو للمو غرو اوري

شپېلۍ د سترې شپنۍ لارې ته کږېدې وهلې

شپېلۍ د پرخو پرخو شونډو په غرمو اوري.

٨/١/١٣٧٤

کابل

غوښتنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مادې د تن سپينې ښيښې نه هغه سره شراب لا نه دي څښلي

ما دې يوازې دوه غوټۍ د اننګو ښکل کړې

خمار دې کړمه خو نشه دې نه کړم

د بېسدۍ هغه شېبه دې نه کړم

تندې اخيستی يم

شراب قطره قطره خو راکړه

د مرغلينو ښيښو منځ کې

د خوږې ګناه کاله ته

اجازه خو راکړه!

١٤/١/١٣٧٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وينو غزل

مادې اوړدې لارې څارلې خو اشنا مه راځه
قدر دې نه شته پسرليه پر دې خوا مه راځه
موږه د شپې د تيو روړدي يو سبا څه کوو
وړانګې دې ټولې کړه ورځه دلته سبا مه راځه
موږ د مرګي غشي پر زړه هر مازيګر خوړلي
د نظر غشيه پر دې سوې کربلا مه راځه
دلته سارا د ديدن قتله ده، هر کاڼي قتل
دلته يو پل د مجنون نه شته دی ليلا مه راځه
د وير په چم کې خنداګانې اوربدی کله شم؟
يو اسويلی شه راته ډکه له خندا مه راځه
د ذهن وران يو کور مې شته په کې د وينو غزل
دې بې قدری کې د ښايست غزلې بيا مه راځه.

۱۵/۱/۱۳۷٤

کابل

غر (۳)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غر مې د زړه پر هره پاڼه لکه ګل شين دی

غر مې چې زړه سمسورې دښتې کې کېږدۍ وهلې

لکه د ستا چې کشماليو کې کاکل شين دی.

◻◻◻

زړه مې کوچی دی

وينه مينه په کې غره کړلې

کوچی بوډا شو،

کوچی مري،

خولا دغره په مينه موړ نه شو

کوچی دغره پر شګو ناست دی

دغره کاڼو ته لمونځونه کوي

کوچی چنار دی پاس د غره په تور وربل شين دی

غر مې د زړه پر وطن ټوله لکه کابل شين دی.

٢٥/١/١٣٧٤

لغمان

غر (٤)

ماته د غره د لاسو بوی راځي

مېږې وېدې دي زما ړوند سفر په خوب کې ويني.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

هلته به غر دشنه سپرلي د دسترخوان پرسرلگیا وي

د باران پر رنېو ځاځکو به لاسونه مینځي

غره به د ځانگو پر ورېښمینو تیو خوله ایښي وي

او گلورینې پې به ځاځي ځاځکي ځاځکي له گرېوانه د غره

هلته به سپین سهر ساقي وي

د غوټیوکنډولیوکې به وېشي دوږ موشراب دغره پرجل وهلوکانو

هلته به سیورو د ځېړیو ته شپونکی اشناشپېلۍ غږوي

.ماته د غره د لاسو بوی راځي

مېږې وېدې دي زما ړوند سفر په خوب کې ویني.

۲۵/۱/۱۳۷٤

کابل

آس (۲)

آس لکه بوت هسې حیران ولاړ دی

نور یې له پوندو نه گردونه د زلمو پر ځنو نه وورېږي

آس لکه مست ښامار،

دغاړې هسک بېرغ پرخپلوشلواوخوب وړو اوږو نه شي وړلای.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

آس لکه بوت هسې حیران ولاړ دی

نوريې د تورو غزلونه د ګامونو تندرونو کې زرغون نه شول

نوريې د لوړو غرو له څوکونه ارنه ورڅې دشنوشنوتوپانونوکیسې

دا آس بې تورې،

بې جنډې

څومره بدرنګ ښکاري!

۱۰/۳/۱۳۷٤

کابل

خوب

پرېږده یوه بله پیاله هم په سر واړومه

⊠⊠⊠

بېګاه مې خوب لیدلی

له سرو ګلابو پرښتو راته جامې اودلې

ستوري مې زانګې دګرېوان په لیکو

دلاس غل مې رانه ورک دی

ستا دزلفو توروشپو نه راته شپې راوړې

اود غنمو نارنجې فصل کرې راته په سترګو کې

د ورو نارنجې خوبونه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

پرېږده یوه بله پیاله هم په سر واړومه.

۱۰/٤/۱۳۷٤

کابل

غر (٥)

غر،

سیند،

څېرى،

زه له همدغو جوړ یم

غر مې هډوکي

سیند مې وینه

او هر رګ مې د څېړیو څانګه

زما یې نوم د غره او سیند اودڅېړیو په لاسو لیکلی.

☒☒☒

غر د څېړیو شنه شمله په سر د کلي پر دېرو خور دی

د خدای له شنه تخته پرې وورې لکه سپین باران

د پېغلو پېغلو ستورو حورې

سیند تر غېږې لاندې ناځي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ځپې ځپې تیونه یې اوبه اوبه شول.

✽✽✽

سیند،

ځېرې:

زه له همدغو جوړ یم

مور مې د غره د سرو لمرونو د توپان هغه زړه ابۍ ده

ټوله ورځ

د لمر په سرو وړانګو ډوډۍ پخوي

پلار مې دغره هغه ګوربت دی

چې تر سیورو د وزرونو یې

د وربځو د کاروان د توپاني او ښانو پل وچ دی.

✽✽✽

غر،

سیند،

ځېرې:

زه له همدغو جوړ یم

چې د ګناه او ګناهونو میندې لنګې شي،

له خولې د جبرائیل نه د غضب څګونه لارې وکړي

نوح مې د غره پر سره کېږدۍ غوړوي

زموږه غرونه توپان نه پېژني

د ازادۍ او عشق نومونه ملایکو ته زما د غرو شملو ښوولې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

مورمې د سنيد ځپو ته ناسته ده

په لمر راته ډوډۍ پخوي

پلار مې ګوربت دی

راته بولي د ځېړيو د شنو ځانګو

اود لوړو لوړو غرو د شملو سرود.

۲۰/٤/۱۳۷٤

کابل

دا کښتونه- دا بادونه

دا ترخو باران د اوښکو؟

دا ترخو د تورو وربځو چپاوونه؟

دا ترخو قتل د لمر، قتل د سيورو؟

داترخو زما کښتونه، ستا اسونه؟

☒☒☒

دا ترخو زګېروي د باغ، د سپوږمۍ چيغې؟

دا ترخو د شپو په موټو کې قمچينې؟

دا ترخو د بې حيا پردې په تورو

راته وژني پښتنې پښتنې مينې؟

☒☒☒

دا ترخو د مينې تور سفر ته لارې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ترڅو نېزې د باد، كمڅۍ د ګلو؟

دا ترڅو پر دې هوجرو يرغل د واورو؟

دا ترڅو تبر په غاړه كې د ولو؟

⊠⊠⊠

دا ترڅو دا خوارې ځمكې، خوارې سپارې؟

دا ترڅو دغه نهر نهر فصلونه؟

دا ترڅو زخمي ورغوي د لوګرو؟

دا ترڅو يې له تناكو نه باجونه؟

⊠⊠⊠

دا ترڅو د ريا سپين ځادر پر ولو؟

دا ترڅو په رڼا ورځو كې لمونځونه؟

دا ترڅو تسبې په بنګو كې لړلې؟

دا ترڅو په تورو شپو كې ګناهونه؟

⊠⊠⊠

دا ترڅو مې بې پتې د سرو غوټيو؟

دا ترڅو د ستا اغزي زما باغونه؟

دا ترڅو په دې پردې پردې ټوپكو

قتلوې دا زما خويندې، زما ورونه؟

⊠⊠⊠

دا ترڅو وطن زموږ واک د پرديو؟

دا ترڅو وطن زموږ حكم د نورو؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ترخو زموږ د باغ پېغلې بلبلې

ګډوي راته هوجرو کې د سرزورو؟

☒☒☒

دا ترخو به نه اذان نه جوماتونه؟

دا ترخو به نه ساقي نه يې جامونه؟

دا ترخو د ابليس سره لمبه لاس کې

راته سيزي کله کور کله ښارونه؟

☒☒☒

داترخو د ورور په وينو کې منګولې؟

دا ترخو د مور په سترګو کې کوکارې؟

دا ترخو مې د وطن ابیۍ شهيده؟

دا ترخو مې د ولس، دا لارې لارې؟

☒☒☒

ما ويل چې که ها سيورى دلته وشي

زه به بيا لکه انګور بېرته زلمی شم

ما ويل چې که ها لمر بېرته ژوندی شو

زه به ټول لکه ماښو ورته لوګی شم.

☒☒☒

ما ويل چې که دا شپه چېرته سبا شوه

بيا به نه زيږي بګوې له تيارو نه

ما ويل چې د اسمان شمله به وچوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ښکلو ښکلو ستورو له غونچو نه.

☒☒☒

ماویلې چې یو ځلې که سپرلی شو

بیا به جوړ شي پر کمڅو د گلو غرونه

ما ویلې که یوه څپه شوه وېښه

بیا به زېږي له لښتیو نه سیندونه.

☒☒☒

خو مې کښت دې لېونو اسونو لوټ کړ

د لورونو غاړې یووړلې زنگونو

د کوچیو د کاروان مخې ته تم دي

دا اسمان اسمان اغزي زما د غرونو.

١٣/٤/١٣٧٤

لغمان

غزل

موسم ومه د جل، رانه باران شولې وړمې!

څادر مې شوې، تنې مې د گرېوان شولې وړمې!

دا زه وم چې مغرب ومه دښکلو د سجدو

داته یې چې سجدوته مې یزدان شولې وړمې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زه هغه زه نه یم ټول تصویر یم ستا د مخ

زه سیوری ستاد سترګو، ته مې ځان شولې ورږمې!

یوه شمعه مې بس وه د تیاره کاله د شپو

تیارو ته مې د کلي چراغان شولې ورږمې!

تالو کې ژبه وچه د غزل مې وه پرون

نن ټول شومه غزل چې مې جانان شولې ورږمې!

۵/۵/۱۳۷٤

کابل

اورنی پر درمندونو

دلته مه راځه اشنا پر کلي جنګ دی

هر مالت او هر ګودر په وینو رنګ دی

دلته ښکلې کمڅۍ سیورې دي باغ نه شته

دلته مېشت د تیارو زور دی څراغ نه شته

دلته شنه دي لور تر لوري توپانونه

دلته مړه دي په نغريو کې اورونه

دلته ځاله د ګوربتو په اور سوې

دلته زېړي له زمريو نه بګوې

دلته شرنګ نه شته مړوند کې د بنګړيو

دلته پل کلي کې ورک دی دسړيو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مري له ډېرې لوږې تنورونه

دلته اور اخلي له تندې نه سیندونه

د پردېسو ګاولي نه شته په دېرو کې

د رباب ستونی وچ شوی دی هوجرو کې

دلته ټيټې د پښتون لوړې شملې دي

سپکې شوي مو د ميندو لوپټې دي

هر قدم کې پایکوبي ده د دېوانو

هر لوېشته کې کورګی دی د پېريانو

لمر يې وواژه د شپو دلته يرغل دی

قتل شوی مې په شونډو کې غزل دی

تاووي راته پر ژبو زنځيرونه

سړوي راته ککرو کې اورونه

درښتيا لوریې چې ويښه کړه تربور شو

چې د حق ناره يې جګه کړه منصورشو

چې يې ((نان)) ته ((ډوډۍ)) وويلې فاشست شو

چې ږيره پرمخ نه وه کمونيست شو

يو خنجر دی څو چړې دي څو لاسونه

راته ريبي د وطن دمور رګونه

رالوېدلې دنيکه دسر پګړۍ ده

خواره شوې د زړې ابۍ کېږدۍ ده

يو ((اکبر)) بيا ددې غرونو بچی نه شو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ((ایوب)) د میوندونو سرِی نه شو

فرهاد شته دی، تېشه شته خو غرِ یې نه شته

پښتانه هسې ژوندي دي زورِ یې نه شته

دا چې نن د خونړي کاروان رهبر دی

د اوبو د ژیو هغه سوداګر دی

د زرتشت اور یې شهید کړِ سیلاب راغی

اورنی پر درمندونو دریاب راغی.

۲۲/٥/۱۳۷٤

کابل

زېږدا

هغه ګړی خدای د جنت د ښکلو حورو

د لیمو پاڼو کې

د ښکلاګلو ته په لپو ورکولې اوبه

چې ته راوزېږېدې

او ته د خدای دباغیچو د سرو ګلونو

هغه شنه ((ورِمه)) شوې.

٦/٧/۱۳۷٤

کابل

زېږې (۲)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سترګو کې يې شين فصل د وير کرلی

د لمر زخمي زخمي کوترو ته

يو زېری دباران خو مې شه!

کوچيان په سره وچکالۍ راغلل

دې وږو وږو وريو ته د اوښکو دسترخوان خو مې شته!

۹/۷/۱۳۷٤

کابل

بې نښې

پوهېږم نه،

له کومه ځايه يې پر ما باندې راپېښه کړې؟

دلته يې سيوری هم د ځمکې په سر خور نه دی

په سپينه تنده کې يښه د ټبر نه شته

د زلفو باغ نه يې دښار د بازاري ګلونو بوی نه خېږي

نه يې خو ښکلوانګوکې د شونکليودتاودوبادونو مچه ښکاري

پوهېږم نه،

له کومه ځايه يې پر ماباندې راپېښه کړې؟

داسې حيا د پرښتو سترګو کې هم نه شته

دا سترګې نه دي

د حيا چينې دي.

۲٦/۷/۱۳۷٤

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

غر (٦)

د باد له څڼو مې د غره د هغه شنه ځنګله سلام راځي

باد مې د غره د سپینو کاڼو په هندارو کې د خپل زلمیتوب خوب لیدلی

باد مې د کلي دتیارو شپو تورو زلفو ته د غره د رڼو ستورو کجاوې راوړي.

▯▯▯

که چېرې نه وای غره!

زما په سترګو کې نوځالې د ګربتو ځایېدلې کله؟

مابه دلمر ټپي تور زنو ته دپاڼو پر ورنونو طلايي خوبونه چېرې پلټل؟

او که ته نه وای غره!

ما به د خپلې هسکې غاړې دغه دنګ اس ځغلولو چېرې؟

٢٢/٧/١٣٧٤

کابل

خوب ته سرود

خوبه! څادر راباندې وغوړوه

نور مې ویده کړه چې ویښتیاوو ستړی کړی یمه

نور مې ویده کړه چې له ویښې نه مې کرکه راځي

زه چې ویده یم ویښ یم

خوبه! څادر راباندې وغوړوه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه قربان دې شم

نور ماته ددې ورځو دا بربنډې پېغلې مه راښيه

زه یې د سترګو په هندارو کې

د اور اود سکروټو او لمبو ازانګې نه شم لیدی

زه خپله لاره بې له شپو په رڼو ورځو کې موندلای نه شم

ورځ مې د سترګو په هندارو کې اورونه کړي.

خوبه ویده مې کړه

څادر راباندې وغوړوه.!

۳۰/۷/۱۳۷٤

کابل

تش صدف

څانګه مې وچه ده غوټۍ نه لري

هغه کوچۍ یم چې کېږدۍ نه لري

هغه صدف یم چې ترې لوټ شوه سیپۍ

زه هغه شپه یم چې سپوږمۍ نه لري.

۱٤/۸/۱۳۷٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد رشاد ته د هغه د څلوراويايمې کليزې په مناسبت:

جامِ جم

مشوانۍ يې رانه يوړه قلم نه شته

بت پرست يم خو مې ښکلی صنم نه شته

يوېږې ته يې دامنې؟ چې ټول وطن کې

بې له څو تنو نه زوی د ادم نه شته

ستا درنې پګړۍ ته څه وکړم حيران يم

دې مالت کې بې له ځوزو شرشم نه شته

نن دې نوم ځکه په خوله اخيستی نه شم

ما مينځله خو جانانه زمزم نه شته

زه دې سترګو کې هر رګ د جهان وينم

خومره دروغ دي داچې بل جامِ جم نه شته.

۱۷/۸/۱۳۷٤

کابل

له خوشاله تر ننګياله

مالي راشه اغزو د زړه پر ګل وهلی يم

((سقاو)) په زړې تورې د((مغول)) وهلې يم

رقيب به مې د زړه له وينو تشه((ژی))کړې ډکه

خو سر مې د ايل نه دی که يې سل وهلی يم

يو ګل څه په کمڅو کې د پښتو دناوې نه يم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناره د ((اناالحق)) يې په کاکل وهلی یم

حيران یم د ((اکبر)) پر مړي بيا څه پسات شوی

پرديو مې د خپل کور په درشل وهلی یم

تقدیر به مو وي داسې له خوشاله تر ننګياله

همدا چې کله غيرو، کله خپل وهلی یم.

۷/۱۰/۱۳۷٤

کابل

((یاسیر)) نه مري

((یاسیر)) روان دی دایمان بېرغ په لاس کې

د خپل ژوندد دوروستني ټکي شهیدپه خپلو وینو مینځي

((یاسیر)) له سره زېږي

((یاسیر)) په زړه د اناالحق فصل کرلی

اهریمن د توپانونوپرې خپېرې اودتندرپرې سپرغۍ ووروي

فصل د مرګ نه پېژني

((یاسیر)) دشنه فصل د وړو پر وېښمنو کمڅو سوری کړی.

☒☒☒

((یاسیر)) دلمر له کلي ځي د زنداني ستورو خلاصون ته

تورې وربېځې د شهید زړه په سرو وینو ولي

((یاسیر)) د ښکلې ځوانيمرګې سپوږمۍ غوږ کې

د مسیح دژبې دم د رغېدلو ولوست

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

((یاسیر))دخپلونارو ونه ددې شپو په اسماني دښتو کې کېنوله.

((یاسیر))روان دی د سفر د لارې غرونه، ځنګلونه ریبي

((یاسیر)) دېوانو ته بلنه د جګړې ورکړې

((یاسیر)) لګیا دی دمنزل مزې په پښو کې د یارانو شیندي

او ورته ښيي د فلاح سرود

((یاسیر)) دخدای (ج) د پاکې مینې د اسمان ستوری

((یاسیر)) د ((قاف))دغره د څوکودښایسته ښکلو پیریانو غزل.

۳/۱۲/۱۳۷٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چغوتصویر

زماد چغو شین تصویردې مات کړ

زما نصیب، زما تقدیر دې مات کړ

هغه ریبار خوب مې اوس هم نه راځي

څه د دیدن ښکلی زنځیر دې مات کړ

راته په برندو سترګو ګوره خو مه

زما د زړه د کوټې تیر دې مات کړ

شپه شهرزاده وه، کیسې وې او عشق

دغه دټول عمر شوګیر دې مات کړ

چې یې راوستې زلزلې پر وطن

ګراني کچکول د کوم فقیر دې مات کړ.

٦/١٢/١٣٧٤

کابل

غر (٧)

د غره پر کلي مې د سرو ګلونو سیند راغی

زمادغره په وینو سرې تیږې ډولۍ شوې

د سپرلي ناوې ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غر مې د وينو او ګلونو د غه سرې سرې پګړۍ دواړه ترې.

⊠⊠⊠

د وربېځو اوښې مې د غره په تورو څېڼو

هر سهار څري

غر مې شپونکی دی

دشنوپاڼوپه شنولوښوکې دتوروشپوله تيو څنې ستوري لوشي

غر مې رمو سره نارې د سرو لمرونو کوي

غر مې د وينو تار په لاس کې

له غوټېو نه جامې جوړوي.

⊠⊠⊠

غر مې څېړۍ څېړۍ راخور دی

پر ټپي ګوربتو سيوری کوي

غر مې لاسونو د زخمي زخمي ګوربتو کې

له شپو سره جګړې ته

د رڼو ستورو لورونه کړي

زما د غره ګوربت د زړه د رڼو وينود ياقوتو له دېرې نه

راته باد د ازادۍ ووروي

زماد غره نوم

دسرو وينو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دګل

او ازادیو نوم دی

غرمې د وینو او ګلونودغه سرې سرې پګړۍ دواړه ترې.

۲۳/۱۲/۱۳۷٤

کابل

خوب په ایینه کې

لمرشود شنو پرخو ښیښې یې راته ماتې کړلې

څه د ګلپیغلو لوپټې یې راته ماتې کړلې

ګوره ګوزار مې د پښتون اشنا څه سم ولګېد

زولنې پاتې شولې پښې یې راته ماتې کړلې

زمادزړه خم یې که تش کړ، تشوي دې خیر دی

خومره ظالمه ده پیالې یې راته ماتې کړلې

مایې د سترګو ایینې کې و یو خوب لیدلی

دې مې کور وسو ایینې یې راته ماتې کړلې

داسې سجدې سجدې چې وایې ړوندخونه یې ملا

چېرته سجدې وکړم کعبې یې راته ماتې کړلې.

٤/۱/۱۳۷٥

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذبیح الله انیل ته:

له ابلیس سره

کلونه وشول چې مې روح

دخدای د مینې د غوټیو په شینکۍ ځولۍ کې نه ځایېږي

ماد ابلیس اشنا د ښکلو سترګو پاڼوکې

د حسن اود مینې غوړولی څادر

خدای رانه کرکه لري

مګر شاعر ابلیس مې سترګو

اود شونډو جاودو دښتو کې لګیا دی

راته زړي د غزل کري

څوک مې دښکلې شاعرۍ په قدر نه پوهېږي.

☒☒☒

کله چې شپه شي

د خوږې ګناه د پېغلې د سرو شونډو جام پر سر واړوم

ابلیس د حورو د سرو شونډو د سرو پاڼو

کلیمې پټې کړي

اود غزل لونګین خور کړي زماد شونډو پر شاعرو پاڼو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله دې خوب کې د ((حوا)) د چمبو غږ لیدلی؟

چې یې غزل ته ((آدم)) مست شي ان له شپې نه ترسبا پورې

هغه چمبه، هغه غزل زه یم

نو ته چې ځې راپسې ژاړې ولې؟

لکه ابلیس درسره مل یمه زه.

۲۸/۱/۱۳۷۵

داستاد روهي په مړینه:

هغه غر، هغه سیوری

ډک جام مې له منګولو د جانان ونړېده

یو ستوری له لمنې د اسمان ونړېده

دا شپې به دکیسو دزمانې راته څوک راوړي

ای عشقه چې رباب د ادم خان نړېده

یوشین قامت چې رنګ دی اویوشین سیوری چې نه شته

یو ګټ مې له دې غره نه د افغان ونړېده

حیران یم د غزل شبنم به خدایه چېرته تم شي

زموږ چې د شعرونو سایبان ونړېده

ځولې به ځنګه رنګه د پښتو دابۍ نه وي

یو غر غوندې روهي د روهستان ونړېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۳۷۵ل کال غبرگولی.

ویر، مینه

هلته پر مړو ژاړي

خو زه او ته لکه جوړه بتکې

د غېږو غېږو څپو غرونو کې بربنډ ناڅو.

⊠⊠⊠

هلته پر مړو ژاړي

هلته د وچې کربلا د تیږو ښار کې

د سرو وینو نالیدلې سرې غوټۍ ښکلوي

خو زه د کب په شانې

ستا دمچکو سمندر کې لامبم

ته لکه سره انگور په وینو لنده

زما د لاسو د ونې څانگو کې ټالونه وهې

موږ نه ((یزید)) او نه ((حسین)) لیدلی.

کابل

د عاشورا ورځ

۸/۳/۱۳۷۵

پیرمحمدکاروان ته:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او ژوند

یوه زړه ونه خوره ده پرې

تر سیوري یې یو ځوان ناست دی

یوه سپینکۍ پیشو یې غېږ کې ویده

اود ورځپاڼې په هر توري کې یې سترګې سترګې.

شونډې چلم ته ورنږدې کړي

ورنه واخلي د لوګیو امېل

ورو ورو په شونډو کې موسکی شي

د پیشو په غوږ کې نارې کړي او ووایي چې:

-پیشو تا مینه کړې؟

مینه د چرسو یوه شنه نشه ده

مینه ورځپاڼه ده

په ژوند کې یې پو ټکی د رښتیا نه شته.

-پیشو! پوهېږې چې ژوندون څه دی؟

ژوند دشنو چرسو د وریښمینې نشې شین واټ دی

چې د ارمان اس په کې وځغلي

او ستړی شي

او ومري په کې

او دکوڅو سپو ته یې تشه شان کیسه پاتې شي

پیشو! تا مینه کړې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو! ژوندون څه دی؟

۱٦/۳/۱۳۷٥

کابل

کوچی په باران کې

ستورو د شپې پر تیو خولې اینښي ارام ویده دي

د شپې مانېۍ نه دسپوږمۍ پېغله زلمو ونو ته نه راګوري

نری باران ووري

او د بادونو هوسۍ

د ځوانې دښتې د تیونو پرګلونو ځري

هلته یو سترې کوچی

دپېتاسو دستمال په لاس کې د باران د طلایي مچیو

له شنې ورا تېرېږي

په لاره ځي، ځان سره وایي کوچي:

نری باران دی

له کېږدیو نه د سپو د ویښې غږ نه راځي

درخو به خوب وړي وي

دا خو به څوک ویښه کړي؟

ستورو درواغ وویل.

۲۱/۳/۱۳۷٥

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې لمر ګل وکړي

کله چې ټال د شپې راوشلېږي

د سترګو په هنداروکې د لمر کوترې ځالې وکړي

کوترې سپین وزرونه پرانېزي

دخوب د شنوځنګلونوماتوڅانګو نه دانې ټولې کړي.

کله چې مخ د سهار ګل شي

اودشاتو مچۍ ټولې شي پرې.

کله چې کاڼي د ښوونځیو د تبیو تندی ښکل کړي

او ماشومه نجلۍ

له تور کمیس او سپین سالو سره په لاره کې خوره وره شي

لکه د وربځو او سپوږمۍ د ودېدلو شپېه

کله چې ووړ ماشوم د تورې تختې مخ باندې

د سپین تباشیر خال کېږدي

او شپېه وروسته ماشوم وږی شي

د ووړ جزدان له واښکو نه د ړیو مهار لرې کړي

د وچې ډوډۍ ښکار وکړي

راشئ مین شئ پرې

او مینه وکړئ

زه چې زلمی وم هره ورځ مین وم.

۳۰/۳/۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باغ غزل

سپرلی شو پېغلې دښتو ته وږمو کې وايي څه
ای ونې! شينکی باد درته نغمو کې وايي څه
شاعر سيند مې نن خدايزده چې ليکلی کوم غزل
لړ تم شه ورته عشقه! چې څپو کې وايي څه
رمو ته د ګلانو سهار څه ويل شپېلۍ؟
کوچۍ موسکا دې ګوره چې اينو کې وايي څه
يو ورم دې کېږدۍ نه د ګرېوان ووت څه يې وې
يو خوب دې په ټوکريو د ليمو کې وايي څه
يو باغ يې خو زرغون کړ چې غوټۍ وکړې لاسو
ستا خيال مې نور د سترګو په زانګو کې وايي څه؟

٤/٤/١٣٧٥

کابل

يو شين انځور

له مانه څه شی غواړې؟
ماته د پلار تر مړينې وروسته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ځيزونه په ميراث پاتې دي

اس

او هوجره

او يوه سره په وينو وللې توره.

☒☒☒

له مانه څه شی غواړې؟

دغه د منډو

او د وينو

او ډوډۍ د واده شين انځور؟

۱۳/٤/۱۳۷۵

کابل

بيه

کلونه وړاندې مې ورته ووې:

دا ستا د شونډو څاڅکی په څو دی؟

وې: ستا د پلار او د نيکه وينه

او نن مې بيا ترې، پوښتنه وکړه:

ټول پيغلتوب دې وايه په څو دی؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته يې ووې:

گرانه!

يوازې يوه ډوډۍ!

۳۱/٤/۱۳۷۵

کابل

دوه پرښتې

دوه پرښتې لکه جوړه بتکې

زما د کور په ايينو کې لامبي

⊠⊠⊠

پرښتې! ای پرښتې!

لاس دې زرغون،

پل دې زرغون،

خو وايه نن دې راته څه راوړي؟

))هغه زرغون گل د سپوږمۍ څڼو نه((

⊠⊠⊠

پرښتې! ای پرښتې!

لاره دې سپينه،

شپې دې سپينې،

وايه تا راته نن څه راوړي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

))دا د سپینکي لمر د لاس سپینه توره((

□□□

پر پګړۍ ګل،

لاس کې مې توره شنه شوه

پښتو! سپین آس شه

چې د وخت د مغولو جنګ له ورځم.

۲/۵/۱۳۷۵

کابل

ونه

سکروټې دي، لمبې دي خو ټوکېږي يوه ونه

کلونه پس دې ښار کې زرغونېږي يوه ونه

رګ رګ کې يې د پاڼو خير که وينه پاتې نه ده

ريښه يې په اوبو کې ده غوړېږي يوه ونه

د ځانګو په کېږديو کې يو غږ د شپېلۍ نه شته

کوچۍ ښارو رادرومه چې لوېږي يوه ونه

منم چې به لوګر راته کښت لو کړي د لونګو

تالو نه د لاره کله تېرېږي يوه ونه؟

سپېرو سپېرو شملو ته به سبا ګلونه راوړي

په سر مې چې نن سيورى سيورى کېږي يوه ونه.

۸/۵/۱۳۷۵

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

دا جل، دا برسات

شوګیر چې درته شپو پر څنو مات راوړی دی

یو خوب مې درته سترګو کې سوغات راوړی دی

دا ډک جام چې نن رېږدي په لاسو کې د فرغون

موسی له کوه طور څنې تورات راوړی دی

دا چا ویل چې ورېږي د پښتون شولې هوجرې؟

دې ورومیکائیل ته هم خیرات راوړی دی

شپېه پر لمبو سره ده او شپېه پر ګلو سره

دې خاورې کله جل، کله برسات راوړی دی

ساعت وروسته رازېږو دا ساعت خیر دی چې مرو

تقدیر راته بس دغسې حیات راوړی دی

سپېڅلی مسلمان دی خو یې زده نه شوه سجده

دې قام ته خدای دخپل غرور زکات راوړی دی.

۳۱/۵/۱۳۷۵

کابل

د خوب کوترې

ما بېګاني خوبونه

د ښکلې سیند په طلایي هندارو ټول مات کړل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوب زخمي زخمي کوترې مې

د سترې او کوچې سيند د څپو کېږدۍ کې نه ځايېږي

کبه!

دا څه مې وکړل؟

☒☒☒

سيند مې د خوب زخمي کوترو ته يو بام نه لري

د سيند لاسونه خو د غره کاڼو پخوا پرې کړي

څوک به زما د خوب کوترو ته په لپو کې دانې ورکړي؟

کبه!

دا څه مې وکړل؟

کبه!

زما د خوب زخمي زخمي کوترو ته

يو سيورى، يو پناه خو شه!

کبه!

زما د خوب زخمي زخمي کوترو ته

د سترې درد دوا خو شه!

))نه... نه!

مور مې لګيا ده له سهاره تر ماښامه په زړو ګوتو جامې مينځي

لور مې تمامه ورځ اېينې سره خبرې کوي

زما هم خوب راځي.((

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیند لا روان دی

سیند بهېږي پسې

د خوب کوترې مې کوڅې شوې بېرته نه ستنېږي.

۵/٦/۱۳۷۵

کابل

مات لمر

یو ستوری ستورو وواژه یو لمر د سبا مات شو

د غرونو په لاسونو مې یو غر د سبا مات شو

منم چې سپین سبا دی شپه کوڅې شوه چېرته لاړه

موسم د سبا راغی خو وزر د سبا مات شو

دا بیا مې د نشو په ګناه څه نیسې زاهده؟

ساقي لاړه منصور شو او ساغر د سبا مات شو

دا شپې پرېږده اوږدې شي ان چې ستوري ځانګې وکړي

کلاله! ستا په لاس کې چې هنر د سبا مات شو

موږ وړ د رڼا نه یو تښتېدلو ورېځو راشئ!

رهبر د سبا نه شته دی، لښکر د سبا مات شو.

تله ۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دار- هغه چنار

پښتنو وينو غوټۍ وکړې بهار دی

ساقي ګوره چې پېړۍ وروسته مو وار دی

پوروړي څه د تاک د پېغلې نه يو

هر يو رګ يې زموږ د سرو وينو ابشار دی

زنګ وهلې تورې غړپ د لمبو غواړي

ساقي زار شم راکوه يې چې خمار دی

لا د ژيو سوداګر سره جګړه ده

لا خو پاتې جوړ د هغو اوبو ښار دی

رباب ګونګ دی ادم هېرې چيغې غواړي

چا ترې وړی د درخو د غاړې هار دی

شنو زمريو ددې غرو ته خبر ورکړئ

چې اباد لا د زړو بګوو غار دی

بيا پر غاړو د شملو غرونه اوچت شول

اور ګډ شوی د ټيکريو پر بازار دی

هره پېغله ملالۍ، هر ځوان ايوب دی

هر سنګر مو سور ميوند د کندهار دی

وريځو دا مو د يو څو ستورو نېزې دي

لا کاروان مو د لمرونو خو په لار دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازمویناپ ته یې وخته! څه حاجت شته؟

یو په دوو توتو لوی، بل په انګار دی

هر یو ښاخ یې چې و دار د ژیدارانو

هغه ووړ نیالګی هسک شوی لوی چنار دی

ته په نشته غوږ کړه خولۍ په سر وړه

ما ترلی د خوشال بابا دستار دی

اوس نو زر لالي د نورو ترېنه زار کړئ

چې مې ځوړند خپل لالی پر سر د دار دی.

۳/۸/۱۳۷۵

کابل

مینې ته...

مینې! له شرمه در کتلی نه شم

پېریان د ((قاف)) له غرونو راغلل

بیا د عشق د پرښتې د ګرېوانه غاړې ته لاس اچوي

ابلیس لګیا دی پر زمزمو، د ګناه خپله کېږدۍ غوړوي

مینې له شرمه در کتلی نه شم!

⊠⊠⊠

مینې له شرمه درکتلی نه شم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ الوتې زمورږ د باغ

د سرو ګلونو د ښایسته وو

پاکو میندو په کمڅو کې تومتونه اوبې

مسیح تېره توره په لاس د تومتونو په

واښونو کې زنګېږي او خپل غم ته خاندي

نور په دې ښار کې لېونی د مینې پاتې نه دی

مینې له شرمه در کتلی نه شم!

❖❖❖

مینې له شرمه درکتلی نه شم

چې مو هر غږ پر هوا خور شي دلته ځمکه، دلته خاوره

ترې د غرو په څېر ماران زېږوي

دلته جنډه د یوه نر پر قبر هم نه شته

شیطان پر ځمکې بادشاه شوی او زموږه پر سرونو

هغه تخت د سلیمان ګرځوي

پېریان یې حمد بولي،

مرغان پرې سیوری کوي،

اوبه زموږ له لېو تښتي او بادونه مو په کاڼو ولي

دلته له زړه اسم اعظم هېر دی

مینې له شرمه درکتلی نه شم!

❖❖❖

مینې له شرمه درکتلی نه شم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مو د کلي د گلونو په کاله کې

پېغلتوب د گل غوټيو چېرته هم نه شته

او ابراهيم د خپلې ښکلې نازولې د جمال او د عفت

د لوټ کوڅو کې د غارت قصې ته خوب وړی دی

نور مو د باغ نجونو ته ((هسکې)) او ((کړېې)) شملې

دښمنې ښکارې.

مينې له شرمه درکتلی نه شم!

١٦/٩/١٣٧٥

کابل

شپه

ای شپې!

راځه چې څو د خوب په کرونده کې مې ځايېږي خونه

☒☒☒

شپه د کمڅو د غرونو ټال کې ځنگېدلې راغله

پلو د تورو ورېځو

په کې پاولې د ستورو

لکه:

کوچۍ پېغله رمه کې د ښايسته وريو

خو د سپوږمۍ هنداره ماته ده ای شپې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به د خپل حسن

او عشق

د پېغلتوب تماشه څېرې وکړې؟

۱/۱۳/۱۳۷۵

کابل

غزل

بيا رانغلې بنيو ته په پستو پستو وزرونو

زما د خوب کوترې ستا د سترګو له بامونو

ځلو وهلي ګوره څه خواره واره پرې ګرځي

د شونډو بوراګانو مې ستا د شونډو پر ګلونو

په خپل شرنګ به ويده شمه، په خپل شرنګ به راويښ شم

بنګړي مې کړه د لېچو ګرځوه مې په لاسونو

زما مينه يو سيند دی او ستا زړه ووړ کوتی کلی

دا سيند څېرته جانانه او کېږدۍ د حبابونو

لاښکاري چې موده لېونتوب مې پوره نه ده

يو څوک راته نارې وهي د غرونو له سرونو.

۱۳۷٦ ورى

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ښايي چې ژوند يو ګنهکار وي

چې تراوسه پورې

لا د زمان د اسماني سکوت

د دنګو، دنګو غرو غاړو کې

لکه پر غز ((حنيفه))

چې د الله د مخلوقاتو د ((قاتل))

او د سرو وينو د سېلاب د بهوونکي په نوم

د خدای له شرمه

زنداني د تورې ښمخې پاتې

هاسې د خپلو سرو غچونو

په کوم خوب تللی وي

ځکه:

د ژوند د بنده ګانو هغه شنه خوبونه

د شيطانانو

له تورجنو خوبو

تور پاتې شول.

۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هوجرې او دا شملې

نه ساقي شته، نه جانان شته مازيګر دی

څومره تږی د پېړيو مې ساغر دی

پسرلی نه دی پرې نوم د سپرلي مه ږدئ

ډوب په وينو کې يو سور چريک د لمر دی

د نارنجو ښاخ منم ورته بنګړی شو

خو مات شوی مې مړوند د سپين سهر دی

نازولې سپوږمۍ مه خېږه شه تمه

چې د وربځو اوښ ولاړ درته پر سر دی

شنه منګي مې د جنکو پر ولو مات شول

د نامرده مغل يون پر دې ګودر دی

رانه اخلي د رڼو ستورو ناموس مې

چې ويده د شپو په تيکو کې خنجر دی

ته دې غشي وروره ګوندې چې وينښ شم

لامې پاتې ځای په زړه کې د پرهر دی

د دېرو د قام شملې ورنه لوګی کړئ

د هوجرو طالب ختلی په سنګر دی.

۱۹/۱/۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک

ځو میاشتې وشوې چې در تللی نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي

ګلان د اوښکو وروم پرې

ټوله ورځ د ستا د یاد ښکلې زانګو زنګوم.

☒☒☒

همدا چې لمر شین شي

زموږ د ښار هغې زړې دښته کې

زموږ د ښار مین په کاڼو ولي

زموږ په ښار کې د مینو د سنګسار پسرلی بیا راغلی

نو لوپټه دې غواړم

په کې د خپلو تورو سترګو یو انځور

د نارنجي غږ پر وریښمینو تارو واوبه

راویې لېږه

چې ستا د یاد هغه خیالي حورې مې

زانګو نه باد یو نه سي

راته سنګسار یې نه کړي

ځو میاشتې وشوې چې درتللی نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي.

۱۲/۲/۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړوند

مړوند يو خوب، مړوند سترګیا نه لري

مړوند د غره د ابې پې رودلي.

⌧⌧⌧

تا د سکندر کله ژړا ليدلې؟

يو سپين مړوند پرې د سرو تورو ګوزارونه کوي

يو سپين مړوند يې د غرور د اسويال رېبلی

⌧⌧⌧

سکندر له ليرې لارو راغی د فيلانو له سرو تېر شوی

سکندر د پاروپاميزاد ښاپېريو شنه خوبونه ويني

يو سپين مړوند ورته جګړې ته وتی

وربانديې تندر د مړوند ووري

خو ای د سپين مړوند ((روښانه)) پېغلې

تورې په ورو،

تورې په پام وروه

سکندر په تورې هغه سپينه ډوډۍ نيمه کړله

نقاب دې سپين مړوند ته اور واچاوه.

١٩/٢/١٣٧٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لور غزل

پلو پرې د مخ خور کړه غوړېدلي دي سرونه

جانانه! ستا وربل ته موړ کړلي دي سرونه

دې قام ته د منصور وایه کوم دار شته دی که نه شته؟

لوګرو که هر څو ورنه رېبلي دي سرونه

د یار د سینې دښته کې د هار نسیمه وروځه

غمي نه دي دې ټال کې زنګېدلي دي سرونه

څراغ چې شي دې دښته کې د وخت ستړې کاروان ته

په لوړ ښاخ د چنار کې ځړېدلي دي سرونه

چې سرې سیلۍ شوې ګونګې او د لور غزل یې وچ کړ

هر ګل مو هرې پانې ته ښندلي دي سرونه

ایرې شول خو یو چم د ټیټېدلو یې زده نه کړ

الله مو د غیرت پر لمبو وللي دي سرونه

رقیب پر ډمو وپلوره موړ سر داو کړ پر حورو

یو چاته په سوغات کې مو لېږلي دي سرونه.

۲۵/۲/۱۳۷٦

کابل

غزل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلی که راوړی نه شئ ترې د سترګو انځور راوړئ

دې شپو ته سبا نه شته یوه لپه د نور راوړئ

منم چې یو سر نه شته دی چې غچ یې د سر واخلي

دې دار ځنې ملګرو خو دا سر د منصور راوړئ

چې پښو لاندې کړ وربځو، چې د شپو ډمې پرې خاندي

د لمر تېپې آسونو نه لوېدلی غرور راوړئ

د سترګو تور مو بار که د ((یعقوب)) کړ پر اوښانو

دې وږې مېلمنې ته لږ د ستورو انګور راوړئ

راځې چې تور ماښام کې رانه وړې چې زلمی عقل

یوه یې له تاکونو نه په بدو کې لور راوړئ

په شونډو کې همت که د خندا راوړلو نه شته

دې ښار ته خو تابوت د ځوانیمرګه سرور راوړئ.

١٦/٣/١٣٧٦

لغمان

زما د چم ونه

زما د چم ونه بربنډه ده

شرمېږم ورنه

د باد رهزنو ترې د شنو پاڼو جامې وړې دي

په سپین ټټر یې یو څو ځاځکي دي د خامو پیو

ځانګې یې زړه روي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیونه یې ارې وړې دي.

⌧⌧⌧

ونې! سپرلی دی

واورې نه شته چې کفن شي درته

زما د مور شنه لوپټه هم بېگاه غلو وړې ده

ما مې خیالي څادر گرو کړ

ــد کلو وډی ومــ

د پلار شمله خو مې له وخته توپانو وړې ده.

⌧⌧⌧

زما د چم ونه بربنډه ده

شرمېږم ورنه

مور مې سر توره ده

ټیکری نه لري

نه څه شمله شته

نه څه خوردی څادر

زموږ دېرې مازیگری نه لري.

یو سیوری، یو گل

مرغو! چوپ شئ ماله خوب راځي

دلته د زړونو باغچې شنډې دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سیوری او یو گل نه شته

دلته د سین سپینو هندارو کې

د لمر

د طلايي کبانو رنګ تور شو

دلته د شونډو د موسکاوو هوسۍ

قتلې شولې

غشو یووړې

او بنګړیواله سپوږمۍ

دلته د تاک پېغلو ته

د ستورو بنګړي نه اچوي

مرغیو!

چوپ شئ

ماله

خوب راځي

مرغیو چوپ شئ ماله خوب راځئ!

☒☒☒

دلته د باغ د شهزادګۍ بکارت مات دی

د سپرلي ښکلې شهۍ

د قاف دېوانو وړې

دلته پر ونو

د ((ایوب)) سیوری راخور دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرې پاڼې

هر اندام نه یې چینجي ووري

دلته تیارې

د شپو په بلاربو اسپو راغلې

د رڼا درمو لو کوي

دلته کورونو ته

د ژوند له شوم شیروار نه د سپېدو کټوې تشې راځي

مرغیو!

چوپ شئ

ماله

خوب

راځي.

۱۲/٤/۱۳۷٦

کابل

ګناه

څومره نېکمرغه یم ګناه کومه

تمامه ورځ ورېځې د باد له ژرندو باسم

او د لمر په تناره کې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

څومره نېکمرغه یم ګناه کومه.

❖❖❖

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د کور دا دېوالونه

د څو خاورو

څو اوبو

او د څه لمر

څو ترکیبونه نه دي

زما له کوره دېوالونه د ښیښو راتاو دي

زما او زما د کاله ختېه یې

د تاک

او د انګورو

او شرابو

په لاسو ایښې ده

ما مې د سترګو د راڼه نور په وسعت

دومره شراب څښلي دي.

⊠⊠⊠

دومره مغرور یم چې

د هسک د نازولي دربار سیوري لاندې

خپله ځواني راته پېغور ښکاري

خو مانه لوی غلام د ښکلو نه شته

یوه شېبه زما د لاس بېړۍ

د ښکلو د سینو په سمندر کې

سترې شوې نه ده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لکه پلار هسې يم

پلار مې تر مړينې نه يوه ګړۍ دمخه هم

د شنو غنمو ووړو لاندې

زموږ د کلي د بزګر له ارتينې سره بربنډ پروت و.

۱۳/٤/۱۳۷٦

کابل

کله چې لمر شين شي

کله چې لمر شين شي

ستاديادونوشنه ګلان مې د زړګي پرمساپرې دښتې ځانګې وکړې،

وغوړيږي

کله چې لمر شين شي.

☒☒☒

کله چې لمر شين شي

ستا ديادونو طلايي کبان په ښکلو او زرينو وزرو

زما د سترګو په چينو کې ستا د سترګو تصويرونونه خوبونه مينځي

کله چې لمر شين شي.

☒☒☒

کله چې لمر شين شي

ستا ديادونو هغه پيغله هوسۍ راشي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر بېګاه زما د زړه په جل وهليو کروندو کې ځري

کله چې لمر شين شي.

⊠⊠⊠

زما د زړه دښته کې ځاځکي دباران نه ووري

زمادسترګوچينه وچه ده،د اوښکومرغلرې ورنه غلو وړي دي

ځوکاله وشول چې بړلۍ مې د زړګي پرفصل ووري او کېږدۍ مې

توپانونو وړې

نو ستا د ياد هغو ګلونو ته باران،

هغو کبانو ته اوبه،

اودې هوسۍ ته به شپونکی ځنګه شي.

⊠⊠⊠

بېګاه شپونکی باد ستا د ځنو له غرو راغی

په پګړۍ کې يې يو ټکی د يو ګل نه و

له نرۍ ملا نه يې لمر هغه زرين وستنی نه و راتاو

چاپې په تشې او ريښې ريښې بخځۍ کې يود ستورونارنج نه وايښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مساپر شو ورنه

ځومره تنها،

ځومره يوازې ده

زما دکلي ښکلې نازولې سپوږمۍ.

⊠⊠⊠

بېګاه مې خوب ليدلی:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ دکلي دچنارو تر شنو سیورو لاندې

پر هغو لویو پلنګي کټونو

یو څو کارغان ناست دي

ږلۍ د لښتو وروي،ګډوي ځان ته زموږدکلي سپينې هیلۍ

زموږ د کلي په دېره کې د چلمو د کړو وړو لوګيو پر ځای

خورې ورې دي د ښایسته هیلیو تکې سرې د پېغلو وينې

کلي کې یو سیوری د برېتو

او یو شرنګ د سپينو تورو نه شته

رښتیا!

د کلي په دېره کې

د زلمیو ځېورو

د اتڼ هغه سکنې ماښام درياد شي که نه؟

⊠⊠⊠

ستا دیادونو شنه ګلان مې

د زړګي پر مساپرې دښتې ځانګې وکړي

وغوړېږي،

کله

چې

لمر

شين

شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲/۷/۱۳۷٦

پېښور- پښتونخوا

غزل

څه ښکلی سوداګر دی څومره ښکلی باران پلوري
يو اس د سپينو ورېځو دی د ورېځوګلان پلوري
د ستورو په تېشو يې جوړې کړي ورته ځنې
نن دلته په دې چم کې يو کافر دی بتان پلوري
يو بار يې د رنګ راوړ د سپرلي جوارګر ګورئ
چې څومره يې ګران راوړ چې يې څومره ارزان پلوري
يو شين لوګی راخوردی يو سور اور دی لګېدلی
يو مست زردشت راغلی دی يو غلی اذان پلوري
بازار يې د نور لوټ کړ د اسمان سپينې کوترې
له لمر ځنې ټيک اخلي اود ستورو کاروان پلوري
د باد په نيلي سپور د سهار سپين شهزاده راغی
د شپو بربنډې پېغلې پرې شلېدلی ګرېوان پلوري.

۱۳۷۷ کال د پسرلي لومړۍ شپه

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوباد، یو منصور

یوباد رالګېدلی ماله ځانه سره وړي

د زړه اس مې له باره د ارمانه سره وړي

د شپو پراوښ یو غل دی زموږ کلي ته راغلی

ګلونه او باغونه له باغوانه سره وړي

یو پل وم چېرته لرې ستا پر لاره زرغون شوی

یو لوټ مې اوس له بادوله بارانه سره وړي

یو څوک دی ستا لاس شراب یې ټول راځنې وڅښل

دا سره کېږدۍ د خوب مې له توپانه سره وړي

زموږه یې په سترګو کې د شپو دوړې شیندلي

دا لوی کاروان مو ځکه له ځاروانه سره وړي

نارې د اناالحق یې ورته وچې کړې پر ژبې

منصور وطن مې دارته له ایمانه سره وړي

۱۷/۱/۱۳۷۷

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳٤٦ل کال، د لغمان ولایت د الینگار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینگار ولسوالۍ د سلینگار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳٦٦ل کال له نومورې لېسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳٦٧ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانگې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نومورې څانگې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته دپښتو څانگې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نومورې څانگه کې د ماسټرۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره،استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنگه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استادیون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال ابادکې بېړنۍ لویې جرگې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرگې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرگې غړی، بیاد جرگې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرگې دلومړي منشي په توگه انتخاب شو.استاد یون په دې جرگه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرگې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرگې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرگه کې د نومورې جرگې د دارالانشا د غړي په توگه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنگسالارانو او ځینو تنظیمي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو (UNAMA)استاد يون ته وړانديز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد يون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملګرو په زيات ټينګار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد يون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد يون د خپلواک ليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېرفرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي،په ګڼو چاپي، راديويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د و اقعيتونو او حقايقو د څرګندبيان له امله د خلکو په زړونوکې ځای نيولی دی. که څه هم ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس دمشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر يو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ايښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی،په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې) او(د پښتني فرهنګ د ودې پراختيا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو ليکوالو په لسګونو اثار، ايډيټ او چاپ کړي دي. دغه راز يې په سلګونو کورنيو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيستې ده، خپله يې هم په لسګونو مشاعرې،سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده.
دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم څرنګوالی چاپکال

�متکور لومړی شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�په اورونو کې سندرې دويمه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

�هيلې ګډه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�نيمګړې ارمانونه د حيران شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د لوونو فصل ګډه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د نازو انا ياد د سيمينار د ليکنو ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د استاد الفت نثري کليات داستاد الفت نثرونه دريېم ۱۳۸۷

�سيندونه هم مري د اسحق ننګيال شعري منتخبات دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

�د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه

دپوهنوال روستارتره کي اثر دويم ۱۳۸۷

. �د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه

د نينسي دوپرې اثر دويم ۱۳۸۷

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

�په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه

د پوهنوال روستار تره کی اثر دویم ۱۳۸۷

د- یونلیکنې:

�د اماراتو سفر د اماراتو یونلیک دویم ۱۳۸۷

�که یون دی یون دی د اروپا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

�دپنټاګون ترڅنډو د امریکا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

�د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه دویم ۱۳۸۷

�استاد زیار د پښتنې فرهنګ یو ځلاند ستوری دویم ۱۳۸۷

�دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷

�د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷

�د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷

�له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دویم ۱۳۸۷

�ساینسي پرمختیاوې دویم ۱۳۸۷

�بېړنۍ لویه جرګه ولسواکي او زورواکي دویم ۱۳۸۷

�اندیال خوشال لومړی ۱۳۸۷

�هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷

�کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷

�فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

�مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷

�خوشال په خپل ايډيال لومړی ۱۳۸۷

�دکتابونو په ورمو کې لومړی ۱۳۸۷

�افغانستان په سياسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷

�پښتو ليکنی سمون لومړی ۱۳۸۷

�اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷

�که نړيوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد يون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري،الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنگي کارو زيار کې ورته دنور زغم او اوسپلې هيله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library